

VIENA PRINCESĖ IR 35 PRETENDENTAI | JOS ŠIRDĮ PRASIDEDA NAUJA ATRANKA

Ketvirta „Atrankos“ knyga

A woman with her hair in a bun, seen from the back, wearing a strapless, floor-length grey gown with ruffles. She is holding a tiara. The background is a blurred ballroom with other guests and falling confetti.

PAVELDĖTOJA
KIERA CASS

Alma littera

PAVELDĖTOJA

KIERA CASS

Iš anglų kalbos vertė *Simona Kaziukonytė*

Alma littera

VILNIUS / 2015

UDK 821.111(73)-93
Ca275

Versta iš:
Kiera Cass *THE HEIR*
HarperTeen, *An Imprint*
of HarperCollinsPublishers,
New York, 2015

Šį kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo ir mokslo įstaigų bibliotekose, muziejuose arba archyvuose, draudžiama mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 978-609-01-2078-1

The Heir

Copyright © 2015 by Kiera Cass

Cover Art © 2015 by Gustavo Marx / Merge Left Reps, Inc.

Cover Design by Erin Fitzsimmons

© Vertimas į lietuvių kalbą, Simona Kaziukonytė, 2015

© Leidykla „Alma littera“, 2015

*Skiriu Džimui ir Dženei Cass
dėl daugybės priežasčių,
bet pirmiausia dėl to,
kad atsirado Kelevėjus.*

Pirmas skyrius

Negalėjau sulaikyti kvėpavimo septynias minutes. Tiesą sakant, neįstengiau nė minutės. Sykį mėginau nubėgti mylią per septynias minutes, nes buvau girdėjusi, kad sportininkai nubėga per keturias, bet pusiaukelėje teko gėdingai sustoti, nes ėmė baisiai diegti šoną.

Šiaip ar taip, turiu kuo pasigirti ir nustebinti – per septynias minutes tapau karaliene.

Gimiau septyniomis minutėmis anksčiau už savo brolių Aureną, tad sosto paveldėjimo teisė atiteko man, o ne jam. Jei būčiau gimusi karta anksčiau, tai būtų buvę nesvarbu. Aurenas, kaip vyriškosios lyties palikuonis, būtų tapęs sosto paveldėtoju.

Deja, mama ir tėtis negalėjo susitaikyti su tuo, kad jų pirmagimė negaus titulo tik dėl to, kad turi krūtis, tiesa, kol kas visai menkutes, bet dailias. Taigi jie pakeitė įstatymus, tauta džiūgavo, o aš kiekvieną dieną buvau ruošiama tapti naująja Ilėjos valdove.

Gimdytojai nesuprato, kad padarę tai, kas jiems atrodė teisinga, man atrodė *visiškai* neteisinga.

Stengiausi nesiskųsti. Galų gale supratau, kaip man pasisekė. Vis dėlto būdavo dienų ir net mėnesių, kai jusdavau, kad tokia našta žmogui nepakeliama.

Peržvelgiau laikraščius – neseniai buvo kilęs dar vienas maištas, šį kartą Zunėje. Tėtis, prieš dvidešimt metų tapęs karaliumi, pirmiausia panaikino kastas. Senosios kastos buvo pamažu naikinamos nuo pat mano kūdikystės. Maniau, kad kitados kastos itin varžė žmones, kiekvienas iš jų nuo pat gimimo būdavo pažymėtas tam tikru ženklu. Mama priklausė penktai kastai, tėvas – pirmai. Tai neturėjo prasmės, jokių išorinių skirtumų nebuvo matyti. Kaip galėjai žinoti, ar sutinki šeštos kastos atstovą, ar trečios? Ir kam viso to reikėjo?

Kai tėtis pirmą kartą paskelbė įsaką apie kastų panaikinimą, šalies piliečiai džiugavo. Tėtis vylėsi, kad pokyčiai Ilėjos valstybėje vyks maždaug tiek laiko, kiek reikia užaugti naujai kartai. Vadinas, galėjome laukti netikėtumų.

Iki šiol buvo ramu, bet šį maištą reikėjo laikyti vienu iš staigios suirutės požymių.

– Norėtumėte kavos, Jūsų Šviesybe? – pasiūlė Nina, statydama kavinuką ant stalo.

– Ačiū. Gali nurinkti lėkštes.

Permečiau akimis straipsnį. Restoranas buvo sudegintas iki pamatų, nes jo savininkas atsisakė skirti padavėjui vyriausiojo virėjo pareigas. Padavėjas tvirtino, kad paaukštinimas jam buvęs seniai pažadėtas, bet pažadas neįvykdytas – žmogus buvo įsitikinęs, kad tai lėmė jo šeimos praeitis.

Žiūrėdama į apanglėjusius pastato griuvėsius, tiesą sakant, nežinojau, kurią pusę palaikyti. Restorano savininkas turėjo teisę paaukštinti ar atleisti, ką tik panorėjęs, antra vertus, padavėjas negalėjo būti žeminamas dėl to, kad priklausė kitai kastai, nes šios buvo jau seniai panaikintos.

Pastūmiau laikraštį į šalį ir paėmiau puodelį kavos. Tėtis tikrai nusimins. Neabejojau, kad kelis kartus apmąstė šį įvykį, svarstydamas, kaip išspręsti konfliktą. Bėda buvo ta, kad mums pavykdavo nuslopinti vieną kitą incidentą, bet niekaip negalėjome susidoroti su diskriminacija, išlikusia po kastų panaikinimo. Buvo neįmanoma visko kontroliuoti – tokių atvejų pasitaikydavo labai dažnai.

Baigusi gerti, kavą patraukiau į savo drabužinę. Metas pradėti naują dieną.

– Nina, – pakviečiau kambarinę, – ar žinai, kur mano tamsiai violetinė suknelė? Ta su kaspinu?

Nina prisimerkė ir susikaupusi ėmė ieškoti drabužio.

Rūmuose įvyko daug svarbių pokyčių, mano kambarinė irgi buvo naujokė. Tarnavo tik pusmetį, iš pradžių dvi savaites pavadavo pirmiau dirbusią ir susirgusią merginą. Nina buvo labai atidi mano poreikiams, daug mielesnė už savo pirmtakę, todėl ją ir pasilikau. Be to, mane žavėjo jos stiliaus jausmas.

Nina spoksojo į didžiulę drabužinę.

– Ko gero, reikėtų ją pertvarkyti.

– Jei turėsi laiko, gali imtis. Manęs šis darbas tikrai nedomina.

– Žinoma, nes reikiamus suieškau aš, – nusišaipė ji.

– Taip ir yra!

Nina tik nusijuokė iš mano pastabos, paskui greitai peržiūrino sukneles ir kelnes.

– Man patinka tavo šukuosena, – pagyriau.

– Ačiū.

Visos kambarinės nešiojo kepuraites, bet Nina vis sumanydavo ką nors įdomaus. Kartais jos veidą gobdavo kelios tankios juodos garbanos, kitąsyk ji susukdavo plaukus į kuodą ir sukišdavo po kepuraitę. Kartkartėmis susipindavo kasas ir apvyniodavo aplink galvą. Man tikrai patiko, kad kambarinė nestokoją išradingumo ir kasdien ką nors sugalvoja.

– Štai, radau! – Nina ištraukė suknelę iki kelių ir užsimetė ant rankos.

– Puiku! Ar žinai, kur mano pilkas švarkelis trijų ketvirčių rankovėmis?

Ji pažvelgė į mane bejausmiu veidu.

– Tikrai reikės pertvarkyti drabužinę.

Sukikenau.

– Tu surask, o aš apsiliksiu.

Apsivilkau ir susišukavau plaukus – taip pasirengiau dar vienai būsimosios karalienės dienai. Drabužiai buvo moteriški, bet ganėtinai griežti, kad būčiau vertinama rimtai. Tokio stiliaus laikiausi kasdien.

Žiūrėdama į veidrodį, pasakiau savo atvaizdui:

– Tu esi Idlina Skriv, sosto paveldėtoja, pirmoji mergina, kuri valdys viena. Niekas neturės tiek valdžios kiek tu.

Tėtis jau sėdėjo kabinete ir suraukęs kaktą skaitė naujienas. Paveldėjau iš jo tik akis, nebuvau panaši ir į mamą.

Tamsiais plaukais, pailgu veidu ir rusva oda atsigimiau į močiutę. Jos portretas, tapytas karūnavimo dieną, kabojo ke-
tvirto aukšto koridoriuje. Vaikystėje mėgdavau į jį žiūrėti ir
spėlioti, kaip atrodysiu užaugusi. Portrete močiutė buvo pa-
vaizduota maždaug dabartinio mano amžiaus. Mudvi buvome
skirtingos, bet kartais pasijusdavau tarsi jos atspindys.

Patraukiau per kambarį ir pabučiavau tėtį į skruostą.

– Labas rytas.

– Labas, – atsakė jis. – Ar skaitei laikraščius?

– Taip, šį sykį bent jau nėra aukų.

– Ačiū Viešpačiui.

Blogiausia būdavo, kai per neramumus žmonės žūdavo
gatvėje ar tiesiog dingdavo. Baisėdavausi skaitydama apie su-
muštus jaunos vyrus, norėjusius perkelti savo šeimas į geresnį
rajoną, ar apie moteris, užpultas vien už tai, kad ieškojo darbo,
kuris anksčiau joms buvo neprieinamas.

Kartais pritrūkdavo laiko sužinoti tokių įvykių priežastis
ir surasti kaltininkus. Dažniausiai įtariamieji rodydavo pirštu
vienas į kitą ir išsisukinėdavo nuo tiesaus atsakymo. Man buvo
skaudu tai matyti, tėtis graužėsi dar labiau.

– Nesuprantu šito, – jis nusiėmė skaitymui skirtus akinius
ir pasitrynė akis. – Piliečiai troško panaikinti kastas. Mes darė-
me tai palengva, kad visi spėtų prisitaikyti. O dabar jie degina
pastatus.

– Ar yra būdas įvesti tvarką? Ar negalėtume suburti ta-
rybos, kad spręstų konfliktus? – vėl pažvelgiau į nuotrauką.
Kamputyje buvo matyti restorano savininko sūnelis, jis rau-

dojo, viską praradęs. Širdyje supratau, kad jokia taryba nespės išnagrinėti daugybės skundų, bet sykiu suvokiau, kad tėtis negali sėdėti sudėjęs rankų.

Jis pažvelgė į mane.

– Taip darytum tu?

Nusišypsojau.

– Ne, klausiu, ką darytų mano tėtis.

Jis atsiduso.

– Idlina, tu ne visada galėsi remtis manimi. Turi būti stipri, ryžtinga. Kaip pati spręstum šį konfliktą?

Susimąščiau.

– Vargu ar galima jį išspręsti. Neįmanoma įrodyti, kad padavėjui buvo atsakyta paaukštinimas dėl senųjų kastų. Tegalime iširti, kas padegė restoraną. Šeima prarado pragyvenimo šaltinį, ir kas nors turi už tai atsakyti. Nevalia vykdyti teisingumo tyčiniu padegimu.

Žiūrėdamas į laikraštį, tėtis papurtė galvą.

– Manau, tu teisi. Norėčiau padėti padegėliams. Bet dar svarbiau užkirsti kelią tokiems įvykiams ateityje. Nusikalstamumas grėsmingai plinta.

Tėtis išmetė laikraštį į šiukšlinę, atsistojo ir priėjo prie lango. Mačiau, kad jo pečiai įtempti. Kartais pareigos suteikdavo jam džiaugsmo, tarkim, kai lankydavosi mokyklose, vis stengdamasis jas paremti, ar kai sužinodavo atsigauyant karo nuniokiotas bendruomenes. Deja, šitai nutikdavo vis rečiau. Dažniausiai tėčiui tekdavo nerimauti dėl sumaišties valstybėje ir nenuoširdžiai šypsotis žurnalistams, puoselėjant viltį, kad

valdovo ramybe persiims šalies gyventojai. Mama kiek įstengdama padėjo jam nešti tą našta, bet šalies likimas labiau slėgė tėčio pečius. Vieną dieną ši našta teks man. Suvokdama, kokia ji sunki, būgštavau per anksti pražilsianti.

– Idlina, surašyk darbus, kuriuos turiu atlikti. Primink, kad parašyčiau Zunės gubernatoriui Harpenui. Laiškas turi būti skirtas Džošua Harpenui, ne jo tėvui. Vis pamirštu, kad tai jis laimėjo paskutinius rinkimus.

Surašiau tėvo nurodymus dailiu raštu, vaizdavausi, koks patenkintas jis bus, vėliau juos skaitydamas. Juk nuolat skatino mane mokytis gražios rašysenos.

Dirstelėjusi į tėtį, nusišypsojau pati, bet netrukus mano veidas surimtėjo, nes pamačiau, kaip jis trinasi kaktą, karštingiškai ieškodamas sprendimo.

– Tėti.

Jis atsigręžė ir tuoj pat atlošė pečius, tarsi būtų turėjęs atrodyti stiprus netgi mano akivaizdoje.

– Kaip manai, kodėl tai vyksta? Juk šitaip buvo ne visada.

Tėtis kilstelėjo antakius.

– Žinoma, ne visada, – sumurmėjo pats sau. – Iš pradžių visi atrodė patenkinti. Kaskart, kai panaikindavome dar vieną kastą, žmonės švęsdavo. Bet tai truko tik kelerius metus, kol buvo oficialiai panaikintos visos kastos, o paskui prasidėjo neramumai.

Jis vėl pažvelgė pro langą.

– Spėju, kad tie, kurie užaugo tebesant kastoms, supranta, kad jų gyvenimas pagerėjo. Tarkim, jiems lengviau susituokti

ar gauti darbo. Šeimos pajamos neapsiriboja viena profesija. Žmonės turi daugiau galimybių gauti išsilavinimą. Bet tie, kurie užaugo be kastų, stojo į opoziciją... Turbūt nebeišmano, ką daugiau daryti.

Tėtis žvilgtelėjo į mane ir gūžtelėjo pečiais.

– Man reikia laiko, – sumurmėjo jis. – Turiu rasti būdą gražinti viską į vėžes ir atkurti tvarką valstybėje.

Pastebėjau gilią raukšlę jo kaktoje.

– Tėti, vargu ar tai įmanoma.

Jis šyptelėjo.

– Jau buvome šio to pasiekę. Prisimenu...

Tėtis vėl dirstelėjo į mane, tarsi klausdamas be žodžių.

– Tėti...

– Klausau.

– Ar tau viskas gerai?

Jis keliskart sumirksėjo.

– Taip, brangioji, beveik gerai. Eik padirbėti prie biudžeto išlaidų sumažinimo projekto. Popiet aptarsime tavo pasiūlymus. Turiu pasikalbėti su tavo mama.

– Gerai.

Nebuvau gabi matematikai, todėl prie pasiūlymų, kaip sumažinti biudžeto išlaidas ar rasti naujų pajamų, darbuodavusi dvigubai ilgiau. Vis dėlto kategoriškai atsisakiau, kad vienas iš tėčio padėjėjų tikrintų mano darbą ir taisytų klaidas. Kruopščiai atlikdavau savo darbą, net jei tekdavo sėdėti per naktį.

Žinoma, Aurenas, puikus matematikas, nebūdavo verčiamas dalyvauti svarstant biudžeto reikalus, lėšų perskirstymą

ar sveikatos sistemos problemas. Jį nuo to išgelbėjo septynios nelemtos minutės.

Tėtis patapšnojo man per petį ir išskubėjo iš kambario. Šįsyk prireikė daugiau laiko, kol sutelkiau dėmesį į sąskaitas. Suglumino jo veido išraiška – buvau tikra, kad tai susiję su manim.

Antras skyrius

Kelias valandas darbavausi prie biudžeto ataskaitų, paskui nutariau padaryti pertraukėlę ir patraukiau į savo kambarį, kad Nina pamasažuotų rankas. Man tai būdavo ypatingas malonumas. O prie suknelių, pasiūtų pagal mano figūrą, prie kiekvieną ketvirtadienį pristatomų egzotiškų desertų ir daugybės kitų gražių dalykų buvau jau įpratusi, jie tiesiog priklausė man kaip būsimai karalienei.

Mano kambario langai atsivėrė į sodus. Įdienojus pro juos plūsdavo šilta medaus spalvos šviesa ir krisdavo ant aukštų sienų. Mėgavausi šiluma ir mikliais Ninos pirštų judesiais.

– Kad ir kaip ten būtų, jo veido išraiška buvo keista. Tarsi akimirką būtų nutolęs.

Veltui stengiausi paaiškinti neįprastą tėčio išėjimą šįryt. Nė nežinojau, rado jis mamą ar ne, nes į kabinetą nebegrižo.

– Manote, karalius apsirgo? Pastarosiomis dienomis atrode pavargęs, – kalbėdama Nina meistriškai darbavosi.

– Tikrai? – paklausiau prisimindama, kad man tėtis neat-

rodė pavargęs. – Jis tiesiog įsitempęs, juk turi priimti tiek daug sprendimų.

– Vieną dieną tai daryti teks jums, – pareiškė Nina, jos balso buvo justi nuoširdus susirūpinimas ir žaismingumas.

– Vadinasi, tau teks du kartus daugiau masažuoti mane.

– Nežinau, – atsakė ji. – Gal po kelerių metų norėsiu imtis ko kito.

Susiraukiau.

– Ką kita veiktum? Kažin, ar rasi geresnį darbą negu rūmuose.

Pasigirdus beldimui į duris, Nina nebespėjo atsakyti į klausimą.

Atsistojau, apsilvilkau švarkelį, norėdama deramai atrodyti, ir linktelėjau Ninai, kad atidarytų duris.

Į kambarį šypsodamasi įėjo mama, tėtis sekė jai įkandin. Šitaip būdavo visada. Per valstybines šventes ar oficialius pietus mama laikydavosi greta tėčio arba įsitaisydavo už jo. Bet įprastinėje aplinkoje, kur jie būdavo tiesiog vyras ir žmona, o ne karalius ir karalienė, tėtis praleisdavo ją pirmą.

– Sveika, mama, – priėjau jos apkabinti.

Šypsodamasi mama užkišo plaukų sruogą man už ausies.

– Gražiai atrodai.

Išdidžiai atsitiesiau ir persibraukiau suknelę rankomis.

– Šios apyrankės čia tikrai dera, tiesa?

Mama sukikeno.

– Puikiai moki pasirinkti aksesuarus.

Retkarčiais mama leisdavo, kad išrinkčiau jai juvelyrinius dirbinius ar batus. Neturėjo tokio noro puoštis kaip aš

ir nekreipdavo tiek daug dėmesio į smulkmenas. Iš tikrųjų jai to nė nereikėjo. Man patiko jos klasikinis stilius.

Mama atsigręžė ir palietė Ninai petį.

– Gali eiti, – tyliai tarė.

Kambarinė nedelsdama padarė tūpsnį ir paliko mus vienus.

– Ar kas nors nutiko? – paklausiau.

– Ne, širdede, mes tiesiog norime pasikalbėti akis į akį. – Tėtis mostu pakvietė mus sėstis prie stalo. – Norime šį tą aptarti su tavimi.

– Ką aptarti? Ruošiamės į kelionę? – Dievinau keliones. – Nejaugi galiausiai važiuosime į paplūdimį? Tik mūsų šeima?

– Ne visai. Niekur nevažiuosime, bet turėsime svečių, – paaiškino mama.

– Ak, svečių! Kas atvyks?

Tėvams susižvelgus, mama kalbėjo toliau:

– Juk žinai, kad padėtis šalyje dabar pavojinga. Piliečiai su nerimę ir nepatenkinti, o mes nežinome, kaip sumažinti įtampą.

Atsidusau.

– Žinau.

– Ieškome būdų pakelti jiems nuotaiką, – pridūrė tėtis.

Staiga pralinksmedėjau. Nuotaika paprastai keliama rengiant šventes. Labai mėgau pokylius.

– Ką turite galvoje? – Mintyse jau kūriau naują suknelės modelį, bet greitai nuvijau tokias mintis šalin. Dabar turėjau sutelkti dėmesį į kitką.

– Na, žmonėms labiausiai patinka geros permainos mūsų šeimoje. Kai mudu su tavo mama susituokėme, šalis buvo

apimta džiaugsmo. Ar prisimeni, kaip, gimus Ostinui, žmonės šventė gatvėse?

Nusišypsojau. Gimus Ostinui, man buvo aštuoneri; niekad nepamiršiu, kokios linksmybės kilo, paskelbus šią žinią. Beveik iki aušros pro mano kambario langus sklido muzika.

– Tai buvo nuostabu.

– Buvo. O dabar žmonės žvalgosi į tave. Netrukus tapsi karaliene, – tėtis patylėjo. – Manome, jog galėtum nuveikti ką nors tokio, kad džiugintų žmones ir būtų naudinga tau pačiai.

Prisimerkiau, nesuprasdama, kur jis suka.

– Įdėmiai klausau.

Mama atsikrenkštė.

– Žinai, kad praeityje princesės būdavo ištekinamos už kitų šalių princų tarptautiniams ryšiams stiprinti.

– Bet taip būdavo praeityje, tiesa?

Mama nusijuokė, bet aš surimtėjau.

– Taip.

– Gerai, nes princas Natanielis panašus į zombį, princas Hektoras šoka kaip kerėpla, o jeigu princas iš Vokietijos Federacijos iki Kalėdų neišmoks rūpintis asmens higiena, išvis nebus kviečiamas.

Susierzinusi mama pasitrynė smilkinius.

– Idlina, tu pernelyg išranki.

Tėtis gūžtelėjo pečiais.

– Gal ir nebloga savybė, – tarė, mamai šnairuojant į jį.

Susiraukiau.

– Apie ką, po galais, jūs kalbate?

– Juk žinai, kaip susipažinau su tavo mama, – prabilo tėtis.
Pakėliau akis į dangų.

– Visi tai žino. Judviejų istorija kaip iš pasakos.

Išgirdusių šiuos žodžius tėvų žvilgsniai sušvelnėjo, veidus nušvietė šypsenos. Rodos, jie net palinko vienas į kitą; tėtis, žiūrėdamas į mamą, prikando lūpą.

– Atsiprašau. Nepamirškite, kad esat ne vieni.

Mama išraudo, o tėtis kostelėjo ir kalbėjo toliau:

– *Atranka* mudviem buvo labai sėkminga. Ir nors mano paties tėvai turėjo bėdų, jų santuoka irgi buvo sėkminga. Tai-gi... mudu viliamės... – Tėtis sudvejojo ir pažvelgė man į akis.

Ne iš karto suvokiau jų užuominas. Žinojau, kad kitados būdavo rengiama *Atranka*, bet toks dalykas nė kartelio nebuvo siūlomas mums, ką jau kalbėti apie mane.

– Ne.

Norėdama mane nuraminti, mama pakėlė rankas.

– Tiesiog paklausk!

– *Atranka!* – plykstelėjau. – Kokia nesąmonė!

– Idlina, tu mąstai neracionaliai.

Dėbtelėjau į mamą.

– Jūs pažadėjote – *pažadėjote!* – kad niekada neversite ma-
nęs tekėti dėl valstybių sąjungos. Kuo geresnė *Atranka?*

– Išklausk mūsų, – ragino mama.

– Ne! – sušukau. – Aš to nedarysiu.

– Nusiramink, brangute.

– Nekalbėk su manimi šitaip, aš nebe vaikas!

Mama atsiduso.

- Bet elgiesi kaip vaikas.
 - Jūs norite sugriauti man gyvenimą! – persibraukiau plaukus pirštais ir keliskart giliai įkvėpiau vildamasi, kad tai padės surikiuoti mintis. To negali būti. Tik ne man.
 - Tai puiki proga, – neatlyžo tėtis.
 - Jūs mėginate susieti mane su nepažįstamu žmogumi!
 - Sakiau tau, kad spyriosis, – sumurmėjo jam mama.
 - Įdomu, iš ko paveldėjo šį bruožą, – šypsodamasis atšovė tėtis.
 - Nekalbėkite šitaip, tarsi manęs čia nebūtų!
 - Atsiprašau, – pasakė jis. – Mes tik norime, kad apsvarstytum šį pasiūlymą.
 - O Aurenas? Kodėl jis negali išsirinkti žmonos?
 - Aurenas ateityje netaps karaliumi. Be to, ves Kamilę.
- Princesė Kamilė buvo Prancūzijos sosto paveldėtoja, prieš kelerius metus pakėrėjusi Aureną ilgomis blakstienomis.
- Tai tegu tuokiasi dabar! – maldavau.
 - Kamilė taps karaliene, atėjus laikui. Jos, kaip ir tavęs, bus paprašyta išsirinkti vyrą. Jei galėtų rinktis Aurenas, pagalvotume apie vestuves, bet jis negali.
 - O kaip Keidenas? Gal jam galima išsirinkti žmoną?
- Mama nelinksmai nusijuokė.
- Keideniui tik keturiolika! Negalime šitiek laukti. Žmonėms reikia kokio nors jaudinančio reginio jau dabar. – Ji prisimerkusi nužvelgė mane. – Tiesą sakant, ar pačiai ne laikas pasiieškoti vyro, valdysiančio šalį kartu su tavimi?
- Tėtis linktelėjo.

- Tai tiesa. Šios pareigos vienai per sunkios.
- Bet aš nenoriu tekėti, – maldavau. – Prašau manęs neversti. Man tik aštuoniolika.
- Tokio amžiaus ištekėjau už tavo tėvo, – pareiškė mama.
- Aš nepasirengusi, – įtikinėjau. – Nenoriu jokio vyro. Prašau neversti manęs.
- Mama palinko per stalą ir uždėjo ranką ant manosios.
- Niekas tavęs nenuskriaus. Pasitarnausi savo šaliai. Įteiksi dovaną savo piliečiams.
- Turi omenyje, kad turėsiu dirbtinai šypsotis, kai norėsis tik verkti?
- Jos veide šmėstelėjo nepasitenkinimas.
- Šypsojimas visada įeis į mūsų pareigas.
- Tylomis spoksojau į mamą ir laukiau geresnio atsakymo.
- Idlina, kurį laiką pagalvok, – ramiai pasiūlė tėtis. – Žinau, kad prašome labai daug.
- Vadinasi, galiu rinktis?
- Tėtis giliai įkvėpė ir patylėjo, prieš prabildamas.
- Brangute, galėsi rinktis iš trisdešimt penkių kandidatų. Pašokau nuo kėdės ir nudrožiau prie durų.
- Eikit lauk! – pareikalavau. – Nešdinkitės!
- Netarę nė žodžio, tėvai išėjo iš kambario.
- Negi jie pamiršo, kas aš tokia, kam ruošiama? Esu Idlina
- Skriv, niekas neturės tiek valdžios kiek aš.
- Jei tėvai mano, kad pasiduosiu be kovos, tai labai klysta.

Trečias skyrius

Nusprendžiau vakarieniauti kambaryje. Tą akimirką visai nenorėjau matyti savo šeimynykščių. Buvau įtūžusi ant jų visų. Ant tėvų, kad tokie laimingi, ant Aureno, kad nepasisiskubino prieš aštuoniolika metų gimti pirmas, ant Keideno ir Ostino, kad tokie jauni.

Nina man patarnavo, pripylė puoduką ir paklausė:

– Panele, ar ištersite visa tai?

– Vis dar mėginu rasti būdą išsisukti.

– Kas, jeigu pasakytumėte, kad jau ką nors pamilote?

Knebinėdama maistą, papurčiau galvą.

– Tėvų akivaizdoje išpeikiau tris tinkamiausius kandidatus.

Kambarinė padėjo lėkštutę šokoladukų stalo viduryje. Atspėjo, kad verčiau rinksiuosi juos negu ikrais papuoštą laišą.

– Gal tiktų koks nors sargybinis? Kambarinėms taip nutinka dažnai, – pasiūlė kikendama.

Nusišaipiau:

– Joms tiktų, o aš nesu tiek nusivylusi.

Nina surimtėjo.

Iškart suvokiau ją įžeidusi, bet tai buvo tiesa. Manęs netenkino vyresnis sutuoktinis, ką jau kalbėti apie sargybinį. Net svarstyti apie tai būtų buvęs tuščias laiko švaistymas. Turėjau rasti būdą išsisukti iš padėties.

– Nenorėjau tavęs įžeisti, Nina. Tiesiog žmonės tikisi iš manęs tam tikro elgesio.

– Žinoma.

– Jau pavalgiau. Gali eiti miegoti. Stalėlį su ratukais paliksiu koridoriuje.

Nina linktelėjo ir tylėdama išėjo.

Galiausiai sukirtau visus šokoladukus ir apsivilkau naktinius bei chalata. Negalėjau tuoj pat imti įtikinėti tėvų, nors Nina to nesuvokė. Turėjau pasikalbėti su vieninteliu žmogumi, kuris suprasdavo mane it antroji mano pusė. Man reikėjo Aureno.

– Užsiėmęs? – paklausiau, atplėšdama jo kambario duris.

Aurenas sėdėjo prie stalo ir kažką rašė. Šviesūs jo plaukai į vakarą buvo susivėlę, bet akys žvalios. Brolis labai panėšėjo į tėvo jaunystės portretus, man tai kėlė šiurpą. Dar nebuvo persirengęs po vakarienės, tik nusivilkęs švarką ir nusirišęs kaklaraištį, atsipalaidavęs.

– Belskis, dėl Dievo meilės.

– Žinau, žinau, bet man reikia skubios pagalbos.

– Tai kvieskis sargybinį, – atšovė jis ir vėl palinko prie popierių.

– Šitai man jau buvo pasiūlyta, – sumurmėjau pati sau. – Aurenai, kalbu rimtai. Reikia tavo pagalbos.

Brolis dirstelėjo per petį, supratau, kad išklausys manęs.
Koja pristūmė kėdę šalia savęs.

– Užeik į mano kabinetą.

Sėsdamasi atsidusau.

– Ką čia rašai?

Aurenas greitai uždengė lapą kitais popieriais.

– Laišką Kamilei.

– Juk gali tiesiog paskambinti.

Brolis šyptelėjo.

– Aišku, paskambinsiu. Bet išsiūsiu ir laišką.

– Tai neturi prasmės. Apie ką galima ilgai kalbėtis telefonu ir paskui dar rašyti laišką?

Aurenas kryptelėjo galvą.

– Tavo žiniai, skambučiai neatstoja laiškų. Jie skirti pasikeisti naujienomis ir paklausti, kaip praėjo diena, o laiškuose rašau, ko negaliu išsakyti garsiai.

– Tikrai? – palinkau į jį, siekdama laiško.

Dar nespėjus jo paimti, Aurenas čiupo man už riešo.

– Užmušiu, – pagrasino.

– Puiku, – atkirtau. – Tapsi paveldėtoju, tau bus surengta *Atranka*, o savo brangiajai Kamilei galėsi pasakyti sudie.

Brolis suraukė kaktą.

– Ką?

Vėl susmukau kėdėje.

– Mama su tėčiu sumanė pakelti piliečiams nuotaiką. Nusprendė, kad Ilėjos labui, – tariau su apsimestiniu patriotizmu, – turiu išsirinkti vyrą per *Atranką*.

Tikėjausi, kad Aurenas pasibaisės ar bent paglostys man petį. Bet jis atlošė galvą ir nusikvatojo.

– Aurenai!

Jis ir toliau kvatojosi, susiėmęs už pilvo, dar ėmė tapšnoti sau per kelį.

– Suglamžysi kostiumą, – įspėjau. Mano žodžiai dar labiau prajuokino brolių. – Dėl Dievo meilės, liaukis! Ką man daryti?

– Jei tik žinočiau! Negaliu patikėti, jog tėvai mano, kad iš to kas nors išeis, – pridūrė šypsodamas.

– Ką turi galvoje?

Aurenas gūžtelėjo pečiais.

– Nežinau. Maniau, jei kada nors ištekėsi, tai įvyks labai greit, ir kad tai visiems savaiame aišku.

– Ką čia šneki?

Galiausiai brolis, kaip ir vyliausi, švelniai palietė man ranką.

– Nagi, Ide, tu visad buvai nepriklausoma. Gimei būti karaliene. Mėgsti valdyti ir viską spręsti pati. Manau, kad, užuot ištekėjusi, bent kurį laiką karaliausi viena.

– Visų pirma, neturiu kitos išeities, – sumurmėjau nuleisdama galvą, bet vis dar žiūrėdama į Aureną.

Jis patempė lūpą.

– Vargšė mažoji princesė, nenorinti valdyti pasaulio.

Nubloškiau Aureno ranką.

– Septynios minutės, ir karaliumi būtum tapęs tu. Aš miečiau sėdėčiau viena ir rašinėčiau laiškelius, užuot leidusi laiką prie kvailų popierių. O dar ta juokinga *Atranka!* Argi nesupranti, kaip tai siaubinga?

– Kaipgi į visa tai įsipainiojai? Maniau, kad *Atrankos* baigėsi.

Vėl pakėliau akis į dangų.

– Aš čia niekuo dėta. Tai ir yra blogiausia. Tėtis turi nemažai oponentų, todėl stengiasi atitraukti jų dėmesį, – papurčiau galvą. – Aurenai, padėtis šalyje išties prasta. Žmonės griaua namus, žlugdo verslą. Yra žuvusiųjų. Tėtis gerai nežino, kas visa tai kursto, bet įtaria, kad tai daro mūsų bendraamžiai, karta, užaugusi be kastų.

Aurenas nusivaipė.

– Tai beprasmiška. Kodėl užaugusieji be kastų turėtų kelti neramumus?

Nutilau ir susimąščiau. Kaip galėjau paaiškinti, kad mudu su tėvu tik spėliojame?

– Na, aš užaugau žinodama, kad vieną dieną tapsiu kariene. Ir tiek. Jokio pasirinkimo. Tu augai, turėdamas, iš ko rinktis. Galėjai tikėtis, kad stosi į kariuomenę, tapsi ambasadoriumi, imsiesi kitokios veiklos. O kas, jei būtų kitaip? Kas, jei neturėtum visų šių galimybių?

– Hmm, – numykė Aurenas, sekdamas mano mintį. – Tai jie negauna darbo?

– Darbo, išsilavinimo, pinigų. Girdėjau, esama žmonių, neleidžiančių vaikams tuoktis dėl senųjų kastų skirtumų. Viskas vyksta ne taip, kaip tikėjosi tėtis, padėtis beveik nevaldoma. Ar galime priversti žmones elgtis sąžiningai?

– Ir tėtis mano, kad *Atranka* padės tai išspręsti? – skeptiškai paklausė Aurenas.

– Taip, o aš turėsiu dumti nepatenkintiesiems akis, kol tėtis sumanys, ką daryti.

Brolis sukikeno.

– Tada staigus tavo polinkis į romantiką tampa daug prasmingesnis.

Pakėliau galvą.

– Nejuokauk, Aurenai. Vedybos manęs nedomina, bet kam tai rūpi? O kitos moterys gali likti vienišos.

– Iš tų kitų nesitikima paveldėtojo.

Trinktelėjau jam per ranką.

– Padėk! Ką man daryti?

Mudviejų akys susitiko – lengvai perprasdavau brolio jausmus. Jis suvokė, kad esu įbauginta. Ne suirzusi ar pikta, ne įsiutusi ar nepatenkinta.

Tiesiog išsigandusi.

Pirmiau iš manęs buvo tikimasi, kad valdysiu, kad mano rankose bus milijonų žmonių likimai. Tai buvo darbas, užduotis. Aš galėjau tvarkyti valstybės reikalus, derėtis. O dėl santuokos turėjau apsispręsti pati, nes tai asmeniška. Dabar supratau, kad bus kitaip.

Žaisminga Aureno šypsena išblėso, jis prisitraukė kėdę arčiau manęs.

– Jei tėvai nori nukreipti žmonių dėmesį, būtų galima pasiūlyti kitokių būdų. Vedybos – ne vienintelė išeitis. Noriu pasakyti, jei tėvai priėmė tokį sprendimą, tai visa kita jau išmėginta.

Susiėmiau už galvos. Nenorėjau sakyti Aurenui, kad siūliau jį vietoj savęs, vos neužsiminiau, ar tam netiktų Keidenas. Brolis neklydo, *Atranka* buvo paskutinė tėvų viltis.

– Čia ir yra esmė, Ide. Būsi pirmoji teisėtai paveldėjusi sostą mergina, žmonės labai daug tikisi iš tavęs.

– Tarsi aš to nežinočiau.

– Bet tai suteikia daug galimybių derėtis, – toliau kalbėjo Aurenas.

Kilstelėjau galvą.

– Ką turi omenyje?

– Jei būtinai turi tam ryžtis, tarkis.

Atsitiesiau, mintims užiant, ir svarsčiau, ko galėčiau prašyti. Gal įmanoma greitai surengti *Atranką*, kuri nesibaigtų piršlybomis?

Be piršlybų!

Jei nedelsiu, tėtis veikiausiai sutiks su viskuo, kad tik galėtų ją surengti.

– Derybos, – sukuždėjau.

– Būtent.

Atsistojau, suėmiau Aureną už ausų ir įsegiau bučinį į kaktą.

– Tu mano didvyris!

Brolis nusišypsojo.

– Esu jums atsidavęs, mano karaliene.

Sukikenau ir atstūmiau jį.

– Ačiū, Aurenai.

– Eik pamąstyti, – brolis mostelėjo į duris. Įtariau, kad jam labiau rūpi grįžti prie laiško, negu raginti mane rengti planą.

Išpuoliau iš Aureno kambario ir pasileidau į savąjį atsinešti popieriaus. Man reikėjo pagalvoti.

Pasukusi už kampo, į kažką atsitrenkiau ir aukštiekninka pargriuvau ant kilimo.

– Oi! – suvaitojau, tada pakėliau akis ir išvydau Kailą Vudvorką, ponios Marli sūnų.

Visa Vudvorkų šeima gyveno tame pačiame aukšte kaip ir mes. Tai buvo didžiulė garbė arba susierzinimo šaltinis – des-
tis ką jautei Vudvorkams.

– Kur leki kaip akis išdegęs? – sušnypščiau.

– Bėgau ne aš, – atsakė Kailas, rinkdamas išbarstytas kny-
gas. – Pati turi žiūrėti, kur eini.

– Tikras džentelmenas tuoj pat paduotų ranką, – pareiškiau.

Kailas pažvelgė į mane pro užkritisius ant akių plaukus. Jam labai reikėjo apsikirpti ir nusiskusti, marškiniai atrodė ge-
rokai per dukslūs. Nesuvokiau, kas mane labiau trikdo: ar kad
jis toks apsileidęs, ar kad mano šeima gyvena po vienu stogu
su šitokiu nevala.

Užvis labiau erzino tai, jog Kailas kadaise buvo tvarkingas.
Ir dabar turėtų toks būti, pamaniau. Nejaugi taip sunku susi-
šukuoti?

– Idlina, tu niekada nelaikei manęs džentelmenu.

– Tiesa, – atsikėliau be jo pagalbos ir persibraukiau ranko-
mis chalata.

Pastaruosius šešis mėnesius buvau išvaduota nuo nuobo-
džios Kailo draugijos. Jis buvo išvažiavęs į Fenlėjų mokyti-
sparčiuosiuose kursuose. Vos jam išvykus, Kailo motina ėmė
skųstis, kaip trūksta sūnaus. Nenučiuokiau, ką jis studijavo, tie-
są sakant, man tai nerūpėjo. O dabar Kailas grįžo, ir jo buvi-
mas tapo dar vienu stresą keliančiu veiksniu vis ilgėjančiame
jų sąrašė.

– O kas privertė tokią panelę bėgti tarsi vejama?

– Esi per daug bukas suprasti.

Kailas nusijuokė.

– Tiesa, esu tikras mulkis. Stebuklas, kad dar sugebu išsi-
maudyti.

Buvau beklausianti, ar jis išvis maudosi, nes panėšėjo į
žmogų, kuris kaip įmanydamas vengia muilo.

– Viliuosi, viena šių knygų yra etiketo pradžiamokslis. Tau
tikrai reikėtų šį tą prisiminti.

– Idlina, tu dar ne karalienė. Įsidėmėk tai.

Kailas patraukė savo keliu, o aš įsiutau, kad paskutinis žo-
dis nebuvo mano.

Nuskubėjau sau. Mano gyvenime atsirado didesnių bėdų
nei rūpinimasis Kailo manieromis. Nebuvo kada švaistyti lai-
ko ginčams. Turėjau susitelkti tik į tai, kas padėtų numarinti
Atranką.

Ketvirtas skyrius

– Noriu aiškiai pasakyti, – tariu sėsdamasi tėčio kabine-
te. – Nė neketinu ištekėti.

Jis linktelėjo.

– Suprantu, kad nenori tekėti dabar, bet kada nors tau teks
tai padaryti, Idlina. Privalai pratęsti karališkąją giminę.

Nepakenčiau, kai tėvas šitaip prabildavo apie mano ateitį,
tarsi seksas, meilė ir vaikai ne teiktų laimę, o būtų tik prie-
monė giminei pratęsti. Jei taip, tai ateityje manęs nelaukia nė
kruopelė džiaugsmo.

Argi šitai neturėtų būti maloniausia ir geriausia mano vieš-
patavimo dalis?

Nuvijau šalin nerimą ir susikaupiau.

– Suprantu. Ir sutinku, jog tai svarbu, – diplomatiškai atsa-
kiau. – Bet, rinkdamasis žmoną per *Atranką*, tikriausiai jaudi-
naisi, kad nė viena tau netiks? Ar nebūgštavai, kad tos mergi-
nos siekia savanaudiškų tikslų?

Tėtis šyptelėjo.

– Kiekvieną akimirką, net per miegus.

Tėtis pasakojo daugybę miglotų istorijų apie vieną merginą, kuri buvo tokia nuolaidi, kad jis negalėjo jos pakęsti, ir apie kitą, kuri stengėsi sukčiauti kaip įmanydama. Aš nežinojau daugelio vardų ir visų smulkmenų, bet mane tai tenkino. Niekada neįsivaizdavau tėčio, mylinčio ką nors kitą, o ne mamą.

– Būsiu pirmoji moteris, paveldėjusi karūną. Tai gal būsimiems kandidatams reikėtų išskelti tam tikrus reikalavimus?

Tėtis sukľuso.

– Paaiškink.

– Esu tikra, bus atliktas kruopštus patikrinimas, kad į rūmus nepatektų koks nors psichopatas, tiesa?

– Žinoma, – tėtis nusišypsojo, tarsi dėl šito nereikėtų rūpintis.

– Vis dėlto negaliu pasitikėti bet kuo ir leisti valdyti šalį drauge su manim. Taigi, – giliai atsidusau, – sutiksiu dalyvauti šiame juokingame šou, jeigu man kai ką pažadėsi.

– Tai ne šou, *Atranka* turi puikias senas tradicijas. Brangi dukrele, prašau pasakyti, ko nori.

– Pirma, kad dalyviai galėtų išvykti, kada panorėję, laisva valia. Netrokštu, kad būtų įpareigoti likti, jeigu aš jiems nerūpėčiau ar jie bodėtųsi gyvenimu rūmuose.

– Sutinku, – per prievartą išspaudė tėtis.

Rodos, užkliudžiau skaudžių vietą.

– Puiku. Tu tikriausiai prieštarausi, bet jeigu iki *Atrankos* pabaigos nerasiu tinkamo žmogaus, viską atšauksime. Nebus jokio princo, jokių vedybų.

– Mat kaip! – sušuko tėtis, palinko į priekį ir kaltinamai dūrė pirštu į mane. – Jei pritarsiu, atsikratysi visų kandidatų pačią pirmąją dieną. Nė nesivarginsi rasti tinkamo!

Nutilau ir susimąščiau.

– O jeigu nustatytume tam tikrą laiką? Pavyzdžiui, *Atranka* vyktų tris mėnesius – per tą laiką rinkčiausi. Paskui, jei nerasčiau tinkamo žmogaus, visi kandidatai būtų išsiųsti.

Tėtis persibraukė ranka lūpas, pasimuistė kėdėje ir įsmeigė akis į mane.

– Idlina, ar suvoki, kaip tai svarbu?

– Žinoma, – kaipmat atsakiau, suprasedama, koks rimtas šis pokalbis. Viena klaida galėjo taip paveikti mano gyvenimą, kad būčiau nebeįstengusi atitaisyti.

– Tu privalai gerai atlikti šią pareigą. Visų labui. Mūsų gyvenimas skirtas tarnauti šalies piliečiams.

Nusukau akis. Kartais dingtelėdavo: kaip čia yra, kad mama, tėtis ir aš visada turime aukotis, o kiti gali elgtis, kaip užsimanę.

– Nenuvilsiu tavęs, – pažadėjau. – Daryk, ką reikia daryti. Kurk planus, ieškok būdų visuomenei nuraminti, o aš suteiksiu tau ganėtinai laiko visa tai įgyvendinti.

Tėtis susimąstęs pakėlė akis į lubas.

– Tris mėnesius? Prisieki stengtis?

Pakėliau ranką.

– Duodu žodį. Jeigu nori, galiu pasirašyti sutartį, tik nepažadu, kad įsimylėsiu.

– Tavimi dėtas, nebūčiau toks tikras, – supratingai tarė tėtis.

Vis dėlto buvau kitokia nei jis ir mama. Nors *Atranka* tėčiui kėlė geriausias prisiminimus, galvojau tik apie trisdešimt penkis triukšmingus, kokčius, bjauriai dvokiančius vaikus, užplūsančius mano namus. Manęs tai nežavėjo.

– Sutarta.

Atsistojau norėdama šokti iš džiaugsmo.

– Tikrai?

– Tikrai.

Paėmiau tėčio ranką ir vienu spustelėjimu nulėmiau savo ateitį.

– Ačiū, tėti.

Dingau iš kambario, kol jis nespėjo pamatyti plačios mano šypsenos. Iškart ėmiau svarstyti, kaip priversiu daugumą vaikinių laisva valia palikti rūmus. Prireikus galiu būti labai bjauri ar rasti būdų paversti rūmus itin nesvetinga vieta. Turiu ir slaptąjį ginklą – Ostiną. Iš mūsų visų jis labiausiai padūkęs ir paprašytas padės man, tikriausiai neteks ilgai įtikinėti.

Man kėlė nuostabą mintis, kad paprastas vaikas gali būti toks drąsus ir pamėginti tapti princu. Bet nė vienas iš jų nesupančios manęs, kol nebūsiu pasirengusi. Ketinau parodyti vargšams mulkiams, į ką jie įsivėlė.

Rūmų studijoje buvo šalta, bet kai buvo įjungti šviestuvai, tuoj pat pasijutome kaip krosnyje. Jau seniai išmokau rinktis aprangą *Pranešimų* laidai, todėl šįvakar mano suknelė nedengė pečių. Kaip visada atrodžiau nepriekaištingai, bet pasirūpinau, kad negaučiau šiluminio smūgio.

– Nuostabi suknelė, – pagyrė mama, taisydama raukinukus ant rankovių. – Atrodai žavingai.

– Ačiū. Tu irgi.

Ji šypsodamasi tebetaisė man suknelę.

– Ačiū, širdede. Žinau, esi šiek tiek sutrikusi, bet manau, kad *Atranka* visiems išeis į naudą. Daug laiko praleidi viena, bet galiausiai šitai turės baigtis, ir...

– Ir tauta bus laiminga. Aišku.

Stengiausi nuslėpti nusiminimą savo balse. Karališkųjų dukterų naudingo ištekinimo laikai lyg ir praėjo, bet... Ar labai nuo to skiriasi *Atranka*? Negi mama šito nesupranta?

Jos akys nuo suknelės nukrypo į mano veidą. Jose šmėstelėjo gailėstis.

– Žinau, kad jautiesi besiaukojanti. Taip ir yra, jei esi valdovas. Nuolat turi daryti tai, ko nenori, bet privalai. – Mama nurijo seilę. – Bet per *Atranką* aš sutikau tavo tėvą, atradau artimų draugių ir supratau, kad esu stipresnė negu maniau esanti. Girdėjau apie tavo susitarimą su tėčiu. Jei per *Atranką* taip ir nerasi tinkamo žmogaus, tebūnie. Bet įgysi patirties. Sustiprėsi ir šio to išmoksi. Nėpyk ant mūsų, kad to paprašėme.

– Aš ir nėpykstu.

– Bet kai pasiūlėme surengti *Atranką*, buvai įniršusi, – šyptelėjo mama. – Tiesa?

– Man aštuoniolika. Esu genetiškai užkoduota priešintis tėvams.

– Gali ir pakovoti, bet pagaliau turi suprasti, kaip tave myliu. Apkabinau mamą.

– Ir aš tave. Tikrai.

Kurį laiką palaikiusi glėbyje, mama atšlijo ir pataisė man suknelę, norėdama įsitikinti, kad atrodau nepriekaištingai. Tada nuėjo ieškoti tėčio. Patraukiau prie Aureno. Brolis pašaipiai kilstelėjo antakius.

– Puikiai atrodai, sese. Beveik kaip nuotaka.

Suėmiau sijoną ir grakščiai atsisėdau.

– Dar vienas žodis, ir nuskusiu tave miegantį plikai.

– Aš irgi tave myliu.

Nenoromis nusišypsojau. Brolis visada suprasdavo mane.

Kambarys prisipildė rūmų gyventojų. Ponia Lusė sėdėjo viena, nes generolas Legeris buvo išvykęs. Ponas ir ponia Vudvorkai su Kailu ir Džoise įsitaisė už kamerų. Vudvorkai turėjo tik du vaikus. Žinodama ponią Marli esant geriausią mamos draugę, niekad nesakiau, kad jos vaikai labai bjauraus būdo. Kailas buvo ne toks šlykštus kaip Džoisė, bet per visus metus, kiek teko jį pažinti, nebuvau su juo įdomiai pasikalbėjusi. Teatleidžia man Viešpats, pamaniau, bet jei kada nors mane kankins nemiga, pasamdysiu Kailą, kad sėdėtų mano kambaryje ir kalbėtų. Tada tikrai užsnūsiu. O Džoisė... Man trūko žodžių apsaukti, kokia ji netikusi mergiotė.

Ėmė rinktis tėčio patarėjai – tarybos nariai. Įėję nusilenkdavo. Tarp jų buvo vienintelė moteris – ponia Braisė Mana, smulkutė ir miela. Nė nesupratau, kaip toks santūrus žmogus sugeba išsilaikyti politinėje arenoje. Nebuvau girdėjusi tos moters keliant balsą, nemačiau įpykusios, bet žmonės jos klausydavo. O manęs vyrai klausydavo tik kalbančios griežtai.

Braisės dalyvavimas politikoje man kėlė smalsumą. Spėliojau, kas nutiktų, jeigu aš, kaip karalienė, suburčiau tarybą vien iš moterų?

Būtų įdomus eksperimentas.

Tarybos pirmininkas ir nariai perskaitė pranešimus ir paskelbė naujausias žinias. Galiausiai Gavrilas Feidėjus atsigrėžė į mane.

Žili Gavrilo plaukai buvo prilaižyti, bet veidas labai malonus. Pastaruoju metu jis kalbėjo apie pasitraukimą į pensiją, bet žinojau, kad po tokio svarbaus mano pareiškimo jam dar teks padirbėti.

– Šįvakar užbaigsime programą itin jaudinančiomis žiniomis. Jas paskelbs mūsų būsimoji karalienė gražioji Ildina Skriv.

Jis pagarbiai mostelėjo mano pusėn. Lydima mandagių plojimų, plačiai šypsodamasi patraukiau prie išklotos kilimu pakyls.

Gavrilas apkabino mane ir pabučiavo į abu skruostus.

– Sveika atvykusi, princese Ildina.

– Ačiū, Gavrilai.

– Sąžiningai prisipažinsiu, kad jaučiuosi tarsi vos vakar paskelbęs apie tavo ir tavo brolio Aureno gimimą. Sunku patikėti, kad praėjo jau aštuoniolika metų!

– Tai tiesa. Mes suaugome, – jaudindamasi pažvelgiau į savo šeimą.

– Tau lemta pakeisti istoriją. Manau, visa Ilėja nekantrauja pamatyti, kas nutiks po kelerių metų, kai tapsi karaliene.

– Tai bus išties įspūdinga akimirka, bet nenoriu tiek ilgai laukti, kad pakeisčiau istoriją, – švelniai bakstelėjau Gavrilui alkūne, o jis apsimetė nustebęs.

– Ką turite galvoje, Jūsų Didenybe?

Atlošiau pečius priešais kamerą C ir nusišypsojau.

– Pastaraisiais metais mūsų puiki šalis patyrė daug pokyčių. Mano tėvų jaunystėje sukilėliai buvo beveik numalšinti, ir nors mes vis dar susiduriame su iššūkiais, žmonės daugiau nebeskirstomi į kastas. Gyvename didžiulės laisvės laikais ir nekantriai laukiame, kol mūsų tauta suklestės.

Nepamiršau šypsotis ir aiškiai kalbėti. Ne vienus metus mokiausi kreiptis į publiką ir įvaldžiau tą techniką. Žinojau, kad darydama pareiškimą turiu pabrėžti, kas svarbiausia, buvau tai numačiusi.

– Tai išties puiku... bet man tik aštuoniolika metų. – Nedidelė svečių ir patarėjų auditorija sukikeno. – Nuobodoka ištisas dienas leisti kabinete su tėčiu. Prašau neįsižeisti, Jūsų Didenybe, – pridūriau, atsigręždama į tėtį.

– Neįsižeidžiu, – atsakė jis.

– Taigi nusprendžiau, kad reikia pokyčių. Atėjo metas ieškoti ne tik žmogaus, kuris drauge su manimi atliktų atsakingą darbą, bet ir taptų mano gyvenimo palydovu. Šitaip darydama viliuosi, kad Ilėjos žmonės pritaris mano didžiausiam troškimui surengti *Atranką*.

Patarėjai aiktelėjo ir ėmė murmėti. Mačiau apstulbusius rūmininkų veidus. Nustebau, kad vienintelis žmogus, pasirengęs išgirsti šią žinią, buvo Gavrilas.

– Rytoj bus išsiųsti laišškai visiems tinkamo amžiaus Ilėjos jaunuoliams. Turėsite dvi savaites nuspręsti, ar norėtumėte varžytis dėl mano rankos. Gerai suvokiu, kad tai neįprasta. *At-rankose* visada dalyvaudavo tik merginos, žmoną rinkdavosi princas. Nors turiu tris brolius, labai trokštu, kad Ilėja turėtų dar vieną prinčą. Tikiuosi, jog visi šalies piliečiai švęs kartu su manim.

Padariau negilų tūpsnį ir grįžau į savo vietą. Mama su tėčiu šypsojosi, didžiuodamiesi manimi. Stengiausi įtikinti save viską padariusi kaip reikiant, nors jutau kraują kunkuliuojant gyslose. Nenoromis būgštavau, kad ką nors praleidau, kad įkliuvau į savo pačios nunertą tinklą, nes šis atrodė labai viliojamai.

Vis dėlto nieko nebegalėjau pakeisti, lyg būčiau nušokusi nuo skardžio.

Penktas skyrius

Žinojau, kad rūmuose darbuojasi daug tarnų, bet buvau tikra, kad iki šios dienos dauguma jų slapstėsi. Vos tik pasklido žinia apie netikėtai rengiamą *Atranką*, po rūmus, be kambarinių ir liokajų, ėmė zuiti gausybė žmonių, kurių niekad anksčiau nebuvau mačiusi.

Mano įprastinė dienotvarkė – ataskaitų skaitymas ir sėdėjimas susirinkimuose – pasikeitė, juk tapau svarbiausiuoju būsimos *Atrankos* asmeniu.

– Jūsų Šviesybe, ši medžiaga truputį pigesnė, bet labai graži ir puikiai derės prie rūmų dekoru, – vyriškis išskleidė didelę audeklo skiautę ir užmetė ant kitų dviejų atraižų.

Pačiupinėjau jį, sužavėta audeklo grožio, bet išsyk supratau, kad jis netinka drabužiams.

– Tiesą sakant, nesuprantu, kam viso šito reikia, – prisipažinau.

Vienas iš rūmų dekoratorių sučiaupė lūpas.

– Kai kurie svečių kambariai perdėm moteriški, todėl pamane, kad jūsų svečiai jausis patogiau, jei truputį pakeisime

dekorą, – tarė jis ir ištraukė dar vieną skiautę medžiagos. – Galime visiškai pakeisti kambarį vien perklodami lovos užtiesalą, – patikino jis mane.

– Gerai, – atsakiau manydama, kad nebūtina tiek laiko tartis dėl kelių paklodžių. – Bet ar spręsti turiu aš?

Vyriškis maloniai nusišypsojo.

– Panele, visą *Atranką* lydės jūsų dėmesys. Net jei kokias nors užduotis perleisite kitiems, žmonės vis tiek manys, kad viską darote jūs. Todėl turite būti atsakinga už viską.

Spoksojau į audeklus, nepatenkinta, kad teks rūpintis kiekviena kvaila smulkmena.

– Renkuosi šitą, – parodžiau į pigiausią audeklą. Jis buvo tamsiai žalias ir turėjo atlaikyti tris mėnesius.

– Labai išmintinga, Jūsų Šviesybe, – pagyrė dekoratorius. – Dar reikėtų išrinkti naujus meno kūrinius, – jam suplojus rankomis, įėjo pulkelis kambarinių, nešinių paveikslais.

Atsidusau suprasdama, kad popietė prarasta.

Kitą rytą buvau pakviesta į valgomąjį. Mama atėjo sykiu, o tėtis negalėjo atsiplėšti nuo darbų.

Mums linktelėjo vyriškis – spėjau jį esant vyriausiąjį rūmų virėją. Žemai nusilenkti jis negalėjo dėl didžiulio pilvo. Vyriškio veidas buvo išraudęs, bet neišprakaitavęs. Dingtelėjo, jog per ilgus virtuvėje praleistus metus jį nudegino garai.

– Ačiū, kad atėjote, Jūsų Didenybe ir Jūsų Šviesybe. Virtuvės personalas dieną naktį suka galvą, kad galėtų patiekti įspūdingą pirmąją vakarienę išrinktiesiems. Be abejo, norime paruošti septynis patiekalus.

– Žinoma! – sutiko mama.

Virėjas nusišypsojo jai.

– Tad gal pritartumėt galutiniam valgiaraščiui?

Mintyse suaimanavau. Vakarienė iš septynių patiekalų gali trukti apie šešias valandas – nuo pirmo kokteilio gurkšnio iki paskutinio šokolado kąsnelio. Per kiek laiko atrinksime septynis patiekalus iš daugybės siūlymų?

Paišė, kad vakarienė truks aštuonias valandas. Kitą dienos dalį man labai skaudėjo pilvą, todėl visai nenuodžiugau, kai kažkas atėjo pasiteirauti dėl muzikos per pirmąją vakarienę.

Koridoriai panėšėjo į triukšmingas gatves, kiekviename rūmų kampelyje vyko skubi ruoša. Kenčiau kiek galėjau, kol vieną dieną mane susistabdė tėtis.

– Svarstome apie specialų kambarį išrinktiesiems. Ką manai apie...

– Gana! – suirzusi atsidasau. – Man tai nerūpi. Neturiu supratimo, kaip reiktų įrengti tokį kambarį, todėl siūlau paklausti vyrijos atstovo. O aš būsiu sode.

Tėtis suprato, kad tuoj pratrūksiu, tad nesiginčydamas leido eiti. Buvau dėkinga už trumpą atokvėpį.

Pasitiesusi užtiesalą pievoje priešais mišką, atsiguliau kniūbsčia su bikiniu. Jau seniai svajojau apie baseiną. Šiaip jau sugebėdavau pasiekti, ko noriu, bet įrengti baseiną tėtis nesutiko. Pamaniau, kai rūmai priklausys man, pirmiausia įsitaisysiu jį.

Stengdamasi atsipalaiduoti, bloknote piešiau suknelių modelius. Saulė maloniai šildė, greitas pieštuko skrebenimas

drauge su lapų šnarėjimu liejosi į malonią raminančią melodiją. Ilgėjausi prarasto ramaus gyvenimo. Tik trys mėnesiai, kartojau sau. Trys mėnesiai, ir viskas grįš į savo vėžes.

Ramybę sudrumstė skardus juokas.

– Džoisė, – sumurmėjau.

Prisidengusi akis, atsigrėžiau ir išvydau ją, žingsniuojančią artyn. Ėjo su viena iš savo draugių, priklausančių aukštuomenei. Džoisė tyčia išsirinko ją, nesitenkindama vien rūmų draugija.

Slėpdama eskizus, užverčiau bloknotą ir apsiverčiau aukštiešninka, tiesiog norėjau pasideginti.

– Tai bus puiki patirtis kiekvienam, – girdėjau Džoisę sakant draugei. – Man retai tenka bendrauti su vaikiniais, dabar turėsiu galimybę pasikalbėti su jais. Vieną dieną, kai bus rengiamasi mano vedyboms, mokėsiu palaikyti pokalbį.

Pakėliau akis į dangų. Jei tie vaikinai man būtų nors kiek rūpėję, būčiau nerimavusi, kad Džoisė mano juos atvykstant dėl jos. Kita vertus, ji neabejojo, kad pasaulis sukasi aplink ją. Man buvo juokinga, kad taip sureikšmina savo vedybas. Džoisė galėjo ištekėti už pirmo sutiktojo gatvėje, niekam tai nebūtų rūpėję.

– Tikiuosi galėsianti apsilankyti rūmuose, kai vyks *Atranka*, – tarė jos draugė. – Bus labai linksma!

– Žinoma, Šanona! Pasirūpinsiu, kad visos mano draugės lankytųsi kuo dažniau. Jums tai irgi pravers.

Kaip gražu, pamaniau, kad Džoisė siūlo mano namus ir man rengiamą *Atranką* kaip galimybę pasimokyti savo draugų žemėms. Giliai įkvėpiau. Turėjau nusiraminti.

– Idlina! – sušuko Džoisė, išvydusi mane.

Sudejavau ir sveikindamasi kilstelėjau ranką. Vyliausi, kad tylėdama užsitikrinsiu ramybę.

– Ar labai jaudiniesi dėl *Atrankos*? – iš tolo suriko Džoisė.

Neketinau stūgauti kaip ūkininkė, todėl nieko neatsakiau. Galiausiai Džoisė su drauge atsivilko prie manęs ir užstojo saulę.

– Idlina, ar negirdėjai mano klausimo? Negi nesijaudini dėl *Atrankos*?

Džoisė niekada nesikreipdavo į mane, kaip dera.

– Žinoma, jaudinuosi.

– Aš irgi! Kaip bus šaunu turėti tokią draugiją.

– Tu neturėsi jokios draugijos, – priminiau jai. – Tie vaikai bus mano svečiai.

Džoisė pakreipė galvą, tarsi aiškinčiau savaime suprantamus dalykus.

– Žinau! Bet vis tiek smagu, kad aplink bus tiek daug žmonių.

– Kiek tau metų, Džoise?

– Penkiolika, – išdidžiai atsakė ji.

– Taip ir maniau. Jei norėtum, galėtum išeiti iš rūmų ir susitikinėti su bendraamžiais. Jau tikrai esi ganėtinai suaugusi.

Ji nusišypsojo.

– Vargu. Toks elgesys nederamas.

Nenorėjau vėl ginčytis su ja. Tai aš negalėjau nieko neįspėjusi staiga palikti rūmų. Buvau ribojama griežto protokolo, apie mane buvo skelbiami vieši pareiškimai, turėjau būti lydimama apsauginių. Apie galimybę ištrūkti nė nesvarsčiau.

Be to, nuolatos turėjau žiūrėti, kokioje esu draugijoje. Negalėjau susitikti su bet kuo. Būčiau buvusi kaipmat nufotografuota piktavalių. Paskui ta nuotrauka būtų saugoma ir, prireikus mane sukompromituoti, skelbiama laikraščiuose. Nuolatos turėjau saugotis viso to, kas gali pakenkti mano įvaizdžiui, mano šeimos įvaizdžiui ir šaliai.

Džoisė buvo prasčiokė. Suvaržymai jai negaliojo.

Tačiau elgėsi ji lyg kilmingoji.

– Na, šiandien esi ne viena. Jeigu neprieštarujate, norėčiau pailsėti.

– Žinoma, Jūsų Šviesybe, – Džoisės draugė nulenkę galvą. Atrodė gana supratinga.

– Susitiksim per vakarienę! – pernelyg entuziastingai pareiškė Džoisė.

Stengiausi nusiraminti, bet mane vis pasiekdavo spigus jos balsas. Tad galiausiai suvyniojau apklotą, pasiėmiau bloknotą ir patraukiau vidun. Pamaniau, jeigu negaliu atsipalaiduoti čia, tai imsiuosi kokio nors darbo.

Atėjus iš saulėto sodo rūmų koridoriai atrodė tamsūs – kol apsiprato akys. Sumirksėjau stengdamasi įžiūrėti einantį artyn žmogų. Tai buvo Ostinas, skubėjo koridoriumi, nešinas dviem sąsiuviniais.

Brolis įbruko juos man į rankas.

– Paslėpk savo kambaryje, gerai? Jeigu kas nors teirausis, tu manęs nematei.

Staiga pasirodęs, jis staiga ir dingo. Atsidusau žinodama, kad neverta stengtis perprasti Ostino. Kartais mane labai slėg-

davo tai, kad gimiau pirmesnė, kita vertus, dėkojau Dievui, kad taip išėjo. Kai tik įsivaizduodavau Ostiną sėdint soste, man suskausdavo galvą.

Iš smalsumo, ką rezga brolis, perverčiau sąsiuvinius. Paaiškėjo, kad jie ne jo. Atpažinau vaikišką Džoisės rašyseną. Savininkę išdavė ir tai, kad lapai buvo prirašinėti jos ir Aureno vardų ir apvedžioti širdelėmis. Tiesa, radau ne vien Aureno vardą. Po kelių puslapių Džoisė jau buvo įsimylėjusi visus keturis populiarios grupės *Choosing Yesterday* narius, paskui dar kažkokį aktorių. Rodos, jai patiko garsenybės.

Nusprendžiau padėti sąsiuvinius ant žemės prie durų į sodą. Kad ir ką sumanė Ostinas, Džoisei negalėjo būti didesnio sukrėtimo, kaip pamatyti juos ant žemės prie durų. Galės sukti galvą, kaip tie popieriai čia atsidūrė ir kas juos skaitė.

Ji taip didžiavosi, kad yra artima karališkajai šeimai, tad gal dabar pasimokys diskretiškumo.

Kai grįžau į savo kambarį, Nina manęs laukė, tuoj pat čiupo apklotą ir nunešė skalbti. Kažką užsimečiau, nes šiandien neturėjau nuotaikos galvoti apie drabužius. Ketinau susišukuoti, bet išvydau ant stalo kelis aplankus.

– Juos paliko ponias Braisė, – pasakė Nina.

Spoksojau į aplankus. Tai buvo pirmasis įprastas mano darbas šią savaitę, bet negalėjau jo imtis.

– Peržiūrėsiu vėliau, – pažadėjau, nors pamaniau, kad vargu, ar taip bus. Gal padarysiu tai rytoj. Ši diena priklauso man.

Susisegiau plaukus, dar kartą pasitaisiau makiažą ir patraukiau ieškoti mamos. Man reikėjo pabendrauti, buvau tikra, kad mama neprašys manęs išrinkti baldų ar valgių.

Radau ją vieną Moterų kambaryje. Lentelė prie durų skelbė, kad dabar ši patalpa vadinama Niusomo biblioteka, nors niekas, išskyrus mamą, jos taip nevadino. Čia rinkdavosi moterys, todėl ankstesnis pavadinimas man atrodė tinkamesnis.

Nė neatidariusi durų, išgirdau fortepijono garsus ir supratau, kad mama viduje. Ji skambino tobulai. Mama mėgdavo pasakoti, kaip po vestuvių tėtis liepė jai išsirinkti keturis naujus fortepijonus. Jie buvo pastatyti įvairiose rūmų vietose: vienas mamos apartamentuose, antras tėčio, trečias Moterų kambaryje, paskutinis didelėje nenaudojamoje ketvirto aukšto svetainėje.

Pavydžiai žiūrėjau, kaip lengvai ji valdo instrumentą. Prisiminiau mamą sakius, kad senatvėje, pirštams praradus miklumą, ji tegalės nuspausti tik vieną kitą klavišą. Kol kas jai šitai negrėsė.

Stengiausi įeiti tyliai, bet mama išgirdo mane.

– Sveika, brangute, – tarė, atitraukdama pirštus nuo klaviatūros. – Sėskis šalia.

– Nenoriu trukdyti, – perėjau kambarį ir įsitaisiau greta jos ant suoliuko.

– Ir netrukдай. Norėjau atsikratyti niūrių minčių ir dabar jaučiuosi kur kas geriau.

– Ar nutiko kas bloga?

Mama išsiblaškiusi nusišypsojo ir paglostė man nugarą.

– Ne, tiesiog vargina kasdieniai darbai.

– Žinau, ką turi galvoje, – tariu, perbėgdama pirštais klavišus, bet neskambindama.

– Nuolat svarstau, ar kaip reikiant suvokiu, ką reiškia būti karaliene. Netrukus viskas pasikeis. Esama... Na, šiuo metu tau ir taip daug rūpesčių. Taigi nebekalbėkim apie tai.

Mama sunkiai išspaudė šypseną ir, nors aš norėjau sužinoti, kas jai neduoda ramybės, – juk galiausiai visi rūpesčiai užgrius mane, – buvo teisi. Šiandien su jais nesusidorosiu.

Rodos, jai irgi buvo nelengva.

– Ar kada nors gailėjaisi? – paklausiau, matydama liūdesį mamos akyse, nors ji stengėsi jį nuslėpti. – Kad dalyvavai *Atrankoje* ir tapai karaliene?

Nudžiugau, kad mama iškart neatsakė „taip“ arba „ne“, bet apsvarstė mano klausimą.

– Nesigailiu ištekėjusi už tavo tėvo. Kartais svarstau, koks būtų buvęs mano gyvenimas be *Atrankos*, arba jei būčiau atvykusi į rūmus, bet nelaimėjusi. Manau, viskas būtų išėję į gera. Gal nebūčiau jautusis itin laiminga, nors neišsivaizduoju, kaip ten būtų išėję. Kelias iki sosto man buvo sunkus, nes nenorėjau juo žengti.

– Tikrai nenorėjai?

Mama papurtė galvą.

– Ne aš pati sumaniau dalyvauti *Atrankoje*.

Man atvipo žiauna. Mama niekad nebuvo užsiminusi apie tai.

– Tai kas tada?

– Nesvarbu, – skubotai atsakė ji. – Bet suprantu, kodėl nuogaštaiji. Manau, per *Atranką* daug ką sužinosi apie save. Viliuosi, patikėsi manimi.

– Būtų daug lengviau tikėti tavimi, jeigu žinočiau, kad su-
rengei *Atranką* dėl manęs, o ne norėdama nusipirkti taiką, –
mano žodžiai nuskambėjo kur kas aštriau, negu norėjau.

Mama giliai atsiduso.

– Manai, kad tai savanaudiška, bet vėliau atrodys kitaip.
Vieną dieną tavo pečius prislėgs valstybės reikalai. Pati nu-
stebsi, ką teks išmėginti, kad palaikytum tvarką. Niekada ne-
maniau, kad kada nors vėl rengsime *Atranką*, bet planai pasi-
keitė, nes iš tavęs reikalaujama labai daug.

– Iš manęs reikalaujama per daug, – atšoviau.

– Pirma, sušvelnink toną, – įspėjo mama. – Antra, tu ma-
tai tik dalelę viso darbo. Nė nenutuoki, kokia našta užgriuvo
tavo tėvą.

Sėdėjau tylėdama. Norėjau išeiti. Jei mamai nepatinka
mano tonas, kodėl ji mane spaudžia?

– Idlina, – tyliai prabilo ji, – toji ramybė vis tiek būtų pasi-
baigusi. Anksčiau ar vėliau būčiau turėjusi ko nors imtis.

– Ką turi galvoje?

– Tu atrodei atsiribojusi, atsiskyrusi nuo savo piliečių. Ži-
nau, kad nuolat būgštavai dėl karalienei keliamų reikalavimų,
bet atėjo laikas atsižvelgti į kitų žmonių reikmes.

– Ar nemanai, kad aš suvokiu tai? – Negi mama nemato, ką
veikiu visą dieną?

Ji sučiaupė lūpas.

– Ne, brangute. Tik ne tada, kai tau tai sukelia nepatogumų.

Norėjau aprėkti ir ją, ir tėtį. Žinoma, aš per ilgai mirkdavau
vonioje ar dažnokai išgerdavau per vakarienę. Tikrai nema-
niau, kad tai per didelis mokestis už pasiaukojimą.

– Nė nesuvokiau, kad laikai mane tokia ydinga, – atsistojau ir nusigręžiau.

– Idlina, norėjau pasakyti ne tai.

– Bet pasakei. Tai gerai, – patraukiau prie durų. Mamos kaltinimai taip mane įsiutino, kad vos tvardžiausi.

– Brangi dukrele, mes norime, kad būtum puiki karalienė, ir tiek, – maldavo ji.

– Ir būsiu, – atsakiau jau iš tarpdurio. – Man tikrai nereikia vaikino, nurodinėjančio, kaip tai daryti.

Eidama tolyn, stengiausi nusiraminti. Rodos, visata susivienijo ir nutaikė ginklus į mane. Ėmiau save tikinti, kad tai bus viso labo trys mėnesiai... tik trys mėnesiai... kol išgirdau kažką verkiant.

– Tu tikra? – išgirdau generolo Legerio balsą.

– Kalbėjaisi su ja šryt. Nusprendė pati auginti kūdikį, – trūkšmingai kvėpavo ponis Lusė.

– Ar sakei jai, kad tam kūdikiui galime duoti viską? Kad turime daugiau pinigų nei sugebame išleisti? Kad mes jį mylėsime, nepaisydami jo negalių? – generolas Legeris pakuždomis berte bėrė žodžius.

– Sakiau dar daugiau, – tvirtino Lusė. – Žinau, jog kūdikis tikriausiai gimė sutrikusios psichikos. Tikinau motiną, kad pasirūpinsime visomis jo reikmėmis, kad pati karalienė jį prižiūrės. Ji papasakojo kalbėjusis su savo šeima, ši sutikusi jai padėti. Moteris tvirtino niekad neketinusi atsakyti kūdikio, jei tik nereikėsia auginti jo vienai. Ji atsiprašė, tarsi tai galėtų ką nors pakeisti.

Ponia Lusė šniurkščiojo, mėgindama užgniaužti raudą. Klausydamosi pokalbio, užsiglaudžiau koridoriuje už kampo.

– Man labai gaila, Luse.

– Neatsiprašinėk, tai ne tavo kaltė, – Lusė ištare šiuos žodžius švelniai ir drąsinamai. – Ko gero, turime susitaikyti su tuo, kad liksime bevaikiai. Ilgi gydymosi metai, daugybė persileidimų, *trys* nepavykę įvaikinimai... turime viską palikti likimo valiai.

Ilgokai patylėjęs, generolas Legeris atsakė:

– Jei manai, kad tai geriausia.

– Taip, – atsakė Lusė, jos balsas skambėjo tvirtai, bet pasakui moteris vėl puolė į ašaras. – Vis dar negaliu patikėti, kad niekada netapsiu motina.

Po akimirkos jos verksmai pritilo. Supratau, kad vyras priglaudė ją prie krūtinės, labai stengdamasis nuraminti.

Iki šiol maniau, kad Legeriai patys nusprendė neturėti vaikų. Ponia Lusė niekada nekalbėdavo apie savo bėdą, man būnant kambaryje. Linksmi žaisdavo su mumis, kai buvome maži, ir mumis rūpindavosi. Man niekad nedingtelėjo, kad negali susilaukti palikuonių.

Gal mama teisi? Gal nesu tokia atidi ir pastabi kaip manau? Ponią Lusę labai myliu. Kodėl nesugebu pamatyti, kaip ji liūdi?

Šeštas skyrius

Į rūmų studiją atkeliavo trisdešimt penki didžiuliai krepšiai, pilni anketų. Visos buvo sudėtos į vokus, siekiant išsaugoti dalyvių anonimiškumą. Priešais kameras stengiausi atrodyti labai susidomėjusi ir nekantraujanti, bet jutau, kad kiekvieną akimirką galiu privemti į kurį nors krepšį.

Taip sumažėtų kandidatų.

Tėtis uždėjo ranką man ant nugaros.

– Viskas gerai, Ide. Tiesiog eik prie kiekvieno krepšio ir ištrauk po vieną voką. Aš juos paimsiu iš tavęs, kad turėtum laisvas rankas. Vakare per *Pranešimus* atplėšime. Tai visai paprasta.

Ši nesunki užduotis kažkodėl labai baugino. Kita vertus, paskelbus *Atranką*, jaučiausi kaip apdujusi, tad nebuvo ko stebėtis.

Pasitaisiau mėgstamiausią diademą ir perbraukiau rankomis besimainančių atspalvių pilką suknelę. Norėjau būti tikra, kad šiandien švytėsiu. Prieš leisdamasi į studiją, žvilgtelėjau į veidrodį ir net pati truputį išsigandau savo atspindžio.

– Nejaugi išties turiu pati išrinkti kiekvieną kandidatą? – sukuždėjau vildamasi, kad kameros šito neužfiksuos.

Tėtis man švelniai šyptelėjo ir tarė:

– Aš tokios privilegijos neturėjau. Pirmyn, brangute.

– Ką turi galvoje?

– Paaiškinsiu vėliau. Dabar eik, – jis mostelėjo į krepšius su vokais.

Giliai įkvėpiau. Privalau tai padaryti, pamaniau. Nesvarbu, ko viliasi žmonės, aš turiu planą. Paprastą planą. Išlipsiu sausa iš vandens. Vos keli mėnesiai mano gyvenime neturės didelės reikšmės, paskui vėl rengsiuosi tapti karaliene. Ir valdysiu viena. *Tai kodėl delsi? Užsičiaupk.*

Patraukiau prie pirmo krepšio su anketomis iš Klermonto. Ištraukiau voką, sublyksėjo fotoaparatai, žmonės studijoje ėmė ploti. Susijaudinusi mama apkabino Aureną, o jis paslaptis vyptelėjo man. Ponia Marli džiaugsmingai atsiduso, o ponios Lusės iš viso nemačiau. Ostinas kaip paprastai irgi buvo kažkur pradingęs, bet Keidenas stovėjo šalia mamos ir susidomėjęs viską stebėjo.

Vokus iš kiekvieno krepšio traukiau vis kitaip. Iš vieno ėmiau nuo paties viršaus. Į kitą giliai įkišau ranką ir sužvejodavau voką. Žiūrovai ypač subruzdavo, kai priėjau iki Karolinos, gimtosios mamos provincijos. Ištraukiau du vokus, pavarčiau rankose ir vieną įmečiau atgal.

Galiausiai įdaviau tėčiui paskutinį voką. Pasigirdo dar daugiau plojimų, sublykčiojo fotoaparatai. Išspaudžiau, mano manymu, entuziastingą šypseną, paskui iš studijos pasipylė

žurnalistai, trokšdami paskelbti gautą informaciją. Aurenas ir Keidenas juokdamiesi išėjo, mama skubotai pabučiavo mane į kaktą ir nusekė įkandin jų. Mudvi vėl kalbėjomės, bet nelabai ką turėjome pasakyti viena kitai.

– Puikiai laikeisi, – pasakė man tėtis, kai likome vieni. Jo balse buvo girdėti nuoširdi pagarba. – Patikėk, suprantu, kiek nervų tau tai kainavo, bet pasirodė šauniai.

– Iš kur tau žinoti? – įsisprendžiau rankomis į šonus. – Juk pats netraukei vokų.

Tėtis nurijo seilę.

– Šiaip jau esi daugmaž girdėjusi, kaip aš ir tavo mama suradome vienas kitą. Vis dėlto esama smulkmenų, kurias geriausia palikti užmarštyje. Pasakoju tai tik tam, kad supras-tum, kaip tau pasisekė.

Linktelėjau, ne itin numanydama, kur jis suka.

Tėtis atsiduso.

– Mano *Atranka* nebuvo farsas, bet panėšėjo į jį. Visas da-lyves parinko tėvas, rinko merginas, turinčias politinių ryšių, iš įtakingų šeimų arba tokias gražias, kad žmonės jas dievintų. Jis žinojo, jog reikia įvairovės, bet kad viskas atrodytų teisėta, išrinko tris penktos kastos atstoves, nė vienos merginos iš žemesnių kastų. Tų trijų merginų dalyvavimas laidavo, kad niekam nekils įtarimo.

Nejučiomis išsižiojau ir iškart užsičiaupiau.

– O kaip mama?

– Turėjo greitai iškristi. Tiesą sakant, tėvas ne kartą mėgino pakeisti mano nuomonę apie tą merginą, ji ketino pasitraukti

ir pati. Bet pažvelk į ją dabar, – tėčio veidas sušvelnėjo. – Nors man sunku įsivaizduoti, žmonės ją kaip karalienę myli labiau už mano motiną. Ji pagimdė keturis nuostabius, protingus, stiprius vaikus. Ir suteikė man laimę.

Tėtis lėtai pervertė vokus.

– Abejoju likimu ar lemtimi. Bet norėčiau patikinti tave, kad iš pažiūros nereikšmingi dalykai gali pasirodyti labai svarbūs. Galiausiai suvoki nebenorįs ieškoti kito žmogaus.

Iki šiol neturėjau priežasčių abejoti, kad žinau visą savo tėvų meilės istoriją. Bet išgirdusi tėčio išpažintį, kad mama turėjo labai greitai palikti *Atranką*, ir mamos prisipažinimą, kad ji išvis nenorėjo dalyvauti šiame renginyje, ėmiau svarstyti, kaip jie surado vienas kitą.

Tėčio veido išraiška bylojo, kad jam pačiam sunku patikėti.

– Tau puikiai seksis, – tarė jis, išdidžiai šypsodamasis.

– Kodėl taip manai?

– Esi panaši į savo mamą ir į karališkąją močiutę. Ryžtinga. Ko gero, dar svarbiau, kad nemėgsti pralaimėti. Žinau, kad viskas eis kaip iš pypkės, nebent pati užkirstum tam kelią.

Vos nepapasakojau, vos neprisipažinau tėčiui, kad turiu begales sumanymų, kaip atsikratyti tų vaikinų. Jis buvo teisus – aš nenoriu pralaimėti. Pralaimėjimas reikštų, kad mano gyvenimui kas nors vadovaus.

– Esu tikra, kad viskas vyks, kaip turi būti, – tariau su vos girdimu gailėsčiu balse.

Tėtis pakėlė ranką ir paglostė man skruostą.

– Taip dažniausiai ir esti.

Septintas skyrius

Studijoje buvo pagausėję svečių. Paprastai greta sėdėdavome tik mudu su Aurenu, bet šįvakar dalyvavo ir Keidenas su Ostinu.

Kitoje stalo pusėje buvo įsitaisę tėčio patarėjai, viduryje stovėjo taurė su mano ištrauktais vokais ir kita, tuščia, skirta atplėštiesiems. Iškėliau sąlygą, kad skaitysiu vardus pati. Tai suteikė šiokią tokią galimybę valdyti padėtį, man tai patiko.

Vietos už kamerų buvo užpildytos kitų rūmininkų. Generolas Legeris bučiavo ponią Lusę į kaktą ir kažką kuždėjo. Praėjo kelios dienos nuo mano nugirsto jų pokalbio, o man jos vis dar buvo labai gaila. Iš visų žmonių pasaulyje Legeriai atrodė tinkamiausi tapti tėvais. O Skrivų šeima – tinkamiausia valdyti.

Vis dėlto nežinojau, kaip padėti Legeriams.

Ponia Marli tildė Džoisë, kvatojančią iš nevykusio savo pačios pokšto. Niekaip nesupratau, kodėl tokia puiki moteris pagimdė tokius bjaurius vaikus. Prisiminiau savo mėgstamiausią diademą, kurią buvau užsidėjusi šįryt. Tai buvo

jau trečia diadema, nes pirmąją Džoisė sulankstė, antrosios pametė du akmenėlius. Ji išvis neturėjo teisės jų liesti. Nieku gyvu.

Kailas sėdėjo šalia sesers ir skaitė knygą. Be abejo, visa, kas vyko rūmuose ir mūsų šalyje, jam kėlė didelį nuobodulį. Koks nedėkingas žmogus.

Jis pakėlė akis nuo knygos, pamatė, kad jį stebiu, vyptelėjo ir vėl ėmė skaityti. Ko čia atėjo?

– Kaip jautiesi? – staiga prie manęs priėjo mama ir apkabinino per pečius.

– Gerai.

Ji nusišypsojo.

– Kur jau ten gerai. Tai siaubinga.

– Taip ir yra. Kaip malonu iš tavęs išgirsti tokią džiaugsmingą žinią.

Norėdama pažiūrėti, ar mudvi susitaikėme, mama nedrąsiai sukikeno.

– Nemanau, kad tu turi ydų, – tyliai tarė ji. – Veikiau gausybę puikių savybių. Ateis diena, kai suprasi, ką reiškia jaudintis dėl savo vaikų. Jaudinuosi dėl tavęs labiau nei dėl kitų. Tu ne šiaip sau mergaitė, Idlina. Esi *ypatinga*. Trokštu tau visa ko geriausio.

Nežinojau, ką atsakyti. Nenorėjau, kad mudvi pradėtume ginčytis prieš tokį svarbų įvykį. Mama vis dar laikė apglėbusi mane per pečius, tad apkabinau ją per liemenį. Ji pabučiavo mane į kaktą, tiesiai po diadema.

– Jaučiuosi labai nesmagiai, – prisipažinau.

– Įsivaizduok, kaip jaučiasi tie vaikinai. Jiems tai irgi didžiulis įvykis. Džiaugsis visa šalis.

Stengiausi ramiai kvėpuoti. Trys mėnesiai. Paskui laisvė. Visai paprasta.

– Didžiuojuosi tavimi, – tarė mama, spustelėdama man petį. – Sėkmės.

Ji nuėjo pasitikti tėčio, o prie manęs atpėdino Aurenas, taisydamasis kostiumą.

– Negaliu patikėti, kad šitai iš tikrųjų vyksta, – nuoširdžiai susijaudinęs pasakė jis. – Laukiu draugijos.

– O Kailo draugijos tau nepakanka? – dirstelėjau į brolių, vėl įkišusį nosį į knygą.

– Nesuprantu, kuo jis tau neįtinka. Kailas tikrai protingas.

– Ar tai reiškia nuobodus?

– Ne! Bet džiaugsiuosi susipažinęs su įvairiais žmonėmis.

– O aš ne, – sunėriau rankas iš dalies suirzusi, iš dalies gindamasi.

– Nagi, sese, bus smagu, – brolis apžvelgė studiją ir sukuždėjo: – Galiu tik įsivaizduoti, ką esi parengusi tiems vargšams mulkiams.

Mėginau nusišypsinti, bet nekantravau išsvysti, kaip nesmagiai pasijus išrinktieji.

Aurenas paėmė vieną voką ir bakstelėjo juo man į nosį.

– Dabar susikaupk. Jeigu turi anglų kalbos pagrindus, viską puikiai atliksi.

– Tu tikras galvos skausmas, – kumštelėjau jam į ranką. – Myliu tave.

– Žinau, kad myli. Nesijaudink. Viskas eisis lengvai.

Buvome paprašyti užimti savo vietas. Aurenas įmetė voką į taurę, paėmė mane už rankos ir nuvedė atsisėsti. Įjungus kameras, tėtis pradėjo *Pranešimų* laidą – paskelbė apie būsimą prekybos sutartį su Naująja Azija. Mūsų šalys dabar bendravo taip artimai, kad negalėjai nė įsivaizduoti jas kadaise kariavus. Tėtis dėstė apie gausėjančią imigraciją. Paskui kalbėjo visi jo patarėjai, įskaitant ponį Braisę. Rodos, laida truko be galo ilgai, nors iš tiesų prabėgo akimirksniu.

Kai Gavrilas pristatė mane, tuoj pat prisiminiau, ką daryti. Pakilau, nužingsniavau per sceną ir atsistojau priešais mikrofoną.

Akinamai nusišypsojau tiesiai į kamerą. Žinojau, kad šįvakar į mane žiūri visa Ilėja.

– Esu tikra, kad jūs jaudinatės kaip ir aš, taigi nedelskim ir paskelbkim *Atrankos* dalyvių vardus, kuriuos trokštate išgirsti. Ponios ir ponai, mano išvardyti trisdešimt penki jaunuoliai bus pakviesti dalyvauti naujojoje *Atrankoje*.

Paėmiau iš taurės pirmąjį voką.

– Iš Laiklio, – paskelbiau atplėšusi voką, – ponas Maken-drikas Šepardas.

Parodžiau jo nuotrauką, susirinkusieji paplojo, tada įdėjau atplėštą voką į tuščią taurę ir siektelėjau pilnos.

– Iš Zunio... ponas Vinslovas Filmsas.

Paminėjus kiekvieną vardą, nugriaudėdavo plojimai.

Holdenas Mesindžeris. Keslis Timberis. Heilas Garneris. Edvinas Bišopas.

Kol prisikasiau iki paskutinio, pasijutau it atplėšusi mažiausiai šimtą vokų. Man paskaudo skruostus. Vyliausi, kad nesmerks, kad vakarieniausiu savo kambaryje viena. Tikrai buvau to verta.

– Ak, iš Ancheleso, – atplėšiau voką ir ištraukiau paskutinę anketą. Žinia, mano šypsena išblėso, bet negalėjau susivaldyti. – Ponas Kailas Vudvorkas.

Susirinkusieji subruzdą. Keli aiktelėjo, vienas kitas nusijuokė, bet garsiausia buvo paties Kailo reakcija. Jis paleido knygą iš rankų.

Įkvėpiau oro.

– Štai ir viskas. Rytoj bus išsiųsti konsultantai, padėsiantys trisdešimt penkiems kandidatams ruošti *Atrankai*. Po savaitės šie turės atvykti į rūmus. Kol kas pasveikinkite kandidatus drauge su manimi.

Ėmiau ploti, susirinkusieji man pritarė. Tada grįžau į vietą, stengdamasi užgniaužti šleikštulį.

Kailo vardas sukrėtė mane labiau, negu tikėjausi. Šiaip ar taip, nė vienas iš anų vaikinių neturėjo galimybės laimėti. Vis dėlto kažkas čia buvo ne taip.

Vos tik Gavrilas užbaigė laidą, visi sukruto. Mama su tėčiu priėjo prie Vudvorkų, aš nusekiau iš paskos. Džoisė kvatojosi ir tiesiog švytėjo.

– Aš nepildžiau anketos! – tvirtino Kailas.

Man prisiartinus, mūsų akys susitiko. Supratau, kad jis toks pat nusiminęs kaip ir aš.

– Argi tai svarbu? – prabilo mama. – *Atrankoje* galėjo dalyvauti visi tinkamo amžiaus vaikinai.

Tėtis linktelėjo.

– Tai tiesa. Padėtis keistoka, bet nieko neteisėto čia nėra.

– Bet aš nenoriu dalyvauti *Atrankoje*, – Kailas maldaujamai žiūrėjo į jį.

– Kas užpildė tavo anketą? – paklausiau.

Kailas papurtė galvą.

– Nenumanau. Įsivėlė kažkokia klaida. Kodėl būčiau turėjęs pildyti anketą, jeigu neketinau varžytis?

Mamos akys nukrypo į generolą Legerį. Rodos, juodu šyptelėjo vienas kitam. Man tai atrodė nejuokinga.

– Atsiprašau! – ėmiau prieštarauti. – Tai nepriimtina. Gal galima ką nors pakeisti?

– Išsirink ką nors kitą, – pasiūlė Kailas.

Generolas Legeris papurtė galvą.

– Idlina paskelbė tavo vardą visai šaliai. Tu atstovauji Anchelesui.

– Taip ir yra, – sutiko tėtis. – Viešai paskelbtas vardas įpareigoja. Mes negalime pakeisti tavęs.

Kailas pakėlė akis į dangų. Dažnai taip darydavo.

– Tada Idlina gali mane išspirti jau pirmą dieną.

– O kur išsiųsti? – paklausiau. – Tu ir taip namie.

Aurenas sukikeno.

– Atleiskit, – tarė jis, pastebėjęs piktus mūsų žvilgsnius, – kitiems kandidatams tai visai nepatiks.

– Išsiųsk mane iš šalies, – susijaudinęs pasiūlė Kailas.

– Kailai, šimtą kartų sakiau, kad niekur nevažiuosi! – taip ryžtingai kalbančios ponios Marli dar nebuvo girdėjusi.

Moteris prisidėjo ranką prie smilkinio, o jos vyras apkabinęs kažką šnibždėjo jai į ausį.

– Nori kur nors išvykti? – nepatikliai paklausiau. – Rūmai tau per prasti?

– Jie ne mano, – pakeltu balsu atsakė Kailas. – Atvirai kalbant, esu pavargęs nuo viso to. Man įgriso taisyklės, pabodo svečio vaidmuo ir niekinamas tavo požiūris į mane.

Aiktelėjau, nes ponija Marli trinktelėjo sūnui per galvą.

– Atsiprašyk! – paliepė ji.

Kailas sučiaupė lūpas ir nudelbė akis. Aš sunėriau rankas. Jis niekur neis, pamaniau, kol neatsiprašys. Vienaip ar kitaip turės tai padaryti.

Galiausiai purtydamas galvą jis išmurmėjo atsiprašymą.

Neįtikinta jo pastangų, nusukau akis.

– Viskas vyks pagal planą, – pasakė tėtis. – Ši *Atranka* bus tokia pati kaip kitos. Jos esmė pasirinkimas. Nuo dabar Kailas yra vienas iš kandidatų, ir Idlina tars savo žodį.

Ačiū tau, tėti. Dirstelėjau į Kailą. Jis buvo įbedęs akis į grindis, atrodė sutrikęs ir įpykęs.

– O dabar siūlau eiti pavalgyti ir atšvęsti. Visą dieną buvo dėl ko jaudintis.

– Tiesa, – pritarė generolas Legeris, – eime užkąsti.

– Pavargau, – pasakiau. – Būsiu savo kambaryje.

Nelaukiau leidimo pasišalinti. Po šio vakaro nesijaučiau niekam skolinga. Jie gavo visa, ko norėjo.

Aštuntas skyrius

Savaitgalį vengiau su kuo nors bendrauti, bet, rodos, niekam tai nerūpėjo, net mamai. Kai buvo paskelbti vardai, *Atran-ka* tapo tikrove, o aš liūdėjau, kad vienatvės dienos netrukus baigsis.

Pirmadienį, prieš atvykstant dalyviams, galiausiai pasiilgau žmonių ir patraukiau į Moterų kambarį. Ten aptikau ponią Luseę, ji atrodė linksma kaip įprastai. Norėjau kaip nors jai pagelbėti. Supratau, kad kūdikio jai niekas neatstos, bet kol kas tesumaniau padovanoti šunytį.

Mama kalbėjosi su ponija Marli. Vos man įžengus pro duris, jos pamojė, kad priečiau.

Man atsisėdus, ponija Marli uždėjo anką ant manosios.

– Norėjau pasiaiškinti dėl Kailo. Jis nori išvykti ne dėl tavęs. Jau seniai kalba apie tai. Vyliausi, kad praleidęs semestrą užsienyje, pamirš savo sumanymą. Negaliu leisti jam išvažiuoti.

– Anksčiau ar vėliau turėsi leisti rinktis jam pačiam, – pa-reiškė mama.

Juokinga, kad pati mėgino ištekinti savo dukterį už nepažįstamo žmogaus.

– Aš jo nesuprantu. Džoisė niekad nekalba apie išvykimą. Pakėliau akis į dangų. Kurgi ne, ji patenkinta ir čia.

– Bet ką gali padaryti? Juk nepriversi Kailo likti, – mama pripylė puodelį arbatos ir pastatė priešais mane.

– Pasamdžiau kitą repetitorių. Jis turi gyvenimo patirties ir duos Kailui žinių daugiau už knygas, todėl viliuosi laimėti laiko. Tikiuosi...

Įpuolusi į kambarį teta Mei atrodė tarsi nužengusi iš žurnalo viršelio. Pribėgau prie jos ir tvirtai apkabinau, net kaulai sutraškėjo.

– Jūsų Šviesybe, – pasisveikino ji.

– Nutilk.

Ji nusijuokė, tada vėl prisitraukė mane, suėmė už pečių ir pažvelgė į akis.

– Noriu išgirsti viską apie *Atranką*. Kaip jautiesi? Kai kurių vaikinių nuotraukos gražios. Ar jau ką nors įsimylėjai?

– Nė iš tolo, – nusijuokiau.

– Na, duok jiems keletą dienų.

Tokia jau buvo toji teta Mei. Kas keli mėnesiai sutikdavo naują meilę. Su mumis visais keturiais, su pussesere Estra ir pusbroliu Leo ji elgėsi kaip su savo vaikais, nes pati buvo netekėjusi. Tetos Mei draugija mane itin džiugino, jai atvykus, rūmai tarsi atgydavo.

– Ar ilgai viešėsi? – paklausė mama.

Mudvi su Mei atsigręžėme į ją, teta vis dar laikė mane už rankos.

– Išvažiuosiu ketvirtadienį.

Aiktelėjau.

– Žinau, praleisiu visą įdomumą! – ji susiraukė. – Bet penktadienį po pietų Leo dalyvaus varžybose, o šeštadienį Estrą šoks scenoje, pažadėjau būti. Jai puikiai sekasi, – pasakė ji mamai. – Iškart matyti, kad motina buvo menininkė.

Jos nusišypsojo viena kitai.

– Kaip gaila, kad negaliu prisidėti, – pasiskundė mama.

– Kodėl gi ne? – tarstelėjau, rinkdamasi pyragaičius prie arbatos.

Teta Mei klausiamai pažvelgė į mane.

– Ar supranti, kad šį savaitgalį jau turi didelių planų, pakeisiančių tavo gyvenimą?

Gūžtelėjau pečiais.

– Nieko baisaus, jeigu ką nors ir praleisiu.

– Idlina, – papriekaištavo mama.

– Atsiprašau. Tie planai pribloškiami. Mane tenkina dabartinė padėtis.

– Kur dalyvių nuotraukos? – paklausė Mei.

– Mano kambaryje ant stalo. Stengiuosi įsiminti vardus, bet ne itin sekasi.

Mei pamojo kambarinei.

– Mieloji, gal nueitum į princesės kambarį ir atneštum *Atrankos* kandidatų nuotraukas nuo jos stalo?

Kambarinė nusišypsojo ir padarė tūpsnį. Spėjau, kad eidama iš mano kambario pati peržiūrės tas nuotraukas.

Mama palinko į seserį.

– Tik noriu priminti: pirma, kandidatai neliečiami, antra, tu dukart vyresnė už juos.

Mudvi su Marli nusijuokėme, Lusė tik nusišypsojo. Ji su teta Mei elgėsi santūriau negu mes.

– Neerzinkit jos, – paprieštaravo ponია Lusė. – Neabejoju, kad jos ketinimai patys geriausi.

– Ačiū, Luse. Stengiuosi ne dėl savęs, o dėl Idlinos! – pareiškė teta Mei. – Turime jai pagelbėti šauniai pradėti *Atranką*.

– Sunku numatyti, kaip viskas klostysis, – mama atsilošė kėdėje ir gėrė arbatą, jausdama savo pranašumą.

Ponia Marli nusikvatojo.

– Ir šitai sakai tu! Gal priminti, kaip prasidėjo tavo *Atranka*?

– Ką? – buvau priblokšta. Kiek smulkmenų mano tėvai nutylėjo iš savo *Atrankos*? – Ką Marli turi galvoje?

Mama pastatė puodelį ir tarsi gindamasi pakėlė ranką.

– Atsitiktinai susidūriau su tavo tėčiu naktį prieš *Atrankos* pradžią. Tu puikiai žinai, – tarė ji poniai Marli, o ne man, – kad už tai lengvai galėjau būti išspirta. Tikėjausi ne tokio pirmojo įspūdžio.

Sėdėjau atvipusia žiauna.

– Mama, kiekgi taisyklių tu pažeidei?

Ji pakėlė akis į dangų, lyg mėgindama suskaičiuoti.

– Na gerai, peržiūrėkit tas nuotraukas, jūs laimėjot.

Teta Mei patenkinta nusijuokė, o aš stengiausi įsiminti, kaip grakščiai ji palenkia galvą ir kaip spindi jos akys. Atrodė nuostabiai, nors nedėjo ypatingų pastangų. Dievinau tetą Mei ir mylėjau beveik kaip mamą. Geriausia vaikystės žaidimų

draugė Džoisė man atrodė lėkšta, o bendravimas su mamos draugėmis ištaisydavo šį trūkumą. Teta Mei buvo gyvybinga, ponია Lusė miela, ponია Marli linksma. Mamos stiprybė atrodė neįkainojama. Šių moterų draugija davė man daugiau naudų už bet kokias pamokas.

Nešina nuotraukomis ir anketomis, grįžo kambarinė. Ji padėjo priešais mane šūsnį popierių. Mano nuostabai, ponია Marli pirmoji čiupo pluoštą nuotraukų ir ėmė apžiūrinėti. Ja pasekė teta Mei, mama nepaėmė nė vienos, bet dirščiojo poniai Marli per petį. Ponია Lusė stengėsi nepasirodyti smalsi, bet galiausiai ir ji pasidėjo pluoštelį nuotraukų ant kelių.

– O, šis vaikinąs atrodo daug žadantis, – teta Mei parodė man nuotrauką. Įsispoksojau į giliai įsodintas juodas akis ir tamsią odą. Vaikino plaukai buvo nukirpti trumpai, jis plačiai šypsojosi. – Beidenas Treinsas, devyniolikmetis iš Samnerio.

– Gražus, – susižavėjo mama.

– Tikrai, – pripažino Mei. – Pavarde Treinsas, taigi jo šeima tikriausiai priklausė septintai kastai. Čia parašyta, kad studijuoja reklamos vadybą, yra pirmo kurso studentas. Vadinasi, jis arba kas nors iš jo šeimos trokšta mokytis.

– Tiesa, – pritarė Marli. – Tai nemenkas siekis.

Pasiėmiau keletą anketų ir ėmiau skaitinėti.

– Tai kaip jautiesi? – paklausė teta Mei. – Ar pasirengusi *Atrankai?*

– Tikiuosi, – nerūpestingai varčiau anketas, ieškodama ko nors įdomesnio. – Kurį laiką rūmuose buvo kilusi tokia sumaištis, kad galo nebuvo matyti. Rodos, dabar visi kambariai

įrengti, valgiaraštis sudarytas, kandidatai paskelbti, iki ryto-
jaus turi būti surengtas jų atvykimas.

– Regis, išties jaudiniesi, – erzindama kumštelėjo man Mei.
Atsidusau ir reikšmingai žvilgtelėjau į mamą.

– Turbūt žinai, kad visa tai vyksta ne vien dėl manęs?

– Ką turi galvoje, brangute? – paklausė ponios Lusė. Ji buvo pasidėjusi ant kelių šūsnį popierių ir susirūpinusi žvelgė į mudvi su mama.

– Žinoma, viliamės, kad Idlina ras savęs vertą vaikiną ir už jo ištekės, – užuolankomis prabilo mama. – Bet kol vyks *Atranka*, turėsime laiko parengti planą, kaip užgniaužti neramumus dėl kastų panaikinimo.

– Amerika! – tarė Mei. – Tai tavo duktė yra jaukas?

– Ne!

– Taip, – sumurmėjau.

Teta Mei paglostė man nugarą; pasidarė labai gera, kad ji čia.

– Anksčiau ar vėliau būtume turėję ieškoti jai vyro, tai neišvengiama. Idlina sudarė sutartį su tėvu: jeigu neįsimylės, *Atranka* taip ir baigsis. Vis dėlto atliks savo pareigą kaip karališkosios šeimos narė. Kurį laiką atitrauks žmonių dėmesį, neramumai liausis, o mes nuspręsimė, ką daryti. Galiu pridurti, kad šitai jau duoda vaisių.

– Tikrai? – paklausiau.

– Ar neskaitei laikraščių? Esi prikausčiusi žiniasklaidos dėmesį. Vietos laikraščiai ima interviu iš kandidatų, kai kuriose provincijose keliamos puotos, mat tikimasi, kad laimės jų atstovai. Žurnalai aptarinėja galimus favoritus. Vakar žiūrėdama

žinias mačiau reportažą apie kelias merginas, buriančias aistruolių klubus ir vilkinčias marškinėlius su savo numylėtinių vardais. *Atranka* užvaldė visą šalį.

– Tai tiesa, – patvirtino ponios Marli. – Visi žino, kad Kailas gyvena rūmuose.

– Ar žiniasklaida atskleidė, kad jam visai nerūpi dalyvauti *Atrankoje*? – paklausiau gerokai suirzusi. Negalėjau kaltinti ponios Marli dėl visos šios sumaišties.

– Ne, – atsakė ji juokdamasi. – Dar kartą sakau, kad tai neturi nieko bendra su tavimi.

Nusišypsojau jai.

– Ponia Marli, girdėjote mamos žodžius. Kailui nėra ko jaudintis. Manau, mes abu suprantame, kad netinkame į porą. Be to, gali būti, kad per *Atranką* išvis nerasiu sužadėtinio. – Esu šimtu procentų tuo tikra. – Nesijaudinkit, kad jis užgaus mano jausmus, juk žinau, dėl ko vyksta *Atranka*, – kalbėjau toliau, tarsi rinktis iš daugybės atvykusių į rūmus vaikinių būtų įprastas dalykas. – Nėmaž nenusimenu.

– Pasakei, kad *Atranka* surengta liaudžiai nuraminti, – susirūpinusi prabilo Mei. – Manai, tai ilgai truks?

– Tikiuosi, to laiko pakaks, kad žmonės pamirštų pastaruoju metu juos persekiojančias nelaimes, o mums šitai leis išspręsti problemas, jeigu jų vėl iškils, – mamos balsas skambėjo pasitikimai.

– *Kai* vėl iškils, – įsiterpiau. – Kurį laiką mano gyvenimas domins žmones, bet galiausiai jie grįš prie savo reikalų. – Ėmiau žiūrinėti nuotraukas, man buvo gaila tų vaikinių. Jie ne-

turejo galimybės laimėti ir nesuprato esantys tik sumanymo, kaip atitraukti žmonių dėmesį, dalis.

– Keista, – tariau, skaitydama vieną anketą. – Nenoriu nieko smerkti, bet tik pažiūrėkit. Mažiausiai trys rašybos klaidos.

Mama paėmė anketą.

– Tikriausiai kandidatas nervinosi.

– Arba yra mažaraštis, – pasakiau.

Mei sukikeno.

– Nebūk tokia griežta, brangute. Vaikinams irgi baisu.

Mama grąžino man anketą, prisegiau ją prie nuotraukos, kurioje buvo įamžintas nekalto veido vaikiną vešliomis šviesiomis garbanomis.

– Pala, nejaugi baiminiesi? – susirūpinusi švelniai paklausė teta Mei.

– Ne, žinoma, ne.

Tetos veidas vėl atgavo įprastinę gražią ir nerūpestingą išraišką.

– Sunku įsivaizduoti, kad ko nors bijotum, – ji mirktelėjo man.

Guodžiausi, kad bent vienas žmogus mano šitaip.

Devintas skyrius

Kandidatams pradėjus rinktis į rūmus, nuplasnojau į savo kambarį ir ėmiau piešti saulėtame balkone. Buvo girdėti per daug triukšmingų juokelių ir pernelyg džiaugsmingų pasisveikinimų. Svaresčiau, kiek tvers ši bičiulystė. Juk vis dėlto čia varžybos. Pamaniau, kad varžovus reikėtų supriešinti.

– Nina, ko gero, šiandien plaukus man reikėtų sukelti. Noriu atrodyti subrendusi.

– Puiki mintis, panele. – Kambarinė dailino man nagus. – O ką apsivilksite?

– Turbūt vakarinę suknią. Itin tiktų juoda.

Nina sukikeno.

– Norite išgąsdinti juos?

Nepajėgiau nuslėpti šypsenos.

– Tik šiek tiek.

Abidvi sukrizenome. Džiaugiausi, kad Nina drauge su manimi. Kelias ateinančias savaites man reikės jos raminamų žodžių ir švelnių prisilietimų.

Kai mano plaukai išdžiūvo, Nina supynė juos į kasą, apjuosė kaip karūną; mano diadema atrodė dar gražiau. Susiradau juodą suknelę, vilkėtą pernai per Naujųjų metų sutiktuves. Ji buvo papuošta nériniais, iki kelių prigludusi, žemyn išplatėjanti, sijonas siekė grindis. Nugaroje buvo gili pusapvalė iškirptė, pečius dengė lengvutės kaip drugeliai rankovėlės. Turėjau pripažinti, kad dieną suknelė atrodė dar gražesnė negu žvakių šviesoje.

Išmušus pirmą valandą, nulipau laiptais. Vieną iš ketvirto aukšto bibliotekų pavertėme Vyrų kambariu, kad išrinktieji galėtų ten leisti laiką ir atsipalaiduoti. Patalpa buvo maždaug tokio pat didumo kaip Moterų kambarys, joje stovėjo daug krėslų, nestigo knygų, veikė net du televizoriai.

Traukiau tos bibliotekos link. Nusprendėme, kad išrinktieji pasisveikins su manimi po vieną, tada bus palydėti į Vyrų kambarį susipažinti tarpusavyje.

Vestibiulyje išvydau būrelį žmonių, tarp jų tėvus ir generolą Legerį. Nužingsniavau prie jų, slėpdama jaudulį. Man prieš jus, tėtis atrodė apstulbęs, mama prisidengė burną ranka.

– Idlina... tu atrodai tokia suaugusi, – ji atsiduso, paglostė man skruostą, petį ir galvą. Nieko netobulino, tik gėrėjosi.

– Turbūt tokia ir esu.

Mama linktelėjo, jos akyse sužibo ašaros.

– Tikrai taip atrodai. Niekad nemaniau, kad tapsiu karalienne, o tu... tiesiog tobulai tam tinki.

– Liaukis, mama. Žmonės dievina tave. Judu su tėčiu grąžinote šaliai taiką. O aš dar nieko nenuveikiau.

Ji kilstelėjo man smakrą.

– Kol kas. Bet esi pasiryžusi įgyvendinti dideles permainas. Man dar nespėjus atsakyti, tėtis paklausė:

– Pasirengusi?

– Taip, – tvirtai atsakiau. Iš tėvo tikėjau kitokio padrąsinimo. – Šiandien neketinu pašalinti nė vieno *Atrankos* dalyvio. Manau, visi nusipelno bent dieną pabūti rūmuose.

Tėtis nusišypsojo.

– Išmintingas sprendimas.

Giliai įkvėpiau.

– Tada viskas gerai. Pradėkim.

– Ar mums likti su tavimi, ar išeiti? – paklausė mama.

Pasvarsčiau.

– Kol kas verčiau eikit.

– Kaip nori, – tarė tėtis. – Generolas Legeris ir keli sargybiniai bus netoliese. Jei ko nors prireiks, tiesiog paprašyk. Linkime tau nuostabios dienos.

– Ačiū, tėti.

– Ne, – pasakė jis apkabindamas mane, – tai tau ačiū.

Jis atšlijo ir padavė ranką mamai. Tėvai labai mylėjo vienas kitą, tiesiog švytėjo iš laimės, kad yra drauge.

– Jūsų Šviesybe, – kreipėsi generolas Legeris. Atsigręžusi išvydau jo šypseną. – Jaudinatės?

Vos vos papurčiau galvą, mėgindama įtikinti ir save.

– Prašom atvesti pirmąjį kandidatą.

Legeris susižvelgė su vyriausiuoju liokajumi ir linktelėjo. Iš bibliotekos išėjo vaikinai, artindamasis prie manęs, taisėsi

rankogalių sąsagas. Atrodė lieknas, neaukšto ūgio, bet malonaus veido.

Vaikinas sustojo priešais mane ir nusilenkė.

– Foksas Veslis, Jūsų Šviesybe.

Sveikindamasi linktelėjau galvą.

– Malonu susipažinti.

Jis giliai įkvėpė.

– Jūs tokia nuostabi.

– Šitai jau girdėjau. Galit eiti, – mostelėjau ranka į Vyrų kambarį.

Foksas suraukė antakius, nusilenkė ir pasišalino.

Priešais mane jau stovėjo kitas vaikinas ir sveikindamasis nulenkė galvą.

– Heilas Garneris, Jūsų Šviesybe.

– Sveikas atvykęs, ponaiti.

– Dėkoju, kad įsileidot mus į savo rūmus. Kasdien stengsiuosi įrodyti esąs vertas jūsų rankos.

Susidomėjusi kryptelėjau galvą.

– Tikrai? O kaip tai darysite šiandien?

Jis nusišypsojo.

– Šiandien pasakysiu jums, kad esu kilęs iš puikios šeimos.

Mano tėvas priklausė antrai kastai.

– Tik tiek?

Nesuglumęs vaikinas atsakė:

– Manau, tai labai įspūdinga.

– Ne taip įspūdinga, kaip turėti tėvą, kilusį iš pirmos kastos.

Heilo veidas apniuko.

– Galit eiti.

Jis nusilenkė ir patraukė į Vyrų kambarį, bet, žengęs porą žingsnių, atsigręžė.

– Jūsų Šviesybe, atsiprašau, jeigu įžeidžiau jus.

Heilo veidas buvo toks liūdnas, kad norėjau pasakyti, jog jis niekuo neprasikalto. Deja, tai būtų kirtęsi manaisiais šios dienos planais.

Susipažinau su visa virtine neįsimintinų vaikinių. Pažindinimuisi įpusėjus, priešais mane atsidūrė Kailas. Pirmą sykį plaukai nekrito jam ant akių.

– Jūsų Šviesybe, – pasisveikino Kailas.

– Jums, pone, aš esu karališkoji rakštis subinėje.

Kailas sukikeno.

– Tai kaip su tavimi elgiasi kiti išrinktieji? – pasidomėjau. – Tavo mama sakė, kad laikraščiai paskelbė tave gyvenant rūmuose.

Apstulbęs Kailas papurtė galvą.

– Maniau būsiąs apkumščiuotas raumeningų besmegenių, bet išėjo taip, kad dauguma jų laiko mane naudingu žmogumi.

– Nejaugi?

– Jie mano, kad viską žinau apie tave. Kiaurą rytą klausinėjo.

– Ir ką jiems pasakei?

Kailas kvailokai šyptelėjo.

– Žinoma, pasakiau, kad esi labai miela.

– Teisybė, – nė kiek nepatikėjusi juo, pakėliau akis į dangų. – Gali eiti...

– Noriu dar kartą atsiprašyti, kad pavadinau tave išpuikėle.

Gūžtelėjau pečiais.

– Buvai nusiminęs.

Kailas linktelėjo.

– Vis tiek tai buvo nesąžininga. Suprask mane, esi labai išpaikinta. – Jis papurtė galvą. – Bet ir kietuolė, nes turi būti tokia. Tu tapsi karaliene. Rūmuose daug negerovių, bet aš pats niekad nenorėčiau eiti tavo pareigų. Todėl ir negaliu smerkti tavęs.

Atsidusau. Mandagiausia būtų buvę padėkoti Kailui. Taigi ketinau būti mandagi.

– Ačiū tau.

– Nėra už ką.

Ilgokai patylėjome.

– Hmm, Vyrų kambarys štai ten, – parodžiau.

– Žinau, pasimatysime vėliau.

Nusišypsojau išvydusi, kad Kailas laikė užsikišęs knygą už nugaros. Vaikinas atrodė geriau negu įprastai, – *Atrankos* stilių pastangomis, – bet vis tiek liko tikras knygų graužikas.

Kitas kandidatas pasirodė esąs visiškai kitoks.

Rusvai dažyti plaukai buvo sušukuoti atgal. Vaikinas ėjo susikišęs rankas į kišenes tarsi nuolatinis rūmų gyventojas. Toks elgesys akimirką išmušė mane iš vėžių. Ar jis traukia susipažinti su manimi, ar aš su juo?

– Jūsų Didenybe, – lipšniai pasisveikino kandidatas ir nusilenkė.

– Šviesybe, – pataisiau aš.

– Ne, ne, tiesiog Ijanai, – jis pasipūtėliškai šyptelėjo.

– Įspūdinga, – nusijuokiau.

– Tenka rizikuoti. Čia esama dar trisdešimt keturių vaikinių. Kaip galiu tikėtis, kad įsiminsite mane?

Vaikino žvilgsnis buvo įdėmus; jei gyvenime nebūčiau susidūrusi su gausybe politikų, tikriausiai būčiau juo susižavėjusi.

– Buvo labai malonu susipažinti, ponaiti.

– Ir man, Jūsų Šviesybe. Viliuosi netrukus pamatyti jus.

Po Ijano pasirodė vaikinai, kalbantys taip neaiškiai, kad norėdama suprasti jo žodžius turėjau susikaupti. Kitas paklausė, kada jam bus sumokėta. Dar vienas taip smarkiai prakaitavo, kad man teko pasikviesti liokajų ir paprašyti rankšluosčio delnui nusišluostyti. Buvo ir kandidatas, kuris, mums pažindinantis, įžūliai spoksojo man į krūtinę. Tikras nevykėlių paradas.

Prie manęs priėjo generolas Legeris.

– Jeigu pametėte skaičių, šis bus paskutinis.

Su palengvėjimu atlošiau galvą.

– Ačiū Dievui!

– Vargu ar tėvai norės nuodugniai jus išklausinėti, bet vis tiek turėtumėte nueiti pas juos.

Dėbtelėjau į jį.

– Jei reikalaujate.

Legeris sukikeno.

– Būkit atlaidesnė jiems. Jūsų tėvas dabar turi daug rūpesčių.

– Tai jis turi rūpesčių? Ar matėt, kaip vienas vaikinai prakaitavo?

– Negalite jo už tai kaltinti. Esate princesė, panorėjusi turite galios nubausti jį mirtimi.

Žalios generolo Legerio akys šelmiškai sužibo. Jis buvo iš tų vyrų, kurie su amžiumi tik gražėja. Žinojau tai, nes ponias Lusė kartą rodė savo vestuvių nuotrauką. Metams bėgant, jis tikrai tapo dar patrauklesnis. Kartais, jei būdavo pavargęs ar prastu oru, vaikščiodavo šlubčiodamas, bet nelėtindavo žingsnio. Gal dėl to, kad žinojau, kaip ponias Lusė myli Legerį, jis man visad atrodė patikimas ramstis. Vyras palaikė mano tėvų pusę, antraip būčiau paprašiusi jo patarimo, kaip priversti *Atrankos* vaikus nešdintis namo. Iš akių supratau, kad tikrai žinotų, kaip tai padaryti.

– Keletas išrinktųjų priverstė mane pasijusti nesmagiai, – prisipažinau.

Meilikaujami žodžiai, geidulingi žvilgsniai. Nors nuo mažumės žinojau, kad esu ypatinga, man nepatiko, kad jie žiūri į mane kaip į prizą.

Legerio veide pasirodė užuojauta.

– Suprantu, kad padėtis keista. Bet jums niekada nereikės būti vienai su vaiku, kuris jums nepatinka. Galite pašalinti iš *Atrankos* bet kurį išrinktąjį vien dėl to, kad jis jums grasus. Ir net pats kvailiausias iš jų nedrįs skaudinti jūsų, – pasakė jis. – Patikėkit manim, jei kuris nors tik pamėgintų, jam būtų rieta.

Generolas man mirktelejo prieš išeidamas ir pakvietė pasakoti išrinktąjį.

Suglumau išvydusi ne vieną, o du žmones. Vienas vilkėjo gurgždantį kostiumą, kitas – tik marškinius. Pastarasis ėjo atsilikęs per kelis žingsnius nuo kostiumuotojo, nudelbęs akis į grindis. Pirmasis šypsojosi. Rodos, kažkas buvo beviltiškai mėginęs jį tvarkingai sušukuoti.

– Sveiki, Jūsų Šviesybe, – pasisveikino kandidatas su stipriai neatpažįstamu akcentu. – Kaip laikotės?

Sutrikusi, bet nuginkluota nuoširdžiausios jo šypsenos, atsakiau:

– Laikausi gerai. Šiandien buvo sunki diena. Neabejoju, jums irgi.

Antrasis vaikinys prisiartinio jam už nugaros ir kažką sukuždėjo man nesuprantama kalba.

Pirmasis linktelėjo.

– Ak, taip, taip... bet su jum pažindintis yr malonu, – kalbėdamas jis gestikuliuo rankomis, kad paaiškintų savo žodžius.

Nieko nesuprasdama, palinkau į jį, kažkodėl vyliausi, kad tada perprasiu tą akcentą.

– Prašau?

Tada prabilo vaikinys su marškiniais:

– Jis sako, kad labai malonu su jumis susipažinti.

Vis dar suglumusi dėbtelėjau į juodu.

– Mano vardas yr Henris, – sveikindamasis vaikinys nusi-lenkė, iš veido supratau, kad ketino padaryti tai anksčiau, bet pamiršo.

Nenorėdama būti šiurkšti, irgi linktelėjau galvą.

– Sveikas, Henri.

Išgirdęs savo vardą, jis nušvito, akys lakstė nuo vertėjo prie manęs ir atgal.

– Deja, nesuprantu jūsų kalbos, – pareiškiau kuo draugiškesniu balsu. – Iš kur atvykote?

– Hmm, iš Svend... – prabilo Henris ir iškart grįžtelėjo į vertėją.

Šis atsakė už Henri:

– Ponaitis Henris gimė Svendvėje, todėl kalba su stipriu suomišku akcentu.

– O, – nusistebėjau, – ar ponaitis Henris nors kiek moka angliškai?

Tasai įsiterpė:

– Angliškai, ne, ne, – rodos, jis dėl to nesijaudino, tik nusijuokė.

– Tai kaip mudu bendrausime?

Vertėjas atsigręžė į Henri.

– *Miten saat tuntemaan toisensa?*

Kandidatas mostelėjo į vertėją, šis atsakė:

– Veikiausiai per mane.

– Hmm, na gerai, ką gi, – nebuvo tam pasirengusi. Ar išprašyti jį būtų buvę šiurkštu? Man buvo ganėtina nesmagu bendrauti su išrinktaisiais akis į akį. Nesitikėjau, kad dalyvaus dar trečias žmogus.

Prisiminiau skaičiusi Henrio anketą. Dabar supratau, kodėl ten buvo tiek klaidų. Jis vos graibėsi angliškai.

– Ačiū, buvo malonu susipažinti, Henri.

Išgirdęs savo vardą, jis nusišypsojo. Suvokiau, kad kitų žodžių nesuprato. Negalėjau jo išsiųsti.

– Vyrų kambarys štai ten.

Išgirdęs vertėjo paaiškinimus, Henris nusilenkė, ir juodu išėjo.

– Generole Legeri, – pakviečiau, užsidengusi veidą rankomis.

– Klausau, Jūsų Šviesybe.

– Praneškite tėčiui, kad susitiksiu su juo po valandos. Man reikia pasivaikščioti.

Dešimtas skyrius

Pirmoji diena, pirmoji vakarienė ir pirmasis vakaras praėjo ramiai, be jokių įvykių. Operatoriai su kameromis sukiojosi po valgomąjį ir dūsavo iš nuobodulio. Nebendravau nė su vienu išrinktuuju, o patys jie, rodos, per daug nervinosi, kad kalbėtųsi vienas su kitu.

Girdėjau tėčio mintis taip aiškiai, tarsi jos būtų buvusios mano pačios.

Tai nuobodu! Niekas nenorės stebėti tokios Atrankos! Šitaip nelaimėsime nė akimirkos, ką jau kalbėti apie tris mėnesius!

Tėtis kelis kartus dirstelėjo į mane, akimis maldaudamas ko nors imtis, kad būtų verta rodyti. Kovoju su savimi. Nenorėjau nuvilti jo, bet, atkreipdama dėmesį į kurį nors iš išrinktųjų, būčiau parodžiusi blogą pavyzdį. Jie turėjo suprasti, kad nesirengiu teikti pirmenybės nė vienam.

Liečiau sau nesijaudinti. Pamaniau, kad rytoj viskas turėtų pasikeisti.

* * *

Kitą dieną vaikinai buvo pasipuošę geriausiais drabužiais, pasirengę dalyvauti procesijoje. Pievelėje priešais rūmus buvo išsirikiavęs būrys sargybinių, pasiruošęs lydėti mus už vartų.

Tėtis didžiavosi šiuo sumanymu. Iki šiol tai buvo didžiausias mano indėlis į *Atranką*. Maniau, bus šaunu surengti nedidelę procesiją, anksčiau nebūtą reginį. Buvau tikra, kad žmonės turės apie ką pakalbėti.

– Labas rytas, Jūsų Šviesybe, – pasisveikino vienas išrinktųjų.

Iškart prisiminiau Ijaną. Nesistebėjau, kad po vakarykščio susipažinimo jis pirmas užkalbino mane.

– Ir tau labas, – atsakiau, nelétindama žingsnio, nors daugelis kitų vaikinų lankstėsi ir kvietė mane vardu. Trumpam stabtelėjau pasikalbėti su procesijai vadovausiančiu sargybinium.

– Jūsų Šviesybe, apsuksime nedidelį ratą. Važiuosime dešimties mylių per valandą greičiu, turėtume grįžti į rūmus po dvidešimties ar trisdešimties minučių. Dėl viso pikto kelyje bus išsirikiavę sargybiniai, bet žmonės taip džiūgauja, kad renginys turėtų vykti sklandžiai.

Sunėriau rankas.

– Ačiū, pareigūne. Vertinu jūsų pastangas.

Sargybinis sučiaupė lūpas, stengdamasis nuslėpti pasidžiavimą.

– Jūsų Šviesybe, viską padarysiu dėl jūsų.

Sargybinis buvo benueinąs, bet aš jį vėl pakviečiau. Pareigūnas išpūtė krūtinę, džiaugėsi esąs reikalingas. Apstulbusi žiūrėjau į gausų jaunų vyrų būrį, mėgindama apsispręsti.

Mačiau, kaip vėjas taršo nepaklusnius Henrio plaukus, ir nusišypsojau. Jis stovėjo nuošaliau nuo kitų, klausydamasis jų kalbų ir linkčiodamas, nors buvau tikra, kad nieko nesupranta. Vertėjo nebuvo matyti. Svarsčiau, ar Henris nedavė jam laisvadienio.

Vėl nužvelgiau kandidatus medžiotojos akimis ir išvydau vieną, išties mokantį vilkėti kostiumą. Vaikinas neatrodė kaip modelis, bet nusimanė apie kokybiškai pasiūtus drabužius ir buvo privertęs padirbėti savo tarną. Beje, pastebėjau ir dvispalvius jo batus. Ačiū Dievui, prisiminiau vaikino vardą.

– Kai užlipsiu ant platformos, norėčiau, kad iš vienos pusės man stovėtų ponaitis Garneris, iš kitos – ponaitis Jakopis.

– Žinoma, Jūsų Šviesybe, aš tuo pasirūpinsiu.

Atsigrėžiau ir pažvelgiau į platformą. Tai buvo viena iš kalėdinių platformų, išpuošta tūkstančiais vasarinių gėlių. Atrodė šventiška ir gražiai, ore tvyrant gėlių kvapui. Įkvėpiau jo, šviežio ir malonaus, kad nusiraminačiau.

Už rūmų sienų girdėjau susirinkusių ir laukiančių procesijos žmonių šūksnius. Praėjusį vakarą pasirodžiau prastai, bet šiandien viskas bus užmiršta.

– Gerai, ponai, – triukšmą nustelbė generolo Legerio balsas. – Prašom išsirikiuoti išilgai kelio, mes saugiai sulaipinsime jus ant platformos.

Mama su tėčiu laikėsi tolėliau. Tėtis paėmė kelis gėlių žiedus, vėjo nupūstus nuo platformos, ir papuošė mamai plaukus. Ji pažvelgė į jį didžiai susižavėjusi, o jis žingtelėjo atbulas su fotoaparatu rankose.

Fotografuodamas tėtis apėjo susirinkusiuosius. Įamžino daugumą vaikinių ir fontaną, padarė porą mano nuotraukų.

– Tėti! – sukuždėjau šiek tiek drovėdamasi.

Jis mirkstelėjo man, paskui fotografavo ne taip atvirai.

– Jūsų Šviesybe, – tarė generolas Legeris, dėdamas ranką man ant nugaros. – Jus laipinsime paskutinę. Girdėjau, norite, kad iš šalių stovėtų Henris ir Heilas, tiesa?

– Taip.

– Gerai pasirinkote, abu jie mandagūs. Netrukus būsime pasirengę.

Legeris priėjo prie mamos ir kažką jai pasakė. Mama atrodė susirūpinusi; norėdamas ją įtikinti, generolas gestikuliuo rankomis. Tėčio išraiška buvo sunkiau perprantama. Jis visai nesijaudino arba puikiai tai slėpė.

Išrinktieji pradėjo lipti ant platformos žiūrovams nematomomis kopėčiomis, o aš vaikštinėjau, laukdama savo eilės. Įsimaišęs tarp sargybinių ir svečių, pasienyje stovėjo Henrio vertėjas. Sunėręs rankas jis žiūrėjo, kas vyksta. Vaikinas graužė nagą. Eidama pro šalį, papurčiau galvą.

– Nedaryk šitaip, – pasakiau tvirtai, bet ne šturkščiai. – Juk nenori, kad būtum nufilmuotas su pirštu burnoje?

Vyrukas kaipmat nuleido ranką.

– Atleiskit, Jūsų Šviesybe.

– Nelipsi viršun? – mostelėjau į didžiulę platformą.

Vertėjas nusišypsojo.

– Ne, Jūsų Šviesybe. Manau, Henris sugebės pamojuoti žmonėms ir be vertimo.

Vis dėlto jutau jį nervinantis.

– Henris stovės šalia manęs, – patikinau jį. – Pasistengsiu, kad suvoktų, kas vyksta.

Vertėjas giliai atsiduso.

– Tada bus mažiau streso. Henris labai džiaugsis, jis kalba apie jus nuo ryto iki vakaro.

Nusijuokiau.

– Na, praėjo tik viena diena. Esu tikra, jis palengva liausis kalbėjęs.

– Vargu. Henris be galo susižavėjęs jumis, jam čia viskas patinka. *Atranka* jam didžiulis įvykis. Jo šeima sunkiai dirbo, kad prasikurtų. Dabar, atsidūręs tokioje vietoje, kur bent aki-mirką gali tikėtis jūsų dėmesio, jaučiasi labai laimingas.

Pažvelgiau į Henriį. Stovėdamas platformos priekyje, jis taisėsi kaklaraištį.

– Jis šitaip sako?

– Nedaugžodžiauja. Supranta, kaip jam pasisekė, ir įžiūri daugybę gerųjų jūsų savybių. Nuolatos tai kartoja.

Truputį susiraukiau. Pamaniau, kad būtų gražu, jei Henris galėtų visa tai išsakyti man pats.

– Ar tu irgi gimei Svendvèjuje?

Vertėjas papurtė galvą.

– Ne. Aš pirmasis iš mūsų giminės gimiau Ilèjoje. Tačiau mano tėvai stengiasi išlaikyti senuosius papročius ir tradicijas, todėl mes gyvename mažoje Svendišo bendruomenėje Kente.

– Kaip ir Henris?

– Taip. Tokių bendruomenių randasi vis daugiau. Kai

Henris buvo išrinktas dalyvauti *Atrankoje*, jo šeima ėmė ieškoti patikimo vertėjo. Pasisiūliau aš, nuskrirdau į Sotą ir gavau naują darbą.

– Taigi pažįsti Henri tik?..

– Savaitę. Bet mudu kartu praleidome tiek daug laiko ir taip gerai sutariame, tarsi būtume bendravę metų metus, – vaikas kalbėjo labai nuoširdžiai tarsi Henrio brolis.

– Man nesmagu, kad nė nepasiteiravau tavo vardo.

Jis nusilenkė.

– Esu Erikas.

– Erikas?

– Taip.

– Hmm, tikėjausi įmantresnio vardo.

Jis patraukė pečiaus.

– Na, toks būtų artimiausias vertimas.

– Jūsų Šviesybe, – pakvietė generolas Legeris, atėjus mano eilei lipti ant platformos.

– Pasirūpinsiu Henriu, – pažadėjau vertėjui.

Lipti kopėčiomis man buvo iššūkis. Turėjau kopti su aukštakulniais, prilaikydama suknią ranka, todėl reikėjo paleisti vieną kopėčių skersinį ir įsikabinti į kitą. Didžiavausi savimi, kad sugebėjau užsikabaroti be niekieno pagalbos.

Eidama užimti savo vietos, persibraukiau plaukus. Henris tuoj pat atsigręžė į mane.

– Būkit pasveikinta šiandien, Jūsų Šviesybe, – šviesios vyruko garbanos buvo sušiauštos vėjo, jis linksmai šypsojosi.

Paliečiau jam petį.

– Labas rytas, Henri. Vadink mane Ildina.

Henris truputį sutriko.

– Vadint jus Ildina?

– Taip.

Nudžiugęs jis iškėlė nykščius, o aš mintyse pagyriau save, kad gerai pasirinkau. Henris akimoju sugebėjo priversti mane šypsotis. Atsistojau priešais jį, pažvelgiau žemyn ir parodžiau Erikui iškeltus nykščius. Tasai nusišypsojo ir prisidėjo ranką prie širdies, tarsi pajutęs palengvėjimą.

Atsigręžiau į Heilą.

– Kaip laikaisi?

– Gerai, – nedrąsiai atsakė jis. – Klausykite, noriu atsiprašyti už vakarykščius žodžius. Neturėjau galvoje...

Mostelėjau ranka, liepdama jam užsičiaupti.

– Nereikia atsiprašymų. Įsivaizduok, kad *Atranka* man kečia šioją tokį stresą.

– Taip, nenorėčiau avėti jūsų batelių.

– Užtat aš norėčiau avėti tavuosius! – sušukau, žvelgdama į jo kojas. – Man jie patinka!

– Ačiū. Ar dera prie kaklaraiščio? Mėgstu eksperimentuoti, bet esu labai išrankus.

– Dera. Puikiai atrodai.

Heilas išsišiepė – jo netaktas buvo pamirštas, o antrasis bandymas pavyko.

– Tai tu man sakei, kad kiekvieną dieną įrodinėsi esąs veritas manęs?

– Taip ir buvo, – Heilas atrodė patenkintas, kad prisimenu jo žodžius.

– O kaip tai padarysi šiandien?

Vaikinas truputį pasvarstė.

– Jeigu jautiesi nepatogiai su aukštakulniais, gali atsiremti į mane. Pažadau, kad neleisiu tau pargriūti.

– Man patinka tavo pasiūlymas. Įdomu, kaip pats išstovėtum su aukštakulniais.

Kažkas suriko:

– Atidarome vartus! Laikykitės!

Atsisveikindama pamojavau mamai su tėčiu ir įsikibau į platformos turėklą. Nieko baisaus nebūtų nutikę, jei kas nors būtų išvirtęs, bet mūsų penketukas stovėjo pačiame platformos priekyje, jam grėšė pavojus būti sutraiškytam. Kaip ir tikėjaisi, Heilas ir Henris laikėsi ramiai, bet daugelis kitų išrinktųjų plojo ir šaukė drąsinančius žodžius. Bekas klykė: „Mes tai pasiekėme!“, nors jam tereikėjo stovėti ir mojuoti.

Tą akimirką, kai vartai buvo atverti, prapliupo sveikinimo šūksniai. Platformai pasukus už kampo, išvydau pirmąsias kameras. Kai kurie žmonės laikė plakatus su savo favoritų vardais arba mojavo Ilėjos vėliava.

– Pažvelk, Henri! – pasakiau palinkdama į jį ir rodydama į plakatą su jo vardu.

Henriui prireikė laiko tai suvokti. Paskui, išvydęs savo vardą, jis aiktelėjo. Taip susijaudino, kad čiupo mano ranką ir pabučiavo. Jei taip būtų padaręs kuris nors kitas vaikinys, man būtų buvę nemalonu, bet jo poelgis atrodė toks nekaltas, kad neišsižeidžiau.

– Princese Idlina, mes tave mylime! – sušuko kažkas iš minios, ir aš pamojau ton pusėn.

- Ilgų metų karaliui!
- Būk palaiminta, princese!

Dėkojau už palaikymą ir jaučiausi padrąsinta. Juk ne kasdien matydavau savo piliečius, girdėdavau jų balsus ir jausdavausi esanti jiems reikalinga. Aišku, žinojau, kad jie myli mane, kada nors tapsiančią jų valdove. Šiaip jau, karališkajai šeimai palikus rūmus, visas dėmesys tekdavo mamai ir tėčiui. Pamaniau, kad tapti susižavėjimo objektu nuostabu. Gal būsiu mylima kaip tėtis.

Važiuojant toliau, žmonės šaukė mūsų vardus ir mėtė gėles. Vyliausi, kad tai bus labai įspūdinga. Buvau be galo patenkinta renginiu, iki pasiekėme paskutinį maršruto ruožą.

Tada mane kliudė tikrai ne gėlė. Supuvęs kiaušinis aptėškė suknelę ir nutekėjo per kojas. Paskui atskriejo pusė pomidoro ir dar nežinia ko.

Atsitūpiau ir užsidengiau rankomis.

- Mums reikia darbo! – kažkas suriko.
- Kastos tebegyvuoja!

Pakėlusi galvą, išvydau būrį protestuotojų, jie svaidė į mūsų platformą sušvinkusį maistą. Kai kurie laikė plakatus su įžeidžiančiais užrašais, kuriuos iki šiol slėpė nuo sargybinių, dar kiti plūdo mane tokiais bjauriais žodžiais, kokių nebuvau girdėjusi.

Heilas atsitūpė priešais mane ir apkabino per pečius.

- Nebijok, aš tave laikau.
- Nieko nesuprantu, – pralemenau.

Henris atsiklaupė ant kelio ir užstojo mus nuo atlekiančios bjaurasties. Heilas saugojo mane tvirtai apglėbęs, nors

girdėjau, kaip sudejavo ir sugriežė dantimis, gavęs kažkokiu sunkiu daiktu.

Generolas Legeris įsakė visiems išrinktiesiems atsisėsti. Visiems saugiai įsitaisius, platforma pasileido pasiutusiu greičiu, tokiam važiavimui ji buvo nepritaikyta. Taikingai nusiteikę žmonės, mums lekiant pro šalį, švilpė, kad negauna pamatyti išrinktųjų.

Išgirdau platformą įbildant į žvirgždu išbarstytą rūmų prievažą. Kai tik sustojome, iškart atšlijau nuo Heilo ir pašokau ant kojų. Nuskubėjau prie kopėčių ir nulipau žemyn.

– Idlina! – sušuko mama.

– Aš sveika.

Tėtis stovėjo visiškai priblokštas.

– Brangute, kas nutiko?

– Po velnių, iš kur man žinoti? – pažeminta nurūkau vidun. Negana to, kad viskas šitaip baigėsi, dar buvau lydima liūdnu žvilgsnių.

Vargšėlė, bylojo žmonių veidai. Už šitą gailestį nekenčiau jų dar labiau negu anų, taip šlykščiai pasielgusių su manimi.

Nuleidusi galvą skutau per rūmus, vyliausi, kad niekas manęs nesustabdys. Deja, ši diena man buvo nelaiminga, nes antro aukšto laiptų aikštelėje susidūriau su Džoise.

– Oho, kas tau nutiko?

Nieko neatsakiau, tik paspartinau žingsnį. Kodėl? Už ką man šitaip?

Kai įėjau į kambarį, Nina tvarkėsi.

– Panele...

– Padėk, – suinkščiau ir puoliau į ašaras.

Kambarinė priėjo ir apglėbė mane, išsiterliodama savo švarią uniformą.

– Nusiraminkit. Jums reikia nusiprausti. Nusivilkit suknelę, o aš prileisiu vonią.

– Kodėl jie šitaip pasielgė su manimi?

– Kas tai padarė?

– Mano žmonės, – atsakiau su skausmu. – Mano pavaldiniai. Kodėl šitaip pasielgė?

Nina sunkiai nurijo seilę, atrodė nuliūdusi dėl to, kas mane ištiko.

– Nežinau.

Nusibraukiau veidą ir išsitepiau ranką kažkuo žaliu. Tada vėl pravirkau.

– Prileisiu jums vonią.

Nina nuskubėjo, o aš likau stovėti bejėgė.

Žinojau, kad vanduo nuplaus purvą ir smarvę, bet, kad ir kiek šveisdama kūną, neištrinsiu šios dienos iš atminties.

Po kelių valandų, įsisupusi į minkščiausią savo megztinį, susirangiau tėčio svetainės krėslė. Nors buvo karšta, tą aki-mirką drabužiai atrodė esantys vieninteliai mano ginklai, jų sluoksniai tarsi saugojo mane. Mama su tėčiu gurkšnojo šį tą stipresnio už vyną, – taip būdavo retai, – bet neatrodė, kad gėrimas juos ramintų.

Pasibeldė Aurenas ir įėjo, nelaukdamas kvietimo. Mūsų akys susitiko, pasileidau per kambarį ir apkabinau jį.

– Man labai gaila, Ide, – tarė brolis, bučiuodamas mane į viršugalvį.

– Ačiū.

– Džiaugiuosi, kad atėjai, Aurenai, – tėtis peržiūrinėjo procesijos nuotraukas, atneštas fotografų. Paskui padėjo jas ant šiandienos laikraščių šūsnies.

– Kaipgi kitaip, – brolis apkabino mane per pečius ir navedė atsisėsti, pats atsistojo šalia tėčio, o aš vėl susisukau į kamuoliuką.

– Vis dar negaliu patikėti, kad šitaip nutiko, – tarė mama, ištuštindama taurę.

Mačiau ją svarstant, ar neįsipylus dar. Vis dėlto nusprendė neįsipilti.

– Irgi negaliu patikėti, – sumurmėjau, vis dar jausdama žiūrovų neapykantą. – Ką aš padariau?

– Nieko, – patikino mama ir atėjo atsisėsti šalia. – Jie nenkenčia monarchijos, o ne tavęs. Šiandien matė tik tavo vienos veidą, todėl ir užpuolė. Taip galėjo nutikti bet kuriam iš mūsų šeimos.

– Buvau tikras, kad *Atranka* pakels piliečiams nuotaiką. Maniau, jie džiaugsis, – priblokštas tėtis vis dar žiūrėjo į nuotraukas.

Kurį laiką sėdėjome tylėdami. Pamaniau, kad jis labai klydo.

– Na, – prabilo Aurenas, – gal žmonės ir būtų džiaugęsi, jeigu tai nebūtų buvusi Ildina.

Visi pašnairavome į jį.

– Kodėl taip kalbi? – vos vėl nepravirkau, įskaudinta žiaurių jo žodžių. – Mama ką tik sakė, kad taip galėjo nutikti tau, jai pačiai ar bet kuriam kitam mūsų šeimos nariui. Tai kodėl kaltini mane?

Dairydamasis po kambarį, Aurenas sučiaupė lūpas.

– Gerai, pakalbėkim apie tai. Jei Ildina būtų paprasta mergina, neįpratusi visko kontroliuoti, *Atranka* tikriausiai būtų atrodžiusi kitaip. Bet peržvelkite bet kuri iš šių laikraščių, – brolis mostelėjo į šūsnį. Tėtis paėmė vieną leidinį. – Visose nuotraukose tu, Ildina, atrodai perdėm abejinga, į vakarienės nuotraukas žiūrėti nemalonu. Kai kuriose iš jų vos ne šnairuoji į išrinktuosius.

– Jei atsidurtum mano vietoje, suprastum, kaip tai sunku.

Aurenas nusivaipė. Juk žinojo, kad neketinu per tris mėnesius išsirinkti sutuoktinio.

Mama pakilo ir dirstelėjo tėčiui per petį.

– Aurenas teisus. Atrodai abejinga ir atsiskyrusi, čia nė nedvelkia romantika bei jausmais.

– Klausykit, aš nežadu vaidinti. Atsisakau kvailioti su anais vaikiniais, kad pralinksminčiau žmones, – ryžtingai sunėriau rankas.

Praėjo tik dvi *Atrankos* dienos, bet ji jau virto košmaru. Iš anksto žinojau, kad nieko neišeis, o dabar atsidūriau šioje žeminančioje padėtyje. Negi tėvai toliau reikalaus, kad kęščiau gėdą, nors iš to nebus jokios naudos?

Kambaryje stoji tylą, akimirką naiviai maniau laimėjusi.

– Ildina, – prabilo tėtis; stengiausi atsispirti maldaujamaam jo žvilgsniui. – Tu pažadėjai man tris mėnesius. Mes irgi mėginame rasti išeitį, bet negalėsime numaldyti naujų neramumų. Pabandyk dar kartą.

Tada pamačiau tai, į ką pirmiau neatkreipdavau dėmesio: tėčio amžių. Jis neatrodė senas tikrąja žodžio prasme, bet per

savo gyvenimą nuveikė kur kas daugiau, nei dvigubai vyresni žmonės galėjo svajoti. Nuolat aukojosi: dėl mamos, dėl mūsų ir dėl savo piliečių – ir buvo išvargęs.

Sunkiai nurijau seilę, žinojau vien tėčio labai turinti parodyti, kad man rūpi *Atranka*.

– Tikiuosi, gali susisiekti su žiniasklaida?

Tėtis linktelėjo.

– Taip. Galime pasikviesti patikimų fotografų ir žurnalistų.

– Ryt iš ryto pakviesk porą jų į Vyrų kambarį. Aš viskuo pasirūpinsiu.

Vienuoliktas skyrius

Kitą rytą nevalgiau pusryčių su šeima, man reikėjo susikaupti. Nenorėjau, kad kas nors pamatytų, jog esu išgąsdinta vakarykščio įvykio. Ramiai kvėpuodama, vaizdavausi apsauginį skydą aplink save.

Tvarkydama mano kambarį, Nina niūniavo, tai buvo malonu ausiai. Kaip ir vakar, kambarinė švelniai elgėsi su mani, nieko neklausinėjo ir išvis neužsiminė apie skaudų įvykį. Ji man labai padėdavo, todėl nenorėjau, kad kurią nors dieną išvyktų iš rūmų. Kaip būčiau išsivertusi?

– Nina, šiandien norėčiau mėvėti kelnes, – pasakiau.

Ji liovėsi niūniavusi ir paklausė:

– Rengsitės juodai?

– Ne visai.

Kai ji atnešė man siauras juodas kelnes, mudvi nusišypsojome viena kitai. Prie jų apsiaviau batelius itin aukštomis pakulnėmis – tikėjaisi išverti su jais iki vidurdienio. Apsivilkau gėlėtą palaidinukę ir liemenę, susiradau diademą su brangakmeniais, derančiais prie palaidinukės. Buvau pasirengusi.

Nusprendžiau elgtis lygiai taip, kaip elgėsi tėtis per savo *Atranką*. Pirmą dieną jis išsiuntė namo mažiausiai šešias merginas. Ketinau pašalinti dvigubai daugiau išrinktųjų. Nusprendžiau, kad atsikratydama visų netinkamų kandidatų parodysiu, kaip rimtai žiūriu į *Atranką* ir koks svarbus man galutinis rezultatas.

Troškau padaryti tai nestebima kamerų, deja, be šito nebuvo galima apsieiti. Mintyse sudariau sąrašą ir apmečiau, ką pasakysiu. Pamaniau, jei padarysiu klaidą žurnalistų akivaizdoje, bus taip pat blogai kaip vakar. Turėjau pasirodyti tobulai.

Moterų kambarys buvo karalienės valdos, todėl kiekvienas norintis į jį užėiti vyras turėjo gauti leidimą. Vyrų kambarys buvo įrengtas mano patogumui, tad nereikėjo paisyti jokių formalumų. Įspūdingai įžengiau pro dvivėres duris – vėjo gūsis pakedeno man plaukus.

Visi išrinktieji suskubo pasisveikinti. Kai kurie pašoko nuo sofų ar atsitraukė nuo žurnalistų su kameromis.

Stabtelėjau prie Peislis Fišerio, o jis garsiai nurijo seilę. Šypsodamasi uždėjau ranką jam ant peties.

– Gali eiti.

Vaikinas apsidairė.

– Eiti?

– Taip, eiti. Beje, dėkoju tau už dalyvavimą *Atrankoje*, bet tavo viešnagė rūmuose baigta.

Fišeriui delsiant, palinkau į jį ir tyliai įsakiau:

– Kuo ilgiau čia liksi, tuo nesmagiau jausiesi. Turi išvykti.

Atsitraukusi pamačiau vaikiną akyse žybtelint pykčio ugneles, paskui jis lėtai iššliūkino iš kambario.

Nesupratau, kodėl taip įsižeidė. Juk neįspyriau jam, neapšaukiau. Mintyse palinkėjau sau atsikratyti tokių nesubrendėlių ir stengiausi prisiminti sąrašą. Kas kitas? Ak, tasai tikrai nusipelnė būti išmestas.

– Bleiklis, tiesa?

– Taip, – atsakė jis spigiu balsu ir pridūrė: – Taip, Jūsų Šviesybe.

– Mudviem susipažįstant, nenuleidai akių nuo mano krūtinės. – Vaikinas išbalo, tarsi būtų manęs, kad elgiasi padoriai ir kad niekas nieko nepastebi. – Išeidamas taip pat įdėmiai apžiūrėk mano užpakalį.

Kalbėjau garsiai, kad užfiksuotų kameros ir girdėtų kiti išrinktieji. Vyliausi, šitaip pažeminusi kandidatą, atgrasysianti nuo nederamo elgesio kitus.

Vaikinas nulenė galvą ir paliko kambarį.

Tada stabtelėjau priešais Džemalą.

– Tu gali išvykti.

Greta jo stovintis Konoras vėl buvo išpiltas prakaito.

– Palaikysi jam draugiją.

Vaikinai sutrikę susižvelgė ir išėjo, purtydami galvas.

Priėjau prie Kailo. Ne taip, kaip kiti, jis nenusuko akių. Priešingai, spoksojo į mane ir žvilgsniu maldavo baigti jo kančias ir pašalinti iš *Atrankos*.

Gal būčiau taip ir padariusi, bet tada Kailui būtų tekę išvykti iš rūmų – bijojau, kad jo motina mane nužudys. Be to, vakar mačiau daugiausia plakatų su jo vardu. Žinoma, Kailas buvo mūsų gimtojo miesto išrinktasis, todėl žmonės jį taip palaikė. Taigi negalėjau juo atsikratyti. Kol kas.

Stovintis greta Kailo Heilas nurijo seilę. Prisiminiau, kaip jis gynė mane per procesiją, kaip priėmė man skirtus smūgius. Kai kuriuos ganėtinai skaudžius.

Prisiartinusi švelniai prakalbau:

– Ačiū tau už vakar. Buvai labai drąsus.

– Niekis, – patikino jis mane. – Nors kostiumas nepataisomai sugadintas.

Heilas juokavo, norėjo parodyti, kad buvo ne taip jau baisu.

– Protestuotojai elgėsi gėdingai.

Nuleidau akis ir patraukiau toliau. Nemaniau, kad kameros įrašė mūsų pokalbį, bet žinojau, jog parodė šypsenas. Spėliojau, kokios bus žurnalistų išvados.

– Isirai, – pasakiau ištįsėliui vaikinui prilaižytais plaukais. – Ačiū už dalyvavimą, gali vykti namo.

Jis nieko neklausinėjo, tik išraudo ir kuo greičiausiai dingo.

Išgirdau kažką murmant ir nusistebėjau, kas tokiu metu drįsta kalbėti. Staigiai atsigręžusi, išvydau vertėją, kuo greičiau ir tyliau pasakojantį Henriui į ausį, kas vyksta. Henrio akyse atsispindėjo nerimas, bet išklausęs Eriko jis pažvelgė į mane ir nusišypojo. Ta šypsena atrodė paika, bet miela, garbanoti plaukai susitaršę, tarsi vaikinai būtų lakstę po aikštę, o ne ramiai stovėjęs.

Vaje. Ketinau baigti jo kančias ir išsiųsti namo, bet Henris atrodė labai laimingas būdamas rūmuose. Kai kuriuos išrinktuosius vis tiek turėjau palikti, o jis žavėjo savo naivumu.

Eidama pro Nolaną, tiesiog mostelėjau ranka, Džeimiui pareiškiau, kad jo reikalavimas sumokėti buvo labiausiai netikęs būdas prisistatyti.

Toliau kaukšėjau po kambarį, tikrinau, ar išmečiau visus, kuriuos norėjau išmesti. Likusiųjų reakcija svyravo nuo susidomėjimo iki nuostabos. Holdenas vis rijo seilę, laukdamas bombos sprogo, Džekas keistai šypsojosi, tarsi visa tai jį linksmintų ar jaudintų. Galiausiai priėjau prie Ijano. Jis nenusuko akių, mirktelėjo man.

Pastebėjau, kad sėdi skyrium, su užrašine odiniais viršeliais ir rašikliu. Rodos, draugų jis čia nesurado.

– Ar nemanai, kad mirkčioti truputį per drąsu? – tyliai paklausiau.

– Negi princesė norėtų turėti bailų vyrą?

Pralinksmėjusi kilstelėjau antakį.

– Ar ne per daug pasitiki savimi?

– Ne, toks jau esu. Ir neketinu to slėpti nuo jūsų.

Ijanas mane šiek tiek baugino, bet man patiko, kad neapsimetinėja. Jam už nugaros privažiavo kamera, operatoriui rūpėjo mano veido išraiška. Papurčiau galvą ir vyptelėjau. Nužingsniavau toliau, išprašiau Arizoną, Bredą, Polą ir Makendriką. Jei gerai suskaičiavau, atsikračiau jau vienuolikos.

Visiems atmetiesiems išėjus, patraukiau prie durų ir atsigręžiau į likusius kandidatus.

– Jei tebesate čia, vadinasi, per pirmąjį mūsų susitikimą padarėte man įspūdį ar bent sugebėjote neįžeisti manęs. – Keli nusišypsojo, tikriausiai prisimindami Bleiklį, kiti stovėjo sustingę. – Noriu įspėti, kad elgtumėtės apgalvotai, nes *Atranką* vertinu labai rimtai. Tai ne žaidimas, ponai. Tai mano gyvenimas.

Uždariusi duris, išgirdau bruzdesį, juokus ir atodūsius. kažkas nepaliaujamai kartojo: „Dieve mano, Dieve mano.“ Išrinktuosius nustelbė žurnalistų balsai – jie ragino pasidalyti įspūdžiais po pirmojo pašalinimo. Giliai atsidususi ir jausdama pasitenkinimą, patraukiau tolyn. Padariau ryžtingą žingsnį, dabar tėtis galės lengviau atsikvėpti – matys, kad *Atranka* įsibėgėjo, ir supras, jog aš jo tikrai nenuvilsiu.

Pirmoji vakarienė buvo nuobodi, po vakarykštės procesijos iš viso nebendravau su išrinktaisiais, tad šįvakar vaikinai buvo pakviesti pavakarių arbatos: susitikti su rūmų šeimininkais bei šeimynykščiais ir, žinoma, pasikalbėti su manimi, mylima būsimąja nuotaka. Dalyvavo mama, tėtis, Aurenas, Keidenas ir Ostinas. Džoisė atėjo su tėvais – jie labai stengėsi nesiartinti prie sūnaus. Kambaryje sukiojosi ir ponija Lusė, ji su niekuo nesikalbėjo, tik meiliai šypsojosi. Niekada nemėgo vakarėlių.

Persirengiau ilga suknele ir apsiaviau siauranosius aukštakulnius. Vis dar buvau apimta jaudulio po pirmųjų kandidatų pašalinimo, patenkinta savimi, kad padėdau tėčiui. Tas džiaugsmas greitai išgaravo, nes prisiartino Aurenas ir nuvėrė mane įspėjamu žvilgsniu.

– Ką, po galais, tu jiems padarei? – kaltinamai paklausė brolis.

– Nieko, – patikinau jį. – Tiesiog išsiunčiau netinkamus kandidatus namo. Norėjau visiems parodyti, kad man tai svarbu. Kaip ir tėčiui.

Aurenas prisidėjo delną prie kaktos.

– Negi visą dieną buvai įbedusi nosį į ataskaitas?

– Žinoma, – atšoviau. – Gal ir nepastebėjai, bet tai mano darbo dalis.

Jis palinko į mane.

– Žiniasklaida vaizduoja tave kaip juodąją našlę. Išspirdama kandidatus, atrodei pasipūtusi. Idlina, tu atsikratei trečdaliao iš jų. Svarbius išrinktuosius pavertei nevykėliais. – Išbalau, Aurenui šnibždant toliau: – Du iš jų labai atsargiai ir patyliukais teiravosi, gal tau labiau patinka moterys.

Dirbtinai nusijuokiau.

– Nejaugi turėčiau šliaužioti vyrams po kojų, kad įtikčiau?

– Dabar ne laikas aikštytis, Idlina. Reikia, kad būtum maloni.

– Atleiskite, Jūsų Šviesybės...

Išgirdę kreipiantis, mudu su Aurenu atsigręžėme. Išvydau žurnalistę žibančiomis iš smalsumo akimis ir maniakės šypsena.

– Atsiprašau, kad įsiterpiau, bet ar negalėčiau gauti trumpo princesės interviu prieš atiduodama straipsnį? – žurnalistei vėl iššiepus dantis, mane apėmė nuojauta, kad būsiu suėsta gyva ir tiesiogine, ir perkeltine prasme.

– Sesuo neatsisakys, – Aurenas pabučiavo mane į kaktą ir dingo.

Mano pulsas padažnėjo. Nebuvau pasirengusi duoti interviu. Bet šitaip susiklosčius aplinkybėms, nenorėjau, kad visuomenė matytų mane susirūpinusią.

– Jūsų Šviesybe, šiandien pašalinote vienuolika išrinktųjų. Ar nemanote, kad toks poelgis pernelyg drastiškas?

Atlošiau pečius ir meiliai nusišypsojau žurnalistei.

– Suprantu, kodėl daugeliui žmonių taip atrodo, – geranoriškai atsakiau, – bet tai buvo labai svarbus sprendimas. Kažin, ar verta gaišti laiką su šiurkščiais ir neįdomiais vaikiniais. Viliuosi, kad sumažinusi jų skaičių geriau pažinsiu kitus išrinktuosius.

Mintyse perkračiau savo žodžius. Nepasakiau nieko žeminančio ar kaltinamo.

– Taip, bet kodėl buvote tokia griežta? Keliems išrinktiesiems tiesiog pasakėte „ne“ arba mostelėjote ranka.

Stengiausi nutaisyti nerūpestingą išraišką. Tuo metu viskas atrodė gana juokinga.

– Niekas nesmerkia tėčio už ryžtą. Todėl nesąžininga smerkti mane, jeigu elgiuosi panašiai kaip jis. Turiu priimti itin svarbų sprendimą ir stengiuosi būti išmintinga, – nors man norėjosi išrėkti šiuos žodžius, dėščiau juos tokiu balsu, koku buvau išmokyta duoti interviu, netgi sugebėjau šypsotis.

– Bet, jums išėjus iš kambario, vienas iš išrinktųjų apsiverkė, – pareiškė man žurnalistė.

– Ką? – susijaudinau, kad mano veidas vis labiau bąla.

– Vienas iš *Atrankos* dalyvių apsiverkė. Ar manote, kad tai normalu, ar tokią jo reakciją sukėlė jūsų atšiaurumas?

Nurijau seilę svarstydamą, ką atsakyti.

– Turiu tris brolius. Jie visi kartais pravirksta, bet galiu patikinti jus, kad dažnai neturiu su tuo nieko bendra.

Žurnalistė sukikeno.

– Vadinasi, neskriaudėte kandidatų?

Supratau, ką ji darys. Kartos tą patį klausimą, kol pratrūksiu. Žurnalistė buvo labai arti tikslo.

– Negaliu įsivaizduoti, ką reiškia dalyvauti *Atrankoje* ir būti taip anksti išmestam. Niekas, išskyrus mano tėtį, šito nežino. Pasistengsiu viską padaryti, kad rasčiau savęs vertą vyrą. Jeigu vaikinai negali išverti poros kandesnių žodžių, jis tikrai netinka būti princu. Patikėkit manimi! – paliečiau žurnalistei ranką, tarsi skleisdama paskalas ar juokaudama. Tai buvo nuginčiuojantis judesys. – Atleiskit, jau turiu eiti. Noriu pabendrauti su kitais kandidatais.

Žurnalistė ketino dar klausti, bet aš nusigręžiau, aukštai iškėlusi galvą. Nežinojau, ką daryti. Negalėjau traukti tiesiai prie gerimų nei iškoneveikti jos visais man žinomais keiksmiais ar pulti tėvams į glėbį. Turėjau atrodyti pasitikinti savimi, tad šypsodama žingsniavau po kambarį ir praeidama pro išrinktuosius plazdenau blakstienomis.

Pastebėjau, kad šie nedideli dėmesio ženklai priverčia jus šypsotis ar pasitempti. Smerkiantys veidai sušvelnėjo, mano nuoširdumas netruko ištrinti prisiminimus apie šį rytą Vyrų kambaryje. Iš visos širdies troškau, kad žiūrovai pamirštų tą įvykį taip greitai, kaip pamiršo šie vaikinai.

Spėjau, kad galiausiai vienas iš jų išdrįs pasikalbėti su manimi. Taip jau nutiko, kad tas drąsuolis buvo Heilas.

– Taigi esame arbatos vakarėlyje, – tarė jis, derindamas savo žingsnį su manuoju. – Kokios rūšies arbatą labiausiai mėgsta princesė? – Droviai šypsodamasis, jis siurbtelėjo iš savo puodelio.

Heilas be pastangų skleidė šilumą panašiai kaip ponija Marli, palaikyti pokalbį su juo buvo lengva. Vaikinas nė nenu-

tuokė, kokia esu dėkinga, kad jis pirmasis priėjo pasikalbėti. Antrąkart išgelbėjo mane.

– Priklauso nuo nuotaikos ir nuo metų laiko. Žiemą negėriu baltosios arbatos, tačiau nuolat gardžiuojuosi juodąja.

– Puiku, – linktelėjo Heilas.

– Girdėjau, šiandien, man išėjus iš kambario, vienas vaikinių verkė. Tai tiesa?

Heilas išplėtė akis ir švilptelėjo.

– Taip, tai buvo Lilandas. Maniau, kad susižeidė. Prireikė valandos jam nuraminti.

– Kas nutiko?

– Dėl to kalta jūs! Įėjote, vaikštinėjote po kambarį ir siuntėte namo atsitiktinai pasirinktus vaikus. Tikriausiai Lilandas yra labai jautrus, jūs tiesiog pribloškėte jį.

Kambario kampe pamačiau vienišą Lilandą. Jei būčiau išties ieškojusi vyro, būčiau jau išsiuntusi jį namo. Šiek tiek nustebau, kad pats nepasiprašė išsiunčiamas.

– Ko gero, viskas atrodė beširdiškiau, negu tikėjau.

Heilas nusijuokė.

– Jūs ir neturite būti geraširdė. Visi žinome, kas esate ir kokią turite valdžią. Gerbiame jus už tai.

– Pasakyk šitai vaikinui, paklaususiam, kada jam bus sumokėta, – sumurmėjau.

Heilas nieko neatsakė. Pasigailėjau šitaip nutraukusi pokalbį.

– Taigi kas bus šiandien? – paklausiau stengdamasi susitvardyti.

– Prašau?

– Kuo šiandien nustebinsi mane?

Heilas nusišypsojo.

– Šiandien pažadu žiemą nevirti jums baltosios arbatos.

Neatsisveikinęs, nenusilenkęs ir kupinas vilčių Heilas nuėjo sau.

Per jo petį pamačiau žiūrintį į mane Beideną. Pirmasis įspūdis buvo visai nesusijęs su pažintimi. Žiūrėjau į jį kaip į vaikina, kuris tetai Mei atrodė daug žadantis.

Beidenas svarstė, priėti ar ne. Nudelbiau akis ir stebėjau jį iš po nuleistų blakstienų. Jaučiausi kvailai šitaip elgdamasi, bet tai padėjo, vaikinai patraukė per kambarį. Mintimis grįžau prie žurnalistės. Buvau mokoma, kaip nuginkluoti pašnekovą ar derėtis, bet bendraudama su vaikinais turėjau viską spręsti pati.

Beidenas, rodos, norėjo pasikalbėti su manimi, bet abudu gerokai nustebome, kai tuo pat metu iš kitos pusės atėjo kitas vaikinai.

– Gunarai, – pasisveikino Beidenas, – kaip tau patinka vakarėlis?

– Puikus. Noriu padėkoti Jūsų Šviesybei, kad surengėte jį. Buvo malonu susipažinti su jaunesniais jūsų broliais.

– O varge, ką jie iškrėtė?

Beidenas nusijuokė, Gunaras stengėsi nuslėpti šypseną.

– Ostinas yra be galo... energingas.

Atsidusau.

– Kaltinu tėvus. Rodos, kad nuo tada, kai susilaukė ketvirtą vaiko, jų noras įskiepyti tam tikras vertybes išgaravo.

– Man patiko jūsų broliukas. Tikiuosi dar ne kartą jį pamatyti.

– Sunku pasakyti. Ostinas labai nedrausmingas. Netgi auklė – kurios, beje, jis neapkenčia – negali jo suvaldyti. Ostinas arba kelia sumaištį, arba slapstosi.

Tada įsiterpė Beidenas. Svarsčiau, ar mėgina flirtuoti, ar nori pasirodyti drąsus.

– Jūsų broliai be galo skirtingi! Ar jūsų šeimoje visi tokie?

Supratau, ko jis klausia. Ar esu mergina, ieškanti paguodos, ar nuolat kelianti sąmyšį be jokio reikalo.

– Žinoma.

Beidenas linktelėjo.

– Gerai, kad sužinojau. Nusipirksiu skydą ir kelerius žiūronus.

Velniai rautų, aš sukikenau. Nesusitvardžiau. Buvau pasirėngusi gintis. Tikėjau, kad išeis keletas gerų nuotraukų. Padariau tūpsnį ir nuėjau sau.

Kitoje kambario pusėje išvydau Henriį, Erikas sekiojo pasakui jį kaip šešėlis. Kai mūsų akys susitiko, jis išsišiepė iki ausų ir nedelsdamas prisiartinio prie manęs.

– Sveika! *Hyvaa iltaa!* – Henris pabučiavo mane į skruostą.

Jeigu tai būtų padaręs koks nors kitas vaikinai, būčiau likusi priblokšta.

– Jis sako „labas vakaras“.

– Hmm... *heevat eelah?* – pralemenau, stengdamasi atkartoti jo žodžius.

Henris sukikeno, nes prastai pamėgdžiojau jo kalbą.

– Gerai, gerai!

Ar jis visada toks linksmuolis? Atsigrėžiau į Eriką.

– Taip blogai tarius?

Jis kalbėjo maloniai, bet nemelavo.

– Gaila, bet tikrai nesuprasciau, ką sakote.

Nuoširdžiai nusišypsojau. Abu vaikinai buvo kuklūs. Suvokiau, koks vienišas turi jaustis Henris, tad vertinau jo pastangas.

Mums kalbantis, šalia išdygo Džoisė.

– Puikus vakarėlis, Ildina. Tu Henris, tiesa? Mačiau tavo nuotrauką, – išbėrė, atkišdama vaikinui ranką.

Henris sutriko, bet paspaudė Džoisei ranką.

– Aš Džoisė. Mudvi su Ildina beveik kaip seserys, – pareiškė ji.

– Išskyrus tai, kad mes visai ne giminaitės, – pridūriau.

Erikas stengėsi greitai ir tyliai išversti Henriui Džoisės žodžius, šitai ją sutrikdė.

– Kas tu per vienas? – paklausė ji. – Neprisimenu, kad būčiau mačiusi tavo nuotrauką.

– Esu pono Henrio vertėjas. Jis kalba tik suomiškai.

Džoisė atrodė siaubingai nusivylusi. Supratau, kad atėjo prie mūsų, nes ją patraukė Henris. Atrodė gerokai jaunesnis už daugelį kitų išrinktųjų ir skeidė gerą nuotaiką. Džoisė nutarė, kad šis vaikinas labiau tiktų jai, o ne man.

– Taigi... – prabilo ji, – tai kur jis gyvena?

Nė nepasitaręs su Henriu, Erikas atšovė:

– Jeigu esate beveik Jos Šviesybės sesuo, tai esu tikras, kad rūmuose gavote puikų išsilavinimą. Be abejo, žinote, kad Ilėjos ir Svendvėjaus ryšiai yra seni ir glaudūs. Susibūrę į ma-

žas bendruomenes, Ilėje gyvena daug Svendišo žmonių. Ir atvirkščiai. Viskas labai paprasta.

Sučiaupiau lūpas, kad nenusišypsočiau. Erikas aiškiai parodė Džoisei, kur jos vieta.

Ji linktelėjo.

– Ak, žinoma. Hmm... – jos pastangos nuėjo niekais. – Prašau man atleisti.

– Man nesmagu, – sukuždėjau, kai Džoisë nebegirdėjo manęs. – Judu čia niekuo dėti. Džoisë siaubinga.

– Atsiprašymas priimtas, – nuoširdžiai atsakė Erikas, grįžtelėjo į Henriį ir trumpai pasikalbėjo suomiškai, tikriausiai aiškindamas jam, kas čia nutiko.

– Atleiskit. Man reikia su kai kuo pasikalbėti. Pasimatysim per vakarienę, – padariusi tūpsnį, palikau juos ir patraukiau ieškoti kokio nors prieglobsčio.

Pirmiau mane mėgino išmušti iš vėžių žurnalistė, didžiausiai, kad sugebu suimti save į rankas. O Džoisë kaip paprastai mane gerokai suezino.

Pamačiau mamą vieną ir nuskubėjau prie jos, vildamasi pasiguosti. Bet ji sveikindamasi dėbtelėjo į mane panašiai kaip Aurenas.

– Kodėl nepapasakojai mums, ką ketini daryti? – tyliai paklausė šypsodama, tarsi nieko nebūtų nutikę.

Atsakiau su tokia pat šypsena:

– Maniau, šitai bus į gera. Šitaip darė ir tėtis.

– Darė, bet ne taip drastiškai ir asmeniškai. Tu išjuokei kandidatus prieš kameras. Niekas už tai nesižavės tavimi.

Suirzusi atsidusau.

– Atleisk. Tikrai. Nė nepamaniau.

Mama apglėbė mane.

– Nenoriu tavęs barti. Mudu su tėčiu žinome, kad stengiesi.

Tuo metu priėjęs fotografas įamžino mūsų pokalbį. Spėlioju, kokia antraštė bus virš nuotraukos. Tikriausiai kas nors apie *Atrankos* pamokas.

– Tai ką man dabar daryti?

Mama apsidairė, norėdama įsitikinti, kad niekas mūsų nesiklauso.

– Tiesiog... būk romantiškesnė. Ir, dėl Dievo meilės, jokių skandalų, – skubiai pridūrė ji. – Pasistenk įsimylėti... Žmonės to laukia.

– Aš taip negaliu. Negaliu...

– Brangioji Amerika, – pakvietė tėtis.

Rodos, Ostinas kažkuo apsipylė, ir mama skubiai išsivedė jį.

Būčiau galėjusi kirsti lažybų iš pinigų, kad šitaip brolis pasistengė ištrūkti iš vakarėlio.

Stovėjau viena, stengdamasi nepastebimai apžvelgti kambarį. Per daug pašalaičių. Per daug stebinčių akių, per daug žmonių, laukiančių, ką iškrėsiu. Maniau, kad *Atranka* baigsis prieš keturias valandas. Giliai įkvėpiau. Po trijų mėnesių būsiu laisva. Galiu šitai išverti. Būtinai išversiu.

Lėtai perėjau kambarį žinodama, su kuo reikia pasikalbėti. Suradusi tą asmenį, sukuždėjau jam į ausį:

– Ateik į mano kambarį. Lygiai aštuntą. Tik niekam nesakyk.

Dvyliktas skyrius

Žingsniavau po kambarį, laukiau pasibeldžiant į duris. Šią užduotį galėjau patikėti tik Kailui, nors dygėjausi prašyti. Buvau pasirengusi sudaryti sandorį su juo, bet dar nebuvo sugalvojusi, ką jam pasiūlyti. Gerai žinojau, kad jis turi savų ketinimų.

Į duris buvo pasibelsta taip tyliai, tarsi beldžiantysis būtų klausęs: „Ką aš čia veikiu?“

Lygiai aštuntą, atidariusi jas, išvydau Kailą.

– Jūsų Šviesybe, – tarė jis ir apsimestinai nusilenkė. – Su meile puolu jums į kojas.

– Liaukis maivęsis ir užaik.

Kailas įėjo ir apžvelgė mano lentynas.

– Kai paskutinį kartą lankiausi šiame kambaryje, turėjai medinių ponių rinkinį.

– Tada buvau dar vaikas.

– Bet ir užaugusi likai tirone?

– Taip. Kaip ir tu nepakenčiamu knygų kurmiu.

– Šitaip palenki savo pusėn norinčiuosius tapti tavo jaunikiais?

Nusivaipiau.

– Gal ir taip. Sėskis. Turiu tau pasiūlymą.

Kailas pamatė vyną, kurio buvau užsakiusi, ir negaišdamas prisipylė taurę.

– Įpilti ir tau?

Atsidusau.

– Įpilk. Mums abiem reikia išgerti.

Stebeilydamas į mane, Kailas patylėjo, paskui prabilo:

– Imu nerimauti. Ko nori?

Paėmiau taurę, stengdamasi prisiminti, kaip jam viską paaiškinti.

– Kailai, tu pažįsti mane nuo pat vaikystės.

– Tiesa. Vakar miglotai prisiminiau, kaip bėgiojai po rūmus tik su vystyklais. Gražus buvo vaizdelis.

Tramdydama juoką pakėliau akis į dangų.

– Kad ir kaip ten būtų, tu kiaurai permatai mane, žinai, kokia esu, kai niekas nefilmuoja.

Apmąstydamas mano žodžius, Kailas gurkštelėjo vyno.

– Manau suprantąs tave ir tada, kai kameros veikia, bet prašau kalbėti toliau.

Man niekada pernelyg nerūpėjo, kad Kailas matė, kaip augu, kaip elgiuosi priešais kameras ar likusi viena. Filmuojama turėdavau pasikeisti, ir jis tai žinojo.

– Ne aš sumaniau surengti *Atranką*, bet turiu skirti jai visas jėgas. Žinau, kokia esu. Bet žmonės tikisi pamatyti lengvabūdę mergaitę, norinčią išsirinkti jaunikį. Taigi abejoju, ar man pavyks. Negaliu elgtis kvailai.

– Tiesą sakant...

– Užsičiaupk!

Kailas šelmiškai nusišypsojo ir gurkštelėjo dar vyno.

– Esi tikras galvos skausmas. Kodėl vargstu su tavimi?

– Nagi, pasakok, juk nenori elgtis kvilvai, – Kailas pastatė taurę ir palinko į priekį.

Giliai įkvėpiau, ieškodama žodžių.

– Žmonės trokšta jausmų, bet aš nesiruošiu rodyti jų viešai, bent kol nerasiu tinkamo žmogaus. Todėl reikia numesti jiems masalą.

Kryptelėjau galvą ir prisimerkusi pažvelgiau į Kailą.

– Tarkim, kokį?

– Bučinį.

– Bučinį?

– Tik vieną bučinuką. Tu esi vienintelis žmogus, kurio galiu to prašyti, nes žinai, jog visa tai netikra ir neturės jokių padarinių. Aš tau už tai atsilyginsiu.

Kailas kilstelėjo antakius.

– Ką?

Gūžtelėjau pečiais.

– Gausi, ko norėsi. Tik noras turi būti protingas. Negaliu pasiūlyti karalystės.

– Ar pasikalbėtum su mano mama? Padėtum man ištrūkti iš rūmų?

– Ir kurgi keliautum?

– Kur akys veda, – beviltiškai atsiduso Kailas. – Mano mama... Nenutuokiu, kodėl ji iki pamišimo atsidavusi tavo

tėvams ir yra įsitikinusi, kad gyvensime rūmuose iki dienų galo. Ar įsivaizduoji, kokių prireikė pastangų, kad leistų man išvykti į kursų? Noriu keliauti, noriu statyti, o ne vien skaityti knygas apie architektūrą. Kartais dingteli, kad dar viena diena tarp šių sienų pribaigs mane.

– Suprantu, – tuoj pat sukuždėjau ir atlošiau pečius. – Galiu tau padėti. Vos tik pasitaikys galimybė, mėginasiu įtikinti tavo tėvus, kad tau reikia išvykti iš rūmų.

Kailas luktelėjo, paskui užsivertė taurę ir ištuštino.

– Vienas bučinys?

– Tik vienas.

– Kada?

– Šįvakar. Devintą vestibulyje lauks fotografas. Tikiuosi, gerai pasislėps, nes apsimesiu jo nematanti.

Kailas linktelėjo.

– Gerai, vienas bučinys.

– Ačiū.

Sėdėjome tylomis ir žiūrėjome į laikrodžio rodykles. Po trijų minučių nebeištvėriau:

– Ką turėjai galvoje sakydamas, jog nori statyti?

Kailas nušvito.

– Aš į tai gilinuosi. Į architektūrą ir dizainą. Mėgstu svajoti, kaip sukurti itin gražias konstrukcijas.

– Tai išties įdomu, Kailai.

– Žinau, – jis kreivokai šyptelėjo, panašiai kaip jo tėtis. Man kėlė susižavėjimą vaikinų jaudulys. – Ar nori pamatyti?

– Ką pamatyti?

– Kai kuriuos mano piešinius. Laikau savo kambaryje. Senajame, ne tame, kur turiu gyventi per *Atranką*. Reikia tik šiek tiek paėjėti koridoriumi.

– Žinoma, – išgėriau paskutinį gurkšnį vyno ir nusekiau paskui Kailą.

Mudviem su Kailu traukiant į jo kambarį, be poros sargybinių, koridoriuje daugiau nieko nebuvo.

Jis atidarė duris ir įjungė šviesą. Vos susitvardžiau neaiktelėjusi.

Ten viešpatavo baisi netvarka!

Lova buvo nepaklota, drabužiai sugrūsti kampe, ant staliuko sukrauta keletas nešvarių lėkščių.

– Žinau, ką manai. Koks aš tvarkingas.

– Skaitai mano mintis, – atsakiau, stengdamasi nerodyti pasidygėjimo. Kambaryje bent jau nedvokė.

– Maždaug prieš metus paprašiau tarnų nebekuopti mano kambario. Darau tai pats. Tačiau *Atranka* išmušė mane iš vėžių, tad palikau viską, kaip buvo.

Kailas ėmė spardyti po lova gulinčius daiktus, kad galėtų ištraukti.

– Kodėl atsisakei tarnų paslaugų?

– Esu suaugęs vyras ir galiu pasirūpinti savimi.

Nemanau, kad jis norėjo man įgelti, ir vis dėlto įsižeidžiau.

– Šiaip ar taip, čia mano darbo vieta.

Tolimoji kambario siena buvo nukabinėta nuotraukomis ir plakatais, vaizduojančiais įvairiausių pastatus – nuo dangoraižių iki molinių trobelių. Stalas buvo nuklotas spausdintais

brėžiniais ir nustatytas modeliais iš medžio ir plonų metalinių juostelių.

– Visa tai padarei tu? – paklausiau, atsargiai paliesdama konstrukciją – ši susiūbavo.

– Taip. Tai tik idėjos, modeliai. Vieną dieną norėčiau projektuoti tikrus pastatus. Aš studijuoju, bet ar galiu ko nors išmokti, jei nesiimu tikro darbo, supranti?

– Kailai... – apžvelgusi spalvas ir linijas, įvertinau jo pastangas ir sugaištą laiką, – tai nuostabu.

– Tiesiog kvailioju.

– Ne, nekalbėk šitaip. Nesistenk sumenkinti savo darbo. Niekada nesugebėčiau sukurti tokių dalykų.

– Aišku, sugebėtum, – Kailas priėjo prie paskutinio modelio ir išmatavo jį T raidės pavidalo linioute. – Pažvelk, pakanka tiesiog išmatuoti ir apskaičiuoti.

– Fe, dar daugiau matematikos. Man jos jau per akis.

Kailas nusijuokė.

– Bet ši matematika linksma.

– Linksma matematika yra oksimoronas.

Mudu su Kailu įsitaisėme ant sofos ir peržiūrėjome keletą knygų apie mėgstamiausius jo architektus, aptarėme jų stilių. Rodos, vaikina ypač domino, kad vieni iš jų stengėsi nenutolti nuo gamtos, o kiti – atvirkščiai.

– Tik pažvelk! – entuziastingai kartojo Kailas beveik po kiekvieno puslapio.

Man buvo sunku patikėti, kad šitiek metų nepastebėjau jo talento. Kailas buvo užsivėręs kaip kriauklė, atsiribojęs nuo

kitų, nes rūmuose jautėsi kaip spąstuose. Knygomis ir atžariomis pastabomis dangstėsi smalsi ir itin patraukli asmenybė.

Pasijutau apgauta. Galbūt kas nors kyštelės galvą iš už kampo ir pasakys, kad Džoisė yra šventoji?

Galiausiai Kailas žvilgtelėjo į laikrodį.

– Jau dešimt minučių po devintos.

– Ak, laikas eiti.

Vis dėlto nesinorėjo kilti nuo sofos. Suverstas Kailo kambarys buvo viena iš jaukiausių vietų rūmuose.

– Taip, – jis užvertė knygą ir padėjo į lentyną. Nors knygos buvo sukrautos bet kaip, mačiau, kad vaikinas puikiai orientuojasi, kur kiekvienos iš jų vieta.

Laukdama jo prie durų, staiga ėmiau nerimauti.

– Eime, – tarė Kailas, siūlydamas man ranką. – Tai pasimatymo pabaiga, tiesa?

Sunėrėme pirštus.

– Ačiū, kad parodei savo darbus ir sutikai patenkinti mano prašymą. Pažadu atsilyginti.

– Tikiu.

Kailas atidarė duris, ir mudu nužingsniavome koridoriumi.

– Kada, tavo manymu, mudu paskutinį kartą laikėmės už rankų? – paklausiau.

– Veikiausiai žaisdami „Red rover“.

– Galbūt.

Tylėdami priėjome mano kambarį. Atsigrėžiau į Kailą ir mačiau, kaip jis nurijo seilę.

– Jaudiniesi? – sukuždėjau.

– Nee, – vaikinas nusišypsojo, bet nenustygo vietoje. – Tai... labos nakties.

Kailas pasilenkė, mudviejų lūpos trumpam susitiko. Pas-kui jis praskyrė lūpas, sučiaupė ir vėl praskyrė. Tarp bučinių įkvėpiau oro, nes nujaučiau, kad Kailas nesitrauks. Ačiū Die-vui, taip ir nutiko, nes iki šiol niekas manęs dar nebuvo šitaip bučiavęs; troškau daugiau.

Kelis kartus bučiavausi su vaikinais paskubomis, nuvog-davau akimirką drabužinėje ar už statulos. O dabar mudu su Kailu nesislapstėme, ir niekas nėjo manęs ieškoti... tai buvo vi-sai kas kita.

Neatitraukdama lūpų, prisiglaudžiau prie Kailo, o jis lais- vą ranka paglostė man skruostą. Rodos, bučiavo mane visą amžinybę, kol galiausiai atsitraukė.

Bet ir tada liko stovėti labai arti. Užuođžiau vyno kvapą iš jo burnos.

– Manai, šito užtenka? – sukuždėjo jis.

– Hmm... Nežinau.

– Dėl viso pikto.

Kailas vėl priglaudė lūpas prie manųjų. Nustebau, kai nuo dar vieno bučinio man ėmė linkti kojos. Suleidau pirštus Kai-lui į plaukus, apstulbau, kad trokštu laikyti apglėbusi jį visą naktį.

Vaikinas vėl atsitraukė ir pažvelgė man į akis. kažkas pasi-keitė. Ar jis irgi pajuto malonius šiltus virpesius rankose, krū-tinėje ir galvoje?

– Ačiū, – sumurmėjau.

– Nėra už ką. Žinai, ką turiu omenyje, – Kailas papurtė galvą, juokdamasis pats iš savęs.

– Labanakt, Kailai.

– Labanakt, Idlina, – jis skubotai pakštelėjo man į skruostą ir nulipo į savo laikinąjį kambarį.

Lydėjau jį akimis ir tikinau save, kad šypsausi dėl kažkur pasislėpusio fotografo, o ne dėl to, ką padarė Kailas Vudvorkas.

Tryliktas skyrius

– Taigi, rodos, man pavyko kuriam laikui sudominti žmones, – mudu su Aurenu vaikštinėjome po sodą, buvau įsikibusi jam į parankę.

– Bus matyti, – brolis nusivaipė, o aš pajutau norą užvožti jam. – Kaip viskas buvo?

Tada išties jam trinktelėjau.

– Parše, damos nepasakoja apie tai.

– Na, tikra dama neturėtų būti nufotografuota tamsoje besibučiuojanti su gerbėju.

Gūžtelėjau pečiais.

– Šiaip ar taip, tikslas pasiektas.

Kaip ir tikėjaisi, mudviejų su Kailu nuotraukos buvo prarytos kaip jaukas. Šiek tiek stebino, kad žmonės alksta tokių dalykų, bet neėmiau į galvą, man atrodė svarbu, kad buvo patenkinti. Į bučinį buvo žiūrima įvairiai. Keletas leidinių rašė, kad tai miela, bet dauguma išreiškė nusivylimą, kad pasibučiauvau pačioje *Atrankos* pradžioje.

Viename iš žurnalų, medžiojančių paskalas, du geriausi paparacai svarstė, ar paskubėjau su tuo bučiniu, ar pasielgiau mielai, nes pažinojau Kailą nuo gimimo. Stengiausi nekreipti dėmesio. Pamaniau, kad netrukus bus kalbama apie visai kitokius dalykus.

– Peržiūrėjau keletą laikraščių, – tariau, atsigręžusi į Aurėną. – Neaptikau nė vieno pranešimo apie diskriminaciją dėl kastų.

– Ką ketini veikti šiandien? Vėl virkdyti vaikus?

Pakėliau akis į dangų.

– Pravirkdžiau tik vieną. Tiesą sakant, nežinau, galbūt šiandien ir neaplankysiu jų.

– Nieku gyvu, – išpyškino Aurėnas, sukdamas į kitą taką. – Atleisk, Idlina, jei prireiks, nutempsiu tave už plaukų, turi iš tiesų dalyvauti *Atrankoje*.

Ištraukiau ranką iš brolio saujos.

– Nenoromis pamaniau, kad tėčiui *Atranka* buvo ne tokia sunki.

– Klausei jo?

– Ne, vargu ar būčiau išdrįsusi Tik neseniai juodu su mama atskleidė šiokių tokių smulkmenų, tikėjosi man pagelbėsią. Regis, kažkodėl nenorėjo pasakoti apie tai, o klausinėti būtų buvę šiuurkštu. Be to, nenutuokiu, ar kiti du žmonės tokioje padėtyje būtų elgęsi lygiai taip pat. Ir nenoriu žinoti, ar tėčiui rūpėjo dar kuri nors mergina, išskyrus mamą.

– Argi ne keista mintis? – brolis atsisėdo ant suoliuko. – Mūsų motina galėjo būti kuri nors kita moteris!

– Ne, – paprieštaravau, sėsdamasi šalia. – Atėjome į šį pasaulį tik dėl to, kad mudviejų tėvai rado vienas kitą. Kita pora nebūtų susilaukusi mūsų.

– Nekvaršink man galvos, Ide.

– Atleisk, ši padėtis išmušė mane iš vėžių, – perbraukiau pirštais per akmenį. – Suprantu, kodėl šis žaidimas atrodo patrauklus. Galbūt kur nors gyvena puikiai tinkantis man vaikiną. Galėjau atsitiktinai išsitraukti jo vardą, susitikti ir beprotiškai pamilti. Bet neapleidžia nuojauta, kad esu tik prizas ir per tai dar labiau stebima žmonių negu įprastai. Pretendentai labai skiriasi nuo tų vaikinių, su kuriais nuolat susiduriu, ir man tai nepatinka. Todėl esu sutrikusi.

Aurenas valandėlę patylėjo. Mačiau, kaip rūpestingai renka žodžius, ir tai nervino mane.

Nebuvau tikra, ar taip yra todėl, kad mes dvyniai, kad mudu su Aurenu sieja ypatingas ryšys, bet tiesiog fiziškai jusdavau, kai mūsų nuomonės išsiskirdavo. Lyg tarp mūsų būtų labai išsitempusi guma.

– Paklausk, Ide, gal ir klystu, bet manau, kad tau reikia surasti savo gyvenimo žmogų. Jau seniai draugauju su Kamile, net jeigu rytoj mūsų draugystė nutrūktų, jos pastangomis aš jaučiuosi tapęs geresniu žmogumi. Daug ką sužinai apie save tik tada, kai ką nors įsileidi į pačias širdies gelmes.

– Kaip judviem pavyksta puoselėti santykius? Juk didumą laiko praleidžiate skyrium.

Aurenas vyptelėjo.

– Kamilė yra mano sielos puselė. Žinau tai.

– Abejoju, ar esama sielos puselių, – pasakiau, žiūrinėdama į savo batelius. – Turėjai galimybę susipažinti su Prancūzijos princese, nes bendrauji tik su karališkos kilmės asmenimis, ir ji krito tau į akį. O tikroji tavo sielos puselė gal kur nors melžia karvę, tik niekada to nesužinosi.

– Kamilė tau niekad nepatiko, – brolis atsakė tokiu balsu, kad tarp mudviejų vėl įsitempė nematoma guma.

– Tiesiog svarstau galimybes.

– Šiuo metu turi tuzinus galimybių rinktis, bet atsisakai.

Prunkštelėjau.

– Ar tave primokė tėtis?

– Ne! Manau, turėtum viską blaiviai vertinti. Esi viena iš labiausiai atskirtų žmonių šalyje, bet tai nereiškia, kad turi būti amžinai vieniša. Bent sykį gyvenime reikia turėti romaną.

– Na jau! Aš esu tai patyrusi!

– Nuotrauka laikraštyje tam nepriskirtina, – užsidegęs tvirtino Aurenas. – Kaip ir glėbesčiavimasis su Leronu Trojumi per Kalėdų puotą Paryžiuje.

Aiktelėjau.

– Iš kur sužinojai?

– Tai žino visi.

– Net mama su tėčiu?

– Tėtis nežinojo. Bet mama greičiausiai jam pasakė.

Užsidengiau veidą delnais ir pažeminta suvaitojau.

– Tenoriu pasakyti, kad tai išeitų tau į gera.

Po šių žodžių pamiršau gėdą ir įsiutau.

– Visi kartoja tą patį – kad man išeis į gera. Ką tai reiškia? Esu protinga, graži ir stipri. Nereikia gelbėti manęs.

Aurenas patraukė pečiais.

– Gal ir ne. Bet ką gali žinoti, gal prireiks vieno iš anų vaikinių pagalbos.

Svarstydamą jo žodžius, spoksojau į žolę, paskui papurčiau galvą.

– Kas tau darosi, Aurenai? Kodėl staiga pakeitei savo nuomonę? Tikėjaisi, esi mano pusėje.

Brolio akyse blykstelėjusios ugnelės greitai užgeso, jis apkabino mane.

– Aš ir esu tavo pusėje, Idlina. Tu, mama ir Kamilė esate svarbiausios mano gyvenimo moterys. Todėl prašau suprasti, kad kartais spėliuju, ar tu laiminga.

– Laiminga, Aurenai. Esu princesė. Man nieko nestinga.

– Manau, tu painioji patogumus su džiaugsmu.

Brolio žodžiai man priminė neseną pokalbį su mama.

Aurenas paglostė man ranką, atsistojo ir pasitaisė kostiumą.

– Pažadėjau Keidenui padėti atlikti prancūzų kalbos namų darbus. Pagalvok apie mano žodžius, gerai? Gal aš ir neteisis. Būtų ne pirmas kartas.

Mudu nusišypsojome vienas kitam.

Linktelėjau.

– Pagalvosiu.

Aurenas mirkstelėjo man.

– Eik į pasimatymą. Gyvenk visavertį gyvenimą.

Žingsniavau palei Vyrų kambario duris ir svarsčiau, ar ne veltui gaištu laiką. Pasikalbėjusi su Aurenu, būčiau turėjusi traukti

tiesiai į kabinetą. Prisipažinsiu, norėjosi grįžti prie įprastinės popierių tvarkymo monotonijos. Vis dėlto brolio žodžiai įtikino mane labiau negu kitų žmonių kalbos, tad nutariau bent pamėginti. Ne pozuoti prieš kameras, o nuoširdžiai pasistengti.

Pasakiau sau, kad galiausiai vis tiek gausiu eiti į pasimatymą su kiekvienu iš tų vaikinių. Tai buvo mažiausia, ką turėjau padaryti. Neketinau kurio nors išsirinkti; tiesiog norėjau tesėti pažadą tėčiui ir patenkinti žmonių lūkesčius.

Atsidususi padaviau liokajui voka.

– Įteik.

Jis nusilenkė ir nuėjo, o aš likau laukti.

Nusprendžiau nebelįsti į Vyrų kambarį. Norėjau, kad išrinktieji būtų nuolat pasirengę, bet juk kiekvienam retkarčiais reikia atsikvėpti. Žinojau tai geriau už bet ką.

Po akimirkos liokajus grįžo, ir pro duris išėjo Heilas. Jam pasirodžius, galvoje šmėstelėjo dvi mintys. Pirma, ėmiau svarstyti, ką pamanyt Kailas. Tai mane nustebino. Antra, buvo aišku, kad Heilas vis dar nežino, kaip bendrauti su manimi. Jis nedrąsiai sustojo per porą žingsnių nuo manęs ir nusilenkė.

– Jūsų Šviesybe!

Sunėriau rankas.

– Gali vadinti mane Idlina.

Jo akyse šmėstelėjo džiaugsmas.

– Idlina!

Pasaulyje nėra galingesnės už mane.

– Ar norėtum šiandien po vakarienės suvalgyti desertą su manimi?

– Tik dviese?

Atsidusau.

– Ką dar norėtum pakviesti? Gal ir tau reikia vertėjo?

– Ne, ne! – patikino Heilas, ir jo veidą nušvietė nuoširdi šypsena. – Tiesiog esu maloniai nustebintas.

– Ak, – tai buvo apgailėtinas atsakymas į tokius gražius žodžius, bet nebuvau pasirengusi atsakyti.

Heilas stovėjo susikišęs rankas į kišenes, išsišiepęs, ir man buvo sunku vaizduotis jį kaip dar vieną kandidatą, kurį išsiųsiu namo.

– Šiaip ar taip, ateisiu prie tavo kambario maždaug dvidešimt minučių po vakarienės, tada trauksime į vieną iš svetainių viršuje.

– Puikus sumanymas. Pasimatysim vakare.

Pasisukusi eiti, atsakiau:

– Pasimatysim vakare.

Šiek tiek nerimavau, nes laukiau to pasimatymo. Heilo nekantravimas paglostė mano savimeilę. Bet didžiavimąsi savi mi, kad įsitraukiau į *Atranką*, nuginė triumfuojanti Heilo išraiška – ją išvydau grįžtelėjusi.

Keturioliktas skyrius

Ar nebus keista, jei tarp vakarienės ir deserto persirengsiu? Ar Heilas irgi persirengs? Kelias pastarąsias dienas puošiausi diademomis, bet ar jos tinka pasimatymui?

Pasimatymui.

Tai gerokai išėjo už mano komforto zonos ribų. Nesupratau, kodėl jaučiuosi tokia pažeidžiama. Buvau bendravusi su daugybe jaunų vyrų. Patyriau gražų nuotykį su Leronu per Kalėdų puotą. Džeimisonas Ekersas per iškylą miške maitino mane braškėmis iš savo lūpų. Praėjusį vakarą netgi pasibučiauvau su Kailu, nors tai nebuvo tikras pasimatymas.

Susipažinau su trisdešimt penkiais išrinktaisiais ir laikiausi išdidžiai. Ką jau kalbėti apie tai, kad padėdu valdyti šalį? Tad kodėl mane taip glumina pasimatymas su vienu iš tų vaikinių?

Vis dėlto nusprendžiau persirengti. Apsivilkau geltoną suknelę, kurios sijonas buvo ilgesnis užpakalyje ir trumpesnis priekyje. Susijuosiau tamsiai mėlynu diržu. Atrodžiau pasiruošusi ne vakarėliui sode, o pasimatymui. Diademos neužsidėjau. Kodėl išvis svarsčiau apie tai?

Dar kartą pažvelgusi į atspindį veidrodyje, priminiau sau, kad Heilas stengsis mane laimėti, o ne atvirkščiai.

Išgirdau beldžiant į duris ir pašokau ant kojų. Liko vos penkios minutės! Be to, tai aš turiu eiti pas jį! Heilas sugriovė visą mano parengtą strategiją. Pamaniau, kad prireikus išsiųsiu jį namo ir pradėsiu viską iš naujo.

Nelaukdama kvietimo, pro duris įkišo galvą teta Mei, jai už nugaros šypsojosi mama.

– Teta Mei! – pribėgau ir tvirtai apkabinau ją. – Ką čia veiki?

– Nutariau, kad tau gali prireikti papildomo palaikymo, todėl grįžau į rūmus.

– Atėjau drauge, kad tau būtų jaučiau, – nusišypsojo mama.

Nervingai sukikenau.

– Aš prie to nepratusi. Nežinau, kaip elgtis.

Teta Mei kilstelėjo antakį.

– Pasak žiniasklaidos, tau puikiai sekasi.

Išraudau.

– Tai visai kas kita. Pasimatymas buvo netikras. Nesvarbus.

– O šis svarbus? – švelniai paklausė teta Mei.

Gūžtelėjau pečiais.

– Šis bus kitoks.

– Visi taip sako, – prabilo mama, atmesdama mano plaukus ant pečių, – bet geriausias patarimas, kokį galiu tau duoti – būk savimi.

Lengviau pasakyti, negu padaryti. Kas iš tiesų esu? Viena iš dvynių. Sosto paveldėtoja. Viena iš galingiausių žmonių pasaulyje. Didžiausia šalies pramoga.

Ne vien dukra. Ne vien mergina.

– Neimk visko taip giliai į širdį, – teta Mei prieš veidrodį pasitaisė plaukus ir vėl atsigręžė į mane. – Tiesiog džiauškis gyvenimu.

Linktelėjau.

– Teisybę sako, – pritarė mama. – Juk nenorime, kad situotkinį išsirinktum šiandien pat. Turi užtektinai laiko, todėl susitik su naujais žmonėmis ir pasilinksmink. Dievas mato, retai turi tokią progą.

– Tiesa, bet vis tiek jaučiuosi nesmagiai. Būsime su Heilu vienu du, paskui jis pasakos apie mūsų pasimatymą kitiems vaikinams, vėliau turėsime kalbėti apie tai per televiziją.

– Atrodo sudėtingiau, nei iš tikrųjų yra. Didumą laiko būna smagu, – pareiškė mama.

Mėginau įsivaizduoti, kaip ji, būdama paauglė, rauda ir pasakojo apie pasimatymus su tėčiu.

– Taigi tauėjosi lengvai?

Mama sučiaupė lūpas ir susimąščiusi įsmeigė akis į lubas.

– Na, iš pradžių buvo sunkiau. Nenorėjau atkreipti dėmesio į save. Bet tu šitai puikiai gebi, todėl žiūrėk į pasimatymą kaip į dar vieną vakarėlį ar įvykį, apie kurį duosi interviu.

Mei pažvelgė į seserį.

– Tai sunkiau nei pakalbėti apie praėjusį muzikos festivalį, – tarė ji ir vėl sutelkė dėmesį į mane. – Bet tavo mama teisi. Tu nebijai atsidurti dėmesio centre. Būdama tavo metų ji buvo drovi.

– Ačiū, Mei, – mama pakėlė akis į dangų.

– Nėra už ką.

Prunkštelėjau ir akimirką panorau turėti nors vieną seserį. Teta Kena, kita mamos sesuo, prieš daug metų pasimirė nuo širdies ligos. Dédé Džeimsas, paprastas žmogus, nesutiko, kad jo vaikai Estra ir Leo augtų rūmuose, nors tai jam keletą kartų buvo siūloma. Žinoma, mes, vaikai, bendravome, bet mudvi su Estra buvome visiškai skirtingos. Puikiai prisimenu, kaip mama savaitę slaugė Mei ir močiutę Singer po Kenos mirties. Vis svarsčiau, ar netekusi sesers mama prarado dalelę savęs. Žinojau, kad ir man būtų be galo sunku, jei kas nors nutiktų Aurenui.

Teta Mei kumštelėjo mamai alkūne, jos nusišypsojo viena kitai. Seserys niekada nesipykdavo net dėl svarbių dalykų, šitai ir dabar mažino mano nuogąstavimus.

Jos buvo teisios. Šis pasimatymas nieko nereiškė.

– Tau puikiai seksis, – tarė mama, – todėl, kad nemoki pralaimėti. – Ji mirkstelėjo man; pasijutau stipresnė.

Dirstelėjau į laikrodį.

– Metas eiti. Ačiū, kad užėjot, – padėkojau imdama tetos Mei ranką.

– Nėra už ką.

Prie durų apkabinau tetą, paskui mamą.

– Linksmi praleisk laiką, – sukuždėjo ji, tada paėmė seserį už rankos ir patraukė kiton pusėn.

Pasitaisiau suknelę ir nulipau laiptais.

Priėjusi Heilo kambarį, stabtelėjau, giliai įkvėpiau ir pasibeldžiau. Duris atidarė ne liokajus, o jis pats. Regis, išvydęs mane, susijaudino.

– Nuostabiai atrodai, – pagyrė mane.

– Ačiū, – atsakiau ir nenoromis šyptelėjau, – kaip ir tu.

Heilas irgi buvo persirengęs, todėl pasijutau kur kas smagiau. Man patiko jo apranga. Vaikinas buvo be kaklaraiščio, viršutinė marškinių saga atsegta. Su marškiniais ir liemene atrodė labai mielas.

Jis susikišo rankas į kišenes.

– Taigi kur mudu eisime?

Mostelėjau į koridorių.

– Šiuo keliu į ketvirtą aukštą.

Jis pasisūpavo ant kulnų, paskui dvejodamas pasiūlė man ranką.

– Rodykite kelią.

– Ką gi, – prabilau, mums einant laiptų link. – Žinau tik svarbiausius tavo biografijos faktus. Heilas Garneris, devyniolikmetis iš Belkoto. Toks prisistatymas neįdomus ir sausas. Daugiau papasakok apie save.

Heilas prunkštelėjo.

– Na, esu vyriausias šeimoje.

– Tikrai?

– Taip, iš trijų brolių.

– Vaje, man gaila tavo motinos.

Heilas nusišypsojo.

– Ji neima į galvą. Mes jai panašūs į tėtį. Kai kuris nors per daug triukšmauja ar iš ko nors kvatojasi, motina atsidususi sako, kad esame tokie kaip jis.

Bijojau klausti, bet norėjau sužinoti tiesą.

– Ar tavo tėvai išsiskyrę? – pasiteiravau dvejodama, ar dera to teirautis.

– Ne, tėvas miręs.

– Užjaučiu, – baiminausi, kad netyčia įžeidžiau jo atminimą.

– Viskas gerai. Negalėjai to žinoti, kol nepasakiau.

– Ar galiu paklausti, kada jis mirė?

– Maždaug prieš septynerius metus. Keista, bet kartais pavydžiu jauniausiam broliui Beu. Kai tai nutiko, jam buvo šešeri. Jis prisimena tėtį, bet ne taip kaip aš, supranti? Dažnai trokštu, kad šitaip nesiilgėčiau tėvo.

– Kertu lažybų, brolis tau pavydi, juk taip ilgai pažinojai tėvą. Heilas man liūdnei nusišypsojo.

– Niekad nepagalvojau apie tai.

Tylėdami kopėme didžiaisiais laiptais. Kai pasiekėme ketvirtą aukštą, vėl prakalbau:

– Ką veikia tavo mama?

Heilas nurijo seilę.

– Dirba sekretore vietos universitete. Na, mamai buvo sunku susirasti gerą darbą, bet dabartinis jai patinka, tas pareigas ji eina gana ilgai. Pasakiau „dabartinis“, nes mama dažnai keisdavo darbus, kol šis, rodos, jai teko ilgam. Kaip minėjau, kai susitikome, tėtis pagal kilmę priklausė antrai kastai. Jam, sportininkui, prireikė kelio operacijos, bet po jos susidarė trombas ir pasiekė širdį. Mama gyvenime nebuvo dirbusi – iš pradžių ją išlaikė tėvai, paskui vyras. Po jo netekties ji tegalėjo didžiutis, kad buvo gera krepšininko žmona.

– O varge.

– Aha.

Labai džiaugiasi, kad galiausiai priėjome svetainę. Kaip tėtis visa tai ištvėrė? Kaip susitikinėjo su visomis tomis merginomis, ieškodamas tinkamos į žmonas? Jaučiausi pavargusi nuo pažinties ir su vienu vaikinu, nors tai buvo pirmasis pasimatymas ir mudu bendravome vos penkias minutes.

– Oho, – sušnibždėjo Heilas, gėrėdamasis atsivėrusiu vaizdu.

Ketvirto aukšto svetainės buvo įrengtos taip, kad galėjai matyti miestą – rūmų sienos neužstojo vaizdo. Vakare Anchelesas nuostabiai žėrėdavo, todėl paprašiau pritemdyti svetainės šviesas, kad galėtume gėrėtis panorama.

Kambario viduryje stovėjo staliukas, apkrautas įvairiausiais saldumynais, šalia buvo desertinio vyno. Anksčiau man niekada neteko kurti romantiškos atmosferos, bet pirmasis bandymas, ko gero, buvo vykęs.

Heilas atitraukė man kėdę ir atsėdo pats.

– Nežinau, ką mėgsti, todėl užsakiau įvairių saldumynų. Šie, aišku, šokoladiniai, – parodžiau į tuziną keksiukų. – O anie citrininiai, vaniliniai ir su cinamonu.

Heilas spoksojo į kauges skanėstų nustebintas mano pastangų.

– Nenoriu būti šiurkštus, – tarė jis, – bet jei pati mėgstate kuriuos nors iš šių saldumynų, nedelsdama čiupkite, antraip sušveisiu viską.

Nusijuokiau.

– Imk ir valgyk.

Jis išsirinko šokoladinį keksiuką ir susikišo visą į burną.

– Gardumėlis.

– Paragauk su cinamonu. Tai pakeis tavo gyvenimą.

Kurį laiką mudu valgėme, ėmiau manyti, kad gal šiam vakarui to pakaks. Aptikome saugią temą – apie desertus galėjau kalbėti valandų valandas! Bet paskui Heilas lyg niekur nieko vėl ėmė pasakoti apie savo gyvenimą.

– Taigi mano mama dirba universitete, o aš mieste siuvėju padėjėju.

– Šit kaip?

– Taip, labai domiuosi madomis. Bent šiuo metu. Po tėvo mirties neišgalėjome įsigyti naujų drabužių, tad išmokau gražiai suadyti brolių marškinius, jiems augant, išleisti siūles. Mama turėjo daugybę suknelių, tikėjosi jas parduoti, kad gautų šiek tiek pinigų. Aš iš dviejų suknelių pasiūdavau jai naują. Aišku, mano siuviniai buvo ne be priekaištų, bet įgūdžių užteko, kad gaučiau darbą. Daug skaičiau ir domėjausi Lorencu, savo viršininko, kuriama apdarais. Retkarčiais jis leidžia ką nors sumodeliuoti man pačiam. Mėgstu savo amatą.

Vyptelėjau.

– Išties esi vienas iš geriausiai apsirengusių išrinktųjų.

Heilas droviai nusišypsojo.

– Tai nesunku, juk toks darbas. Mano liokajus puikiai padeda viską suderinti, kad atrodyčiau nepriekaištingai. Vargu ar jam patinka visi mano drabužiai, bet noriu atrodyti kaip džen-telmenas ir vis tiek likti savimi, jei tai turi kokią nors prasmę.

Nurydama keksiuko kąsnį, entuziastingai linktelėjau.

– Ar gali įsivaizduoti, kaip sunku, jei tau patinka džinsai, bet esi princesė ir turi atitinkamai vilkėti?

Heilas prunkštelėjo.

– Bet jūs puikiai išlaikote pusiausvyrą! Žurnaluose mačiau daugybę jūsų apdarų. Turite individualų stilių.

– Taip manai? – pasijutau padrąsinta. Šiomis dienomis buvau gavusi daug priekaištų ir šis pagyrimas atrodė tarsi vandens gurkšnis dykumoje.

– Be abejo! – patikino Heilas. – Rengiatės kaip princesė ir kartu kaip paprasta mergina. Nenustebčiau, jei imtumėt vadovauti merginų mafijai.

Užspringau ir apiprunkščiau vynu visą stalą, Heilas pratrūko juokais.

– Atsiprašau, – jutau degant skruostus. – Jei mama šitai matytų, tektų išklausti pamokslą.

Heilas nusišluostė ištryškusias ašaras ir palinko į mane.

– Negi tėvai tikrai jums pamokslauja? Juk iš esmės jūs valdote šalį?

Patraukiau pečiais.

– Ne visai. Didumą darbų atlieka tėtis. Esu tik jo šešėlyje.

– Bet juk tai tik formalumas, tiesa?

– Ką turi galvoje? – mano balsas nuskambėjo aštriau, negu būčiau norėjusi, nes juoko kibirkštėlės Heilo akyse tuoj pat užgeso.

– Nenoriu įžeisti karaliaus, bet dauguma žmonių mano, kad jis jau pavargęs. Kai kurie nuolat svarsto, kada atsisėsite į sostą.

Nudelbiau akis. Nejaugi žmonės tikrai kalba, kad tėtis per senas valdyti?

– Paklauskite, – Heilas vėl atkreipė mano dėmesį. – Labai gailiuosi. Stengiausi tik palaikyti pokalbį. Nenorėjau jūsų nu-
liūdinti.

Papurčiau galvą.

– Ne, tu esi šaunus. Nesuprantu, kodėl taip imu į širdį. Gal
nuo minties, kad teks valdyti be tėčio.

– Juokinga girdėti karalių vadinant tėčiu.

– Bet man jis ir yra tėtis! – vėl nusišypsojau. Heilas mokė-
jo kalbėti taip, kad jaučiausi ramesnė ir linksmesnė. Man tai
patiko.

– Žinau, žinau. Grįžkim prie jūsų. Kaip leidžia laisvalaikį
galingiausia pasaulio moteris?

Kad nuslėpčiau plačią šypseną, suvalgiau dar vieną gabalėlį
keksiuko.

– Nori stebėkis, nori ne, bet ir aš labai domiuosi mada.

– Ką? – sarkastiškai paklausė Heilas.

– Piešiu daug eskizų. Išbandžiau ir savo tėvų pomėgius.
Šiek tiek nusimanau apie fotografiją, truputį skambinu piani-
nu. Bet visada grįžtu prie eskizų bloknoto.

Nejučiomis nusišypsojau. Spalvotų pieštukų primarginti
puslapiai man buvo viena iš saugiausių vietų pasaulyje.

– Ar galiu juos pamatyti?

– Ką? – sukryžiačiau kulkšnis ir atsisėdau tiesiau.

– Jūsų eskizus. Kada galėčiau juos pamatyti?

Niekam nebuvau rodžiusi savo eskizų, tiktai kambari-
nėms, kai prireikdavo pasiūti suknelę. Tačiau iš tuzino pa-
rodydavau tik vieną, nes žinojau negalėsianti vilkėti tokių

drabužių. Prisiminiau tuos eskizus – vienus nešiojau si galvoje, kitus patikėjau popieriui. Laikiau juos paslapyje, kad priklausytų vien man.

Heilas nesuprato, kodėl staiga nutilau ir stipriai įsikibau į kėdės ranktūrius. Jis uždavė klausimą manydamas mus turint bendrą pomėgį. O man pasidingojo, kad permato mane kiau-
rai. Pasijutau nesmagiai.

– Atsiprašau, – tariu stodamasi. – Rodos, būsiu padauginusi vyno.

– Ar palydėti? – paklausė jis, irgi stodamasis.

– Ne, prašau pasilikti ir gardžiuotis desertu, – suskatau eiti.

– Jūsų Šviesybe!

– Labos nakties.

– Idlina, palūkėk!

Koridoriuje dar paspartinau žingsnį apimta didžiulio palengvėjimo, kad Heilas neseka iš paskos.

Penkioliktas skyrius

Buvau visiškai tikra, kad esamoje padėtyje atsidūriau ne dėl savo kaltės, tikrai ne. Žinojau, į ką besti pirštu – į visus Skrivus. Kaltinau mamą ir tėtį, kad nesugeba palaikyti tvarkos šalyje ir verčia mane dalyvauti *Atrankoje*. Kaltinau Aureną, kad mėgino įtikinti mane kreipti daugiau dėmesio į kandidatus.

Aš tapsiu karaliene. Valdovė gali sau leisti daug ką... tik ne silpnumą.

Po praėjusio vakaro pasimatymo padariau keletą išvadų. Pirma, neklydau dėl *Atrankos*. Tokiomis aplinkybėmis nieku gyvu nesusirasiu gyvenimo draugo. Tikras stebuklas, kad taip nutikdavo praeityje. Prievartinis bendravimas priešais kameras su būriu nepažįstamųjų irgi neglostė širdies.

Antra, jeigu kada nors ištekėsiu, tikimybė, kad mano meilė bus aistringa ir truks ilgai, labai menka. Meilė nieko neduoda, tik silpnina, o to negaliu sau leisti. Be galo myliu savo artimuosius, ypač tėtį ir Aureną, laikau tai savo silpnybe. Sunku įsivaizduoti, kad daryčiau tai iš pareigos, siekdama kokio nors tikslo.

Aurenas žinojo, kad jo žodžiai man svarbūs, suvokė, kaip labai jį myliu. Štai kodėl po pirmojo pasimatymo iš visos giminės man norėjosi pasmaugti kaip tik jį.

Pusryčiauti nulipau ryžtingais žingsniais, tarsi niekas nebūtų pasikeitę. Priminiau sau, kad valdau padėtį, todėl būrys kvailų vaikinių nesugriaus mano pasaulio. Šiandien buvau numačiusi vėl imtis darbo. Pastaruoju metu nutiko daug netikėtumų, ir man reikėjo susikaupti. Tėtis rasdavo padėjėjų, bet iki šiol jie tik keldavo painiavą.

Aurenas ir Ostinas sėdėjo šalia mamos, aš įsitaisiau tarp tėčio ir Keideno. Net iš kitos stalo pusės girdėjau čepsint Ostiną.

– Tau viskas gerai, sese? – paklausė Keidenas, dideliu šaukštu kabindamas avižinę košę.

– Žinoma.

– Atrodai šiek tiek įsitempusi.

– Ir tu būtum įsitempęs, jei tektų valdyti šalį.

– Kartais susimąstau apie tai, – surimtėjęs tarė brolis. – Tarkim, visoje Ilėjoje išplistų epidemija. Tu, mama, tėtis ir Aurenas apsirgtumėt ir numirtumėt. Tada man tektų valdyti šalį, viską spręsti pačiam.

Akies kampučiu mačiau, kaip klausydamasis Keideno tėtis palinko į priekį.

– Baisoka, Keidenai.

Šis gūžtelėjo pečiais.

– Visada reikia turėti planą ateičiai.

Pasirėmiau smakrą ranka.

– Tai koks būtų pirmasis karaliaus Keideno įsakymas?

– Be abejo, visiems pasiskiepyti.

Prunkštelėjau.

– Geras ėjimas. O paskui?

Keidenas svarstė.

– Stengčiausi susitikti su žmonėmis. Su tais, kurie liko sveiki, kad galėčiau sužinoti, ko jiems stinga. Tikriausiai už rūmų sienų viskas kitaip negu čia.

Tėtis linktelėjo.

– Protingai kalbi, Keidenai.

– Žinau, – jis vėl įniko valgyti.

Įsivaizduojamai valdžiai atėjo galas. Kaip jam pasisekė.

Knebinėjau valgį, slapčia žvilgčiodama į tėtį. Taip, aną vakarą pastebėjau, kad jis pavargęs, bet taip buvo tik kartą. Žinoma, jis jau nešiojo akinius, aplink akis buvo susimetusios juoko raukšlėlės, bet tai netrukdė valdyti. Ką Heilas išmano?

Apsižvalgiau po kambarį. Vaikiniai pusbalsiu kalbėjosi vienas su kitu. Įjansas šnekučia vosi su Beidenu. Bokas, kažkuo apsipylęs kaklaraištį, nesėkmingai mėgino slapčia nuvalyti. Mano žvilgsnis praslydo pro Heilą – gerai, kad tą akimirką šis nežiūrėjo mano pusėn.

Tolimajame stalo gale išvydau Henrių ir Kailą. Erikas kantriai vertė. Iš pašnekovų veidų buvo matyti, kad pokalbis įdomus.

Man irgi pasidarė smalsu. Veltui mėginiau įsiklausyti, ką juodu aptaria. Sėdėdama spoksojau į Kailą, į jo rankas. Vaikinas juokingai gestikuliuojo šakute, bet aš puikiai žinojau, kad jis itin gabus geba piešti eskizus. Kaip ir nubraukti nuo akių plaukus, kai nori pabučiuoti.

Galiausiai Kailas pajuto mano žvilgsnį, linktelėjo ir nusišypsojo. Šitai pastebėjęs, Henris pasisuko kėdėje ir pamojo man. Atsakydama nulenčiau galvą, vyliausi, kad niekas nepastebės, kaip iškaitau. Henris tuoj pat atsigrėžė ir kažką pasakė Erikui, šis perdavė jo žodžius Kailui, o Kailas pakėlė antakius ir linktelėjo. Supratau, kad jie kalba apie mane. Negalėjau atsikratyti spėlionių, ar Kailas atskleidė tam tikras mūsų bučinio smulkmenas.

Ko gero, be baimės būčiau galėjusi papasakoti apie bučinį vienintelei tetai Mei. Jei būčiau sakiusi, kad neprisimenu tos akimirkos koridoriuje, tai būtų buvęs melas.

Aurenas atsistojo ir pabučiavo mamą į skruostą, ketindamas išeiti.

– Luktelėk, Aurenai, man reikia pasikalbėti su tavimi, – tariau, kildama nuo stalo.

– Netrukus pasimatysim, brangute? – paklausė tėtis, žiūrėdamas į mane.

– Ilgai neužgaišiu, pažadu.

Aurenas pasiūlė man ranką ir mudu drauge išėjome iš kambario. Mačiau, kad atkreipėme visų dėmesį. Kad ir kur būčiauėjusi, šalia manęs sukuriavo kažkoks energijos darinys. Dažnai mėgaudavausi šiuo pojūčiu.

– Apie ką nori pasikalbėti?

Šypsodama atsakiau:

– Sužinosi, kai išeisim į koridorių.

Brolis sulėtino žingsnį.

– Bus blogai.

Mums pasukus už kampo, atsitraukiau ir tvojam per petį.

– Oi!

– Praėjusį vakarą ėjau į pasimatymą. Jis buvo klaikus. Dėl to kaltas tu.

Aurenas pasitrynė ranką.

– Kas nutiko? Ar vyrukas pasirodė esąs netikša?

– Ne.

– Ar jis... – brolis pritildė balsą, – ar jis mėgino kibti prie tavęs?

– Ne, – sunėriau rankas ant krūtinės.

– Tai gal buvo šiurkštus?

Atsidusau.

– Ne visai, bet jaučiausi... nesmagiai.

Pyktelėjęs brolis iškėlė rankas.

– Taip ir turėjo būti. Jei susitiksi su juo vėl, viskas eisis geriau. Esmė ta, kad reikia laiko, kol pažįsti vienas kitą.

– Nenoriu, kad jis mane pažintų! Nenoriu, kad pažintų nė vienas iš išrinktųjų!

Aurenas sutrikęs susiraukė.

– Visad maniau, jog vienintelę tave pasaulyje galėčiau suprasti, kad ir kas nutiktų. Tikėjausi, jog ir tu mane visada galėtum suprasyti. Bet tu šaipaisi, kad esu įsimylėjęs, ir atmeti galimybę be jokių pastangų surasti gyvenimo draugą, tiesiog nekenti tokios minties.

Dūriau pirštu broliui į krūtinę.

– Argi ne pats sakei, kad *Atranka* man neturi jokios reikšmės? Argi ne pats laukei, kol priversiu tuos vaikus drebėti?

Maniau, mudu sutarėme, kad tai tik pokštas. O dabar staiga tampa didžiausiu *Atrankos* aistruoliu.

Koridoriuje įsivyravo skausminga tyla. Spėjau, kad Aurenas ims su manimi ginčytis ar bent pasiaiškins.

– Atleisk, kad nuvyliau tave. Betgi pyksti ne vien dėl pasimatymo. Turi suvokti, kodėl bijai užmegzti santykius.

Išsitiesiau visu ūgiu.

– Esu būsimoji Ilėjos karalienė ir nieko nebijau.

Aurenas atsitraukė.

– Nuolat kartok šiuos žodžius, Idlina. Jei tik jie padės tau įveikti visas bėdas.

Brolis nespėjo toli nueiti koridoriumi. Šįryt Džoisė buvo prisikvietusi draugių, šios vos nesutirpo, išvydusios Aureno veidą. Vieną iš jų atpažinau. Anądien buvo sode. Prisiminiau ją tik todėl, kad deramai kreipėsi į mane.

Mačiau, kaip jos droviai šypsosi ir nulenkia galvas. Aurenas, kaip ir dera jo luomui, atrodė mandagus kaip visada.

– Džoisė sakė, kad jūs puikiai išmanote literatūrą, – tarė viena iš merginų.

Aurenas nusuko akis.

– Ji perdėjo. Mėgstu skaityti, šį tą rašinėju, bet mano darbai neverti dėmesio.

Tada į priekį žingtelėjo kita mergina.

– Abejoju, ar tai tiesa. Kertu lažybų, mūsų mokytojas būtų laimingas, jei kartais duotumėt vieną kitą pamoką. Mielai pasiklausyčiau jūsų minčių apie keletą mūsų skaitytų knygų.

Džoisė sunėrė rankas.

– Ak, prašau, Aurenai! Ar ateisi mūsų mokytį?

Jos draugės sukikeno, nes Džoisë kreipėsi į mano brolių tiesiog vardu, be titulo. Tokį įprotį įgijo augdama kartu su mumis.

– Deja, šiuo metu esu labai užsiėmęs. Gal kitą kartą. Jums, panelės, linkiu gražios dienos, – jis grakščiai nusilenkė ir pa-traukė koridoriumi.

Nė nesulaukusios, kol Aurenas nutols, merginos ėmė ki-kenti kaip kvaišos.

– Jis toks gražus, – tarė viena iš jų, trykšdama susižavėjimu. Džoisë atsiduso.

– Žinau, man jis irgi labai patinka. Anądien, kai mudu vaikštinėjome kartu, Aurenas pasakė, kad esu viena iš gražiausią jo sutiktų merginų.

Man trūko kantrybė. Prasigrūdau pro jas nelėtindama žingsnio.

– Džoise, tu jam per jauna, be to, Aurenas turi draugę. Atstok nuo jo.

Pasukau prie laiptų, vedančių į darbo kabinetą. Pamaniau, kad pasijusiu geriau, jei nuveiksiu ką nors naudingo, tai, ką galėčiau įtraukti į sąrašą.

– Matot, – tarė Džoisë, nė nesistengdama kalbėti tyliau, – sakiau jums, kad Idlina bjauri.

Šešioliktas skyrius

Darbas nepakėlė man nuotaikos. Tebebuvau labai suglumusi po pasimatymo su Heilu. Be to, po kiekvieno ginčo su Aurenu prarasdavau pusiausvyrą. Planeta liovėsi suktis apie savo ašį. Prisidėjo ir juokingos Džoisės pastabos – jos buvo kaip vyšnia ant torto.

Galva plyšo nuo kitų žmonių žodžių ir savo pačios klausimų, buvau tikra, kad diena eina šuniui ant uodegos.

– Žinai, iš pradžių ir man buvo sunku susikaupti, – prisipažino tėtis, pakeldamas akis nuo savo popierių. – Kai merginų sumažėjo, pasidarė lengviau.

Nusišypsojau. Tegu jis mano, kad esu išvargusi.

– Atsiprašau, tėti.

– Nėra už ką. Gal galėčiau prisiimti tavo darbus, o tu popiet pailsėtum?

Tvarkingai susidėliočiau popierius.

– Ačiū, nereikia. Puikiai susitvarkysiu pati.

– Neabejoju, meilute. Tiesiog...

– Jau ir taip apleidau darbą dėl *Atrankos*. Turiu atlikti savo pareigas. Man viskas gerai.

Pamaniau, kad atsakiau tėčiui pernelyg atžariai.

– Gerai, – jis pasitaisė akinius ir vėl ėmė skaityti.

Aš irgi stengiausi gilintis į popierius.

Ką turi galvoje Aurenas, sakydamas, kad mane nuliūdino ne pats pasimatymas? Žinau, dėl ko įsiutau. Ir kodėl jis man priekaištauja, kad nemėgstu Kamilės? Žinoma, aš nedaug su ja bendrauju, nes mūsų interesai skirtingi. Šiaip man patinka ta mergina.

Papurčiusi galvą susitelkiau į dokumentus.

– Tau reikėtų prasivėdinti, – vėl pasiūlė tėtis. – Gali susitikti su kuriuo nors iš išrinktųjų ir grįžti popiet. Beje, turi apgalvoti, ką kalbėsi *Pranešimų* laidoje.

Mane užplūdo jausmai, ėmiau svarstyti, kaip reikės aptarinėti kandidatus, prisiminiau, kaip nesmagiai jaučiausi po pasimatymo su Heilu... ir kaip apstulbau, pabučiuota Kailo. Bandant visa tai aprėpti, sukosi galva, ką jau kalbėti apie visa kita.

– Praėjusį vakarą buvau pasimatyme, tėti. Negi to negana? Užsigalvojęs jis nurijo seilę.

– Ilgainiui tau teks įspėti mus, kada eini į pasimatymą. Keletas nuotraukų niekam nepakenktų. Manau, kad iki penktadienio turėtum susitikti su bent vienu vaikinu.

– Tikrai? – suaimanavau.

– Daryk ką nors, kas tave džiugintų. Juk *Atranką* laikai darbu.

– Tai ir yra darbas! – pareiškiau, skeptiškai juokdamasi.

– Jis gali būti smagus, Idlina. Pamėgink, – tėtis pažvelgė į mane pro akinių viršų, tarsi mesdamas iššūkį.

– Gerai. Vienas pasimatymas. Daugiau nieko tau nepažadu, senuk, – nusišaipiau.

Tėtis sukikeno.

– Senukas yra teisuus.

Paskui jis patenkintas vėl įniko į popierius. Sėdėjau prie savo stalo ir paslapčiomis žvilgčiojau į jį. Tėtis dažnai rąžėsi, kasėsi sprandą ir, nors šiandien nebuvo jokių svarbių užduočių, vis persibraukdavo ranka plaukus, tarsi būtų slegiamas rūpesčių.

Heilui užsiminus, kad tėvas sensta, nutariau nenuleisti akių nuo jo.

Kitu savo taikiniu pasirinkau Beideną. Galbūt teta Mei ką nors žinojo apie jį, o man vaikiną neatrodė arogantiškas, priešingai, regis, buvo linkęs likti nuošalyje. Kai per arbatos vakarėlį kitas kandidatas užkirto kelią Beidenui priėti prie manęs, šis nepuolė kivirčytis. Man pačiai prisiartinus, sutelkė dėmesį į mane.

– Tu skambini fortepijonu, tiesa? – paklausė Beidenas, pakviestas į pasimatymą.

– Tiesa. Ne taip gerai kaip mama, bet pakenčiamai.

– Aš skambinu gitara. Gal galėtume pamuzikuoti drauge?

Nebuvau pagalvojusi apie tokią galimybę. Tikriausiai skambinant reikės mažiau kalbėti, taigi man ši mintis patiko.

– Gerai, užsakysiu mums Moterų kambarį.

– Aš būsiu ten įleistas? – nepatikliai paklausė Beidenas.

– Su manimi būsi. Pasirūpinsiu, kad kambaryje būtų tuščia. Ten stovi mano mėgstamiausias fortepijonas. Tau reikės gitaros?

Beidenas nusivaipė.

– Nee, atsivežiau savo.

Pažiūrėti visiškai atsipalaidavęs vaikas persibraukė ranka trumpai kirptus plaukus. Vis dar stengiausi atrodyti šalta ir neprieinama, bet keletas išrinktųjų nėmaž nesijaudino dėl tokios mano laikysenos. Beidenas buvo vienas iš jų.

– Ar galima tikėtis, kad Moterų kambarys dabar bus laisvas? – paklausė jis.

Vaikino nekantravimas pralinksmino mane.

– Tiesą sakant, dar turiu darbo.

Jis palinko į mane, akyse blykstelėjo velniški žiburiukai.

– Juk jo turi nuolatos, tiesa? Kertu lažybų, kad prireikus dirbi iki trečios ryto.

– Tiesa, bet...

– Darbas niekur nepabėgs, rasi jį ten pat, kai baigsime groti. Sunėriau rankas ir apsvarsčiau pasiūlymą.

– Tikrai neturėčiau...

Beidenas ėmė palengva niūniuoti:

– Nesvarbu, nesvarbu, nesvarbu!

Sučiaupiau lūpas, kad nuslėpčiau šypseną. Pamaniau, kad, tiesą sakant, turėčiau kam nors pranešti. Antraip turėsiu dar vieną neįskaitytą pasimatymą... bet gal aš jo nusipelniau? Kitą savaitę į pasimatymus kviesiuosi fotografų. Po *Pranešimų* laidos imsiu rūpintis kameromis.

– Atsinešk gitarą, – sutikau su Beideno pasiūlymu.

– Po dviejų minučių! – jis nulėkė per koridorių, o aš papurčiau galvą. Vyliausi, jog neišpasakos kiekvienam sutiktajam, kad esu labai lengvai sukalbama.

Patraukiau į Moterų kambarį įsitikinti, kad jis tuščias. Neklydau – kampe sėdėjo tik ponia Marli ir skaitė.

– Jūsų Šviesybe, – pasisveikino ji.

Tai mane visada juokindavo. Taip kreipdavosi daugybė žmonių, ir vis dėlto mamos draugės būtų galėjusios vadinti mane moliūgėliu, vaikiu ar kūdikiu. Neprieštaravau dėl oficialaus kreipinio, bet visad jausdavausi nei šiaip, nei taip.

– Kur mama?

Ponia Marli užvertė knygą.

– Jai migrena. Užėjau aplankyti, bet buvau išprašyta. Bet koks garsas jai kelia skausmą.

– Ak, kaip tik dabar rengiausi eiti į pasimatymą, bet gal reikėtų aplankyti mamą.

– Ne, – ryžtingai tarė ponia Marli. – Jai reikia ramybės. Tavo tėvai bus patenkinti, kad eini į pasimatymą.

Pasvarsčiau. Jei mama iš tiesų jaučiasi taip blogai, gal verčiau jai netrukdyti.

– Gerai. Ar galėčiau pasinaudoti šiuo kambariu? Mudu su Beidenu norime pagroti, – prisimerkiau. – Tikrąja žodžio prasme.

Ponia Marli sukikeno ir atsistojo.

– Jokių bėdų.

– Ar jums ne keista, – staiga ištariau, – kad Kailas dalyvauja *Atrankoje*? Juk žinote, kad einu į pasimatymą su kitu vaikiu? Ar tai, jūsų manymu, gerai?

– Išvydusi judviejų nuotrauką pirmajame laikraščio puslapyje, buvau visiškai priblokšta, – ponia Marli papurtė galvą,

tarsi nesuvoktų, kaip tai galėjo nutikti. Paskui priėjo arčiau, lyg mudvi būtume saugojusios bendrą paslaptį. – Nepamiršk, kad ne vien tavo tėvai dalyvavo *Atrankoje*.

Pasijutau kaip paskutinė kvaiša. Kodėl nepagalvojau apie tai?

– Prisimenu, kaip tavo tėvas stengėsi rasti laiko kiekvienai merginai, drauge įtikti visuomenei ir išsirinkti tinkamą žmoną. Tau net sunkiau, nes *Atranka* tik priedanga. Kurdama istoriją, atitrauki žmonių dėmesį nuo jų rūpesčių. Žodis „sunku“ per silpnas tam apibūdinti.

– Tiesa, – pripažinau, ir mano pečiai nusviro nuo šitokios naštos.

– Nežinau, kaip čia išėjo, kad judu su Kailu... patekote į laikraščių puslapius, bet labai nustebčiau, jeigu jis atsidurtų tavo sąrašo pradžioje. Ir vis dėlto esu tau dėkinga.

Apstulbau.

– Už ką? Aš nieko nepadariau.

– Padarei, – paprieštaravo poniam Marli. – Laimėjai savo tėvams laiko, pasielgei labai kilniai. Davei laiko ir man. Nesu tikra, ar dar ilgai galėsiu išlaikyti Kailą rūmuose.

Išgirdau beldžiant į duris. Atsigręžiau.

– Tai Beidenas.

Ponia Marli uždėjo ranką man ant peties.

– Lik čia, aš įleisiu.

– Oi! – sušuko Beidenas, kai ji atidarė jam duris.

Ponia Marli prunkštelėjo.

– Nesijaudink, aš jau išeinu. Princesė laukia tavęs.

Beidenas šypsodamasis pažvelgė jai per petį, akimis ieškodamas manęs. Tiesiog džiūgavo, kad liks vienas su manimi.

– Ar tai šitas instrumentas? – paklausė jis, rodydamas į fortepijoną.

Atsigręžusi nužvelgiau instrumentą.

– Taip. Jo skambesys nuostabus, o šiame kambaryje puiki akustika.

Beidenas nusekė paskui mane, girdėjau, kaip gitaros dėklas bumbsi jam į šlaunį ar atsitrenkia į sofą, sukiojantis tarp kėdžių.

Neatsiklausęs jis susirado kėdę be ranktūrių ir pasistatė greta fortepijono. Pirštais perbraukiau klavišus ir greitai paskambinau gamą.

Beidenas derino savo instrumentą, tamsų ir aptriušusį.

– Ar seniai skambini? – paklausė jis.

– Nuo pat vaikystės. Mama pasisodindavo mane, vos pradėjusią vaikščioti, greta, taigi tiesiog stebėdavau, kaip ji skambina.

– Žmonės šneka, kad tavo motina itin gabi pianistė. Kartą girdėjau ją skambinant per televiziją, tikriausiai tai buvo kalėdinė programa.

– Mama visad daug skambina per Kalėdų šventes.

– Tai jos mėgstamiausias metų laikas? – pasidomėjo Beidenas.

– Viena vertus, taip, antra vertus, ne. Įprastai ji skambina, būdama susirūpinusi ar liūdna.

– Ką nori tuo pasakyti? – Beidenas skimbtelėjo styga, baigdamas derinti instrumentą.

– Na, žinai, – atsakiau išsisukinėdama. – Atostogų metas gali sukelti stresą. – Nesijaučiau turinti teisę atskleisti mamos prisiminimus. Tuo metų laiku ji neteko tėvo ir sesers, ką jau kalbėti apie siaubingą sukilėlių puolimą, kai vos nežuvo jos mylimasis.

– Neįsivaizduoju, kaip rūmuose galima liūdėti per Kalėdas. Jei tavo mama būtų vargeta, suprasčiau, kodėl jai nelinksma.

– O kodėl?

Beidenas nusišypsojo pats sau.

– Todėl, kad sunku matyti, kaip draugai gauna krūvas dovanų, o pats lieki be nieko.

– Ak.

Jis ramiai susitaikė su skirtinga mūsų socialine padėtimi, neniršo ir neišvadino manęs snobe, kaip būtų galėjęs padaryti kas nors kitas. Akylai stebėjau Beideną, stengdamasi jį perprasti. Gitara buvo sena, bet apie turtinę vaikinų padėtį buvo sunku ką nors pasakyti, nes jis vilkėjo rūmų duotais drabužiais. Prisiminiau, kaip teta Mei minėjo jo pavardę.

– Mokaisi koledže, tiesa? – paklausiau.

Beidenas linktelėjo.

– Na, dabar mokslai nutrūko. Kai kurie profesoriai nesutinka su tuo, bet dauguma siunčia užduotis, kad baigčiau semestrą rūmuose.

– Išties įspūdinga.

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Žinau, ko noriu. Taigi esu pasiryžęs padaryti viską, kad pasiekčiau tikslą.

Smalsiai pasižiūrėjau į jį.

– Kaip su šiais planais dera *Atranka*?

– O, kol kas nekalbėkim apie tai.

Beideno balse vėl nebuvo girdėti jokio pykčio. Jis vertino mano žodžius kaip pokštą.

– Manau, tai sąžiningas klausimas, – ėmiau skambinti vieną iš klasikinių kūrinių, kurių išmokė mama.

Vaikinas žinojo tą kūrinių ir pritarė savo instrumentu. Niekada nesvarsčiau, kaip toji melodija skambėtų drauge su gitara.

Muzika laimėjo, mes nustojome kalbėtis, nors nesiliovėme bendravę. Beidenas žvelgė man į akis, aš – į jo pirštus. Anksčiau nebuvau skambinusi su niekuo, išskyrus mamą. Mane sudomino muzikavimas drauge skirtingais instrumentais.

Suklydome tik du ar tris kartus. Kai baigėme skambinti, Beidenas plačiai šypsojosi.

– Nesu didis klasikinės muzikos žinovas. Man artimiausi Bethovenas ir Debiusi.

– Tu be galo gabus! Nenučiuokiau, kad tokius kūrinius galima atlikti gitara.

– Ačiū, – Beidenas susidrovėjo, bet tik truputį. – Atsakysiu į tavo klausimą. Esu čia todėl, kad noriu vesti. Retokai eidavau į pasimatymus, bet, pasitaikius tokiai progai, pamaniau, jog verta pamėginti. Ar aš tave įsimylėjęs? Šiandien – ne. Bet norėčiau įsitikinti, ar tai būtų įmanoma.

Kažkas vaikino balse vertė tikėti, kad jis kalba visiškai nuoširdžiai. Beidenas mėgino rasti žmoną. Jeigu nebūtų užpildęs anketos, mudu niekad nebūtume susipažinę.

– Jeigu galima, norėčiau tau šį tą pažadėti, – pasiūlė jis.

– Ką pažadėti?

Jis užgavo gitaros stygas.

– Pažadas apima mus abu.

– Jeigu nori prisiekti man amžiną ištikimybę, tai kol kas per anksti.

Beidenas papurtė galvą.

– Ne, mano sumanymas kitoks.

– Gerai, tada klausau tavęs.

Vaikino pirštai išgavo lengvai atpažįstamą melodiją, ne klasikinę, bet man tikrai girdėtą... neprisiminiau jos pavadinimo.

– Jei nuspręsi, jog esu tau netinkamas, išsiūsi mane namo, kad galėtum geriau pažinti kitus išrinktuosius. O aš tau pažadu štai ką: jei suprasiu, kad nesi man skirtoji, pasakysiu tau. Nenoriu, kad abu veltui švaistytume laiką.

Linktelėjau.

– Vertinu tai.

– Gerai, – linksmi tarė Beidenas ir uždainavo: „Kai ji eina per kambarį taip šypsodamasi, šypsodamasi, šypsodamasi, šios kojos nužingsniuoja mylią, mylią, mylią! Akys ieško linksmybių!“

Nusikvatojau pagaliau atpažinusi kūrinį. Daina vadinosi „Rinkis vakardieną“. Ją dainuodavau vonioje labai dažnai, niekam nežinant.

„Negaliu atitraukti akių nuo jos veido, veido, veido, kai ji ima šokti basa, basa, basa! Nieko nepadarysi, ši mergina pati šauniausia!“

Ėmiau jam pritarti fortepijonu, bet taip kikenau, kad buvo sunku skambinti. Vis dėlto mudu dainavome toliau, iškraipydami melodiją ir nekreipdami į tai dėmesio, nes buvo labai linksma.

„O, jai tik septyniolika, bet ji jau visai suaugusi. Ji gražiausia mergina, kokią esu kada nors regėjęs, o taip, ji mano“ – BAM, BAM, – „ji mano, ji yra mano karalienė!“

Pritariau Beidenui beveik iki pat dainos pabaigos, nors įprastai skambindavau tik klasikinę muziką.

– Kodėl studijuoji koledže? Turėtum būti keliaujantis muzikantas, – raginau.

– Tai mano atsarginis planas, jei nepavyktų tapti princu. – Jis buvo be galo atviras. – Ačiū, kad dėl manęs užmetei darbą.

– Jokių bėdų. Bet dabar turiu grįžti prie jo.

– Trumpiausias pasimatymas per visą žmonijos istoriją! – pasiskundė Beidenas.

Gūžtelėjau pečiais.

– Būtum turėjęs kur kas daugiau laiko, jei būtum luktelėjęs iki vakaro.

Vaikinas suirzo.

– Puiku, išmokau pamoką.

Užvožiau fortepijono dangtį, Beidenas įdėjo gitarą į dėklą.

– Turėtum nusinešti ją pas kitus vaikus, – tariau. – Kertu lažybų, jie nertųsi iš kailio, norėdami paskambinti.

– Ką, savo gitarą? Nieku gyvu. Tai mano kūdikis! – jis švelniai paglostė visko mačiusį dėklą. – Jei kas nors ją sugadins, būsiu sužlugdytas. Gitarą man nupirko tėtis sunkiai uždirbtais pinigais. Todėl labai rūpinuosi šiuo instrumentu.

– Kaip aš savo diademomis.

– Cha cha cha! – Beidenas nusikvatojo man tiesiai į veidą.

– Ko juokiesi?

Vaikinas susitvardė, prisidengė akis ir papurtė galvą.

– Diademos! – galiausiai ištarė. – Ar išties esi princesė?

– Nejaugi manai, kad pastarieji aštuoniolika metų buvo gudrus pramanas?

– Žinai ką, man tai patinka. Kad tu rūpiniesi savo diademomis kaip aš savo gitara. Man patinka, kad brangini daiktus.

Atidariau duris, mudu išėjome į koridorių.

– Taip, nes diademos nuostabios.

Vaikinas nusišypsojo.

– Ačiū, kad praleidai su manimi šiek tiek laiko.

– Ačiū tau. Buvo malonu.

Kiek patylėjome.

– Tai mudu paspausime ranką vienas kitam, apsikabinsime ar dar kaip nors?

– Gali pabučiuoti, – atsakiau, atkišdama jam ranką.

Beidenas greitai paėmė ją.

– Iki kito susitikimo.

Vaikinas nedelssdamas pakštelėjo man, nusilenkė ir patraukė savo kambario link. Eidama svarsčiau, ką pasakys teta Mei, kai tik galėsiu jai pasipasakoti.

Žinojau būsianti *Pranešimų* laidos svarbiausioji dalyvė. Paprastai neprieštaraudavau, jeigu tekdavo kalbėti per televiziją ar paskelbti naujausius nutarimus. Pamaniau, kad šįvakar bus

kitaip. Pirmąsyk po parado pasirodysiu viešai, be to, žmonės, žinia, nori išgirsti apie Kailą.

Apsivilkau raudonai. Raudona spalva teikė man stiprybės. Susikėliau plaukus vildamasi, kad atrodysiu brandesnė.

Teta Mei, lūkuriuojanti atokiau, mirktelėjo man, o mama padėjo tėčiui užsirišti kaklaraištį. Išgirdau, kaip vienas išrinktųjų aiktelėjo – atsigręžusi pamačiau Aleksą, laikantį rankoje kažkokį aštrų daiktą. Jis trynėsi užpakalį, lyg būtų ką tik ant jo prisėdęs. Paieškojusi akimis, aptikau Ostiną kampe, iš paskutiniųjų besistengiantį sulaikyti juoką.

Visiems susirinkus, studija buvo perpildyta, dėl to pasijutau dar nejaukiau. Vos nepašokau, kai kažkas pašaukė mane vardu, nors žodis buvo ištartas beveik pakuždomis.

– Atleiskit, Jūsų Šviesybe, – tarė Erikas.

– Nieko baisaus, tiesiog esu truputį įsitempusi. Kuo galėčiau tau padėti?

– Nenoriu jums trukdyti, bet nežinau, kieno klausti. Kur man geriausia atsisėsti, kad galėčiau versti Henriui?

Papurčiau galvą.

– Kokia aš užuomarša, kad nepagalvojau apie tai. Hmm, sek paskui mane.

Palydėjau Eriką prie studijos vadybininko, tada mes įkurdinome Henriį paskutinėje pusračiu sustatytų kėdžių eilėje. Erikas buvo pasodintas už jo žemėliau, kad nebūtų matyti, bet ganėtina ai, kad Henris galėtų jį girdėti.

Stovėjau ten, kol jie įsitaisė. Henris pakėlė nykščius, Erikas atsigręžė man padėkoti.

– Kitą kartą pats eisiu pas studijos vadybininką ir nebe-trukdysiu jums. Atsiprašau.

– Nieko tokio, noriu, kad jums abiem būtų patogiu.

Erikas nulenkę galvą ir droviai nusišypsojo.

– Neturite rūpintis mano patogumu, Jūsų Šviesybe. Aš ne išrinktasis.

– Idlina, Idlina, kur tu? – pašaukė mama.

Nusigręžusi nuo Eriko, grįžau į scenos priekį.

– Aš čia, mama.

Ji priglaudė ranką prie širdies, tarsi ši smarkiai daužytusi.

– Niekaip neradau tavęs. Pamaniau, gal nusprendeit nedalyvauti laidoje, – man prisiartinus, tyliai tarė.

– Nusiramink, mama, – paėmiau ją už rankos. – Nesu tobula, bet ir ne bailė.

Šio vakaro *Pranešimų* laida buvo skirta moterims. Mama pranešė apie provincijose diegiamą pabėgėlių pagalbos programą. Paragino sekti trijų šiaurinių provincijų pavyzdžiu: ten benamiai buvo remiami maistu, lankė nemokamas pamokas, kuriose sužinodavo, kaip taupiai tvarkytis ir greičiau susirasti darbą. Ponia Braisė pateikė viliojantį pasiūlymą ūkininkauti, kuris, jeigu už jį nubalsuotų šešios provincijos, apimtų didumą centrinės Ilėjos. Naudos iš to turėtų visa šalis. Paskui visų akys, žinoma, nukrypo į išrinktuosius.

Gavrilas užlipo į sceną. Atrodė šauniai kaip visada, ėjo net pasišokinėdamas. Tai buvo penkta Ilėjoje surengta *Atranka*, Gavrilas vedė tris iš jų. Visi žinojo, kad, pasibaigus *Pranešimų laidai*, *Atranką* ves kitas žmogus, ir vis dėlto Gavrilas atrodė

labai patenkintas, kad toks bus paskutinis jo patarnavimas karališkajai šeimai.

– Ponios ir ponai, mes skirsime daug eterio laiko šiems žaviems jaunuoliams, dalyvaujantiems *Atrankoje*. Gal dabar pakalbinkime kelis iš jų.

Jis patraukė per studiją, dairdamasis, prie kurio išrinktojo prieiti. Svarsčiau, ar Gavriliui buvo taip pat sunku įsiminti jų vardus kaip man.

– Ponaiti Harisonai, – kreipėsi jis į malonaus veido vaikną su pilkšvai šviesiais plaukais ir duobutėmis skruostuose.

– Malonu susipažinti, – pasisveikino Harisonas.

– Kaip jums patinka rūmuose?

Vaikinas išsišiepė.

– Čia nuostabu. Seniai svajojau aplankyti Anchelesą, tad ši proga man tikra dovana.

– Iki šiol teko patirti kokių nors iššūkių? – kamantinėjo Gavrilas.

Harisonas gūžtelėjo pečiais.

– Jaudinausi, kad nuo aušros iki sutemų teks kovoti kumščiais dėl pasimatymų su princese, – tarė jis, mostelėdamas į mane. Iškart nutaisiau šypseną, žinojau, kad bet kurią akimirką kamera gali būti nutaikyta į mane. – Bet visi kandidatai tikri šaunuoliai.

Gavrilas pakišo mikrofoną vaikiniui, sėdinčiam šalia Harisono.

– O kaip jūs? Gal priminsite mums savo vardą?

– Aš Foksas. Foksas Veslis, – atsakė šis. Foksas buvo truputį įdegęs, nes daug laiko praleisdavo lauke, o mano oda atrodė

rusva iš prigimties. – Tiesą sakant – tikriausiai man pritars ir kiti – didžiausias iššūkis yra valgymas. Tarnai padeda ant stalo kiekvienam mažiausiai po tuziną šakučių.

Keletas žmonių sukikeno, Gavrilas linktelėjo.

– Turbūt stebitės, iš kur tokia gausybė stalo įrankių.

– Tai beprotybė, – sumurmėjo vaikinai Foksui už nugaros.

– O, ponaitis Ivanas, tiesa? – Gavrilas palinko į priekį ir prikišo vaikinui mikrofoną.

– Taip, pone. Malonu susipažinti.

– Man irgi. Kaip jums sekasi su stalo įrankiais?

Ivanas ištiesė abi rankas priešais save, tarsi tai būtų labai svarbu.

– Naudojuosi viena šakute vienam kąšniui, paskui kraunu jas į krūvą stalo viduryje. Iki šiol mane lydėjo sėkmė.

Paikas Ivano atsakymas prajuokino visus laidos dalyvius. Gavrilas nusigrėžė nuo išrinktųjų ir atsisuko į kameras.

– Čia esama tikrų linksmuolių! Gal dabar pasikalbėkime su jauna panele, kuriai iš viso būrio teks išsirinkti tik vieną vaikiną. Ponios ir ponai, Jos Karališkoji Šviesybė princesė Ildina Skriv.

– Sudorok juos, – sukuždėjo Aurenas, kai pakilau iš savo vietos, ketindama pereiti per studiją, kad apkabinčiau brangųjį Gavrilą.

– Visada malonu jus matyti, Jūsų Šviesybe, – tarė jis, man atsisėdus priešais jį scenos viduryje.

– Man irgi, Gavrilai.

– Taigi pirmoji *Atrankos*, kurioje sprendžia moteris, savaitė. Kaip einasi?

Apdovanojau Gavrilą nugalėtojos šypsena.

– Manyčiau, gerai. Žinoma, kasdien turiu dirbti, todėl *At-ranka* kol kas vyksta lėtakai.

Gavrilas dirstelėjo per petį.

– Sprendžiant iš sumažėjusio kandidatų būrio, nepasakyčiau. Plazdindama blakstienas, sukikenau.

– Taip, maždaug trečdalis pakviestų į rūmus vaikinių buvo išsiųsti namo. Pasikliauju nuojauta. Susipažinusi su kandidatais ir perskaičiusi jų anketas, nė kiek neabejoju dėl savo sprendimo.

Gavrilas nulenke galvą.

– Rodos, jūs labiau klausote proto nei širdies.

Stengiausi neišrausti. Nežinojau, ar pavyko, bet nepaliečiau veido.

– Negi siūlote man vienu metu įsimylėti trisdešimt penkis vaikus?

Jis kilstelėjo antakius.

– Na, jei šitaip manote...

– Kaip tik taip. Turiu tik vieną širdį ir saugau ją.

Išgirdau studijoje atodūsius ir supratau pasakiusi teisingai. Kiek dar posakių ateinančiais mėnesiais reikės sugalvoti, kad visi liktų patenkinti ir nemaištautų? Suvokiau, jog anuos žodžius ištariau netyčia. Kai pajutau spaudimą, jie išsprūdo savaime.

– Rodos, kartą jūs vis dėlto paklusote širdies balsui, – supratingai kalbėjo Gavrilas. – Turiu tai įrodančią nuotrauką.

Ekrane išvydau didžiulę mano ir Kailo nuotrauką, studijos svečiai ėmė šaukti ir ploti.

– Ar galime trumpam pasikviesti jį į scenos vidurį? Kur yra tas ponaitis?

Kailas pašoko iš savo vietos ir atsisėdo greta manęs.

– Mano padėtis labai keista, – prabilo Gavrilas, – nes pažįstu judu nuo vaikystės.

Kailas nusijuokė.

– Aną dieną kaip tik apie tai galvojau. Mama pasakojo, kad sykį, būdamas vaikas, užrėpliojau ant scenos, ir jūs laikėte mane ant kelių iki *Pranešimų* laidos galo.

Gavrilas išplėtė akis.

– Tai tiesa! Buvau visai pamiršęs!

Dirstelėjusi į Kailą, sukikenau. Matyt, ši istorija nutiko iki man gimstant.

– Taigi iš nuotraukos atrodo, kad vaikų draugystė peraugo į rimtesnį jausmą?

Kailas spoksojo į mane, bet aš papurčiau galvą. Nieku gyvu nepradėsiu apie tai kalbėti pirmoji.

Galiausiai Kailas nusileido.

– Tiesą sakant, turbūt nė vienas iš mūsų negalvojome apie tokią galimybę, kol nepatekau į *Atranką*.

Mūsų šeimų nariai garsiai nusikvatojo.

– Kita vertus, jeigu Kailas būtų taip gražiai apsikirpęs prieš metus, visko galėjo nutikti, – nusišaipiau.

Gavrilas papurtė galvą.

– Visi miršta iš smalsumo: koks buvo tas garsusis bučinys?

Žinojau gausianti tokį klausimą, bet vis tiek nustėrau. Mano asmeninis gyvenimas buvo paviešintas ekrane – tai atrodė gerokai didesnė blogybė, nei galėjau numanyti.

Laimė, prabilo Kailas:

– Kalbėsiu už mus abu. Mums tai buvo staigmena. Ypatin-
ga staigmena, tik nemanau, kad jai reikėtų skirti šitiek dėme-
sio. Daug bendrauju su kitais išrinktaisiais ir esu įsitikinęs, kad
ne vienas iš jų galėtų tapti puikiu princu.

– Tikrai? Ir jūs su tuo sutinkate, princese? Ar šią savaitę
turėjote pasimatymą su dar kuriuo nors iš išrinktųjų?

Gavrilo klausimą suvokiau pavėluotai. Vis svarsčiau, ką
pasakė Kailas. Ar jis tikrai taip mano? Nejaugi nieko man ne-
jaučia? O gal šitaip kalba tik tam, kad išlaikytų privatumą?

Sugrįžau į tikrovę ir guviai linktelėjau.

– Taip, kelis.

Gavrilas pažvelgė į mane.

– Na ir?

– Buvo puiku, – nebuvau nusiteikusi kalbėti apie tuos pa-
simatymus, o Kailo žodžiai privertė mane suabejoti, ar išvis
verta ką nors sakyti.

– Hmm, – numykė Gavrilas ir atsigręžė į būrį išrinktųjų. –
Gal apie tai daugiau išgirsime iš ponaičių? Ponaiti Kailai, galite
grįžti į savo vietą. Na, tai kas gi buvo tie laimingieji?

Beidenas pakėlė ranką, juo pasekė Heilas.

– Prašom į sceną, ponaičiai.

Kai Heilas ir Beidenas ėmė artintis, ir buvo atnešta dar vie-
na kėdė, Gavrilas ėmė ploti, jam pritarė susirinkusieji studijo-
je. Laikiau save nekvaila, bet nesumaniau, kaip tylomis įspėti
vaikinus, kad prikąstų liežuvius.

Tik tada įvertinau, kaip lengvai šitai einasi Kailui. Tikriau-
siai todėl, kad pažįstame vienas kitą nuo vaikystės.

– Kuo jūs vardu, ponaiti? – paklausė Gavrilas.

– Heilas Garneris, – vaikas timpltelėjo kaklaraištį, nors šis puikiai gulėjo.

– Ak, taip. Ką galite mums papasakoti apie pasimatymą su princese?

Heilas man droviai nusišypsojo ir grįžtelėjo į Gavrilą.

– Na, norėčiau pasakyti, kad mūsų princesė yra ir protinga, ir graži. Taip visada maniau. Be to, mes turime šį tą bendro. Abu esame vyriausi vaikai šeimose, man buvo smagu kalbėtis apie savąjį siuvėjo darbą su taip puikiai apsirengusia jauna panele. Jos išvaizda pribloškianti.

Nulenčiau galvą, stengdamasi žaismingai priimti komplimentą, nors išlikau budri.

– Kiek pasakiau, tiek, o daugumą smulkmenų pasilaikysiu sau. Viliuosi, nesupyksite, – pridūrė Heilas.

Gavrilas nusivaipė.

– Daugiau nepasakosite?

– Na, pasimatymai ir įsimylėjimas yra asmeniška. Būtų keista apie tai kalbėti šioje scenoje.

– Gal daugiau išgirsime iš kito ponaičio, – šelmiškai žiūrėdamas į kameras, tarė Gavrilas. – Priminkite mums savo vardą.

– Beidenas Treinsas.

– Ką judu veikėte su princese?

– Grojome. Princesė Idlina tokia pat gabi kaip jos motina. Išgirdau aiktelint mamą.

– Na ir?

– Idlina yra puiki šokėja net tada, kai sėdi. Dabar visi žinos,

kad princesė labai mėgsta šiuolaikinę muziką, – Beidenas nusijuokė, jam pritarė keli studijos svečiai.

– Taigi? – neatlyžo Gavrilas.

– Pabučiavau jai ranką... ateityje tikiuosi daugiau bučinių.

Norėjau prasmegti skradžiai. Kažkodėl Beideno viltis sulaukti daugiau bučinių mane glumino labiau nei kamantinėjimas apie bučinį su Kailu.

Studijoje vėl pasigirdo skatinantys balsai, ir Gavrilas stengėsi tuo pasinaudoti. Jo nelaimė, daugiau jokių pikantiškų smulkmenų nebuvo. Vienintelis Kailas galėjo pasidalyti verčiančiomis iš koto naujienomis, tačiau jis jau išsakė savo nuostatą.

– Atrodote nusivylęs, Gavrilai, – greitai išpyškinau.

Jis patempė lūpą.

– Jūsų Šviesybe, žaviuosi jumis, todėl noriu žinoti visa, kas vyksta. Esu tikras, man pritaria milijonai žiūrovų.

– Nesijaudinkit. Jūs ir visi Ilėjos gyventojai nudžiugsite sužinoję, kad rytoj rengiu pokylį išrinktiesiems ir gyvenančių rūmuose šeimų nariams. Jis bus filmuojamas nuo pradžios iki galo, taigi kiekvienas galės dirstelėti, kaip vyksta *Atranka*.

Studijos svečiai pratrūko ploti. Mačiau, kaip be galo susižavėjusi Džoisė vos nenupuolė nuo kėdės.

Gavrilas nusiuntė Heilą ir Beideną į vietas, prieš pradėdamas klausinėti toliau.

– Kaip turėtų atrodyti rytojaus pokylis, Jūsų Šviesybe?

– Būsime sode, džiaugsimės saule ir bendrausime vieni su kitais.

– Rodos, tai nuostabus sumanymas. Turėtumėt atsipalaiduoti.

– Taip ir bus, išskyrus vieną smulkmenėlę, – pridūriau, spragtelėdama pirštais.

– Kokią?

– Pasibaigus pokyliui, kai kurie išrinktieji bus išsiųsti namo.

Studiją užpildė murmesys. Kad ir ką apie mane galvojo žmonės, šiandien, išvydę išrinktuosius, jie gaus smalsauti, kurie vaikinai liks, o kurie bus pašalinti.

Kalbėjau toliau, tildydama minią:

– Gal tai bus vienas išrinktasis, gal trys... Nežinau. Taigi, ponaičiai, – tariu atsigręždama į vaikus, – ruokitės.

– Nekantrauju išvysti, kaip viskas klostysis, bet esu tikras, kad pokylis bus nuostabus. Dabar paskutinis klausimas prieš atsisveikinant.

Atlošiau pečius.

– Pateikite jį.

– Kokio vyro ieškote?

Ko ieškau? Nepriklausomybės. Taikos, laisvės... tokios laimės, kurią maniau turinti, kol Aurenas ja suabejojo.

Gūžtelėjau pečiais.

– Niekas nežino, ko ieško, kol suranda.

Septynioliktas skyrius

Kaip į Džoisės rankas pakliuvo viena iš mano diademų? Pamačiau, kad ji ketina pasipuikuoti mano papuošalu prieš kameras, vilkėdama geriausią savo suknelę ir šimtąjį sykį apsimesdama karališkos kilmės persona.

Eidama pro žmones, žiūrėjau jiems į akis ir šypsojaisi, bet su niekuo nesikalbėjau, kol suradau Kailą. Jis stovėjo greta Henrio, gurkšnojo šaltą arbatą ir žiūrėjo, kaip žaidžiamas badmintonas. Henris tuoj pat nusilenkė.

– Sveiki šiandien, Jūsų Šviesybe, – pasilabino jis. Su akcentu tariami žodžiai skambėjo linksmiau.

– Sveikas, Henri. Ir tu, Kailai.

– Labas, Idlina.

Tikriausiai įsivaizdavau, kad Kailo balsas kitoks, bet, ko gero, pirmą kartą gyvenime nekantriai laukiau jo prabylant. Norėdama susikaupti, papurčiau galvą.

– Kailai, ar galėtum pasikalbėti su seseria?

Pasitenkinimas jo akyse netruko virsti susierzinimu.

- Kodėl? Ką ji šįsyk pridirbo?
- Paėmė dar vieną mano diademą.
- Juk turi jų daugybę.

Pyktelėjau.

- Tai ne pasiteisinimas. Diademos mano, Džoisei nedera puoštis jomis. Vaikštinėdama su diadema, leidžia kitiems manyti, kad ji priklauso karališkajai šeimai, nors taip nėra. Tai nepriimtina. Ar gali pakalbėti su ja apie netinkamą elgesį?

- Nuo kada tapau žmogumi, kuris daro tau šitokias paslaugas?

Mano akys lakstė nuo Henrio prie Eriko, nė nenutuokiančių apie susitarimą dėl bučinio. Jie nieko nesuprato.

- Būk geras, - tyliai paprašiau.

Kailo žvilgsnis sušvelnėjo, jis vėl panėšėjo į mielą ir patrauklų vaikina, aprodžiusį man savo kambarį.

- Gerai, bet Džoisë taip mėgsta dėmesį. Nemanau, kad taip daro iš piktos valios.

- Ačiū.

- Einu. Greitai grįšiu.

Kailas nužingsniavo tolyn, o Erikas aiškino Henriui, kas nutiko.

Henris atsikrenkštė prieš prabildamas, jis kalbėjo keistai, žodžių galūnes tarė aukštesniu tonu.

- Kaip šiandien laikotės, Jūsų Šviesybe?

Dvejojau, ar bendrauti per Eriką, ar tiesiogiai su Henriu. Nutariau, kad tik su juo.

- Labai gerai. O tu?

– Gerai, gerai, – žvaliai atsakė jis. – Aš džiaugtis... hmm. –
Henris grįžtelėjo į šalį ir paprašė, kad kitą sakinį išverstų Erikas.

– Jis mano, kad pokylis šaunus, o draugija puiki.

Nebuvau tikra, ar Henris turi galvoje Kailą, bet, šiaip ar
taip, buvo malonu tai girdėti.

– Kada išvykai iš Svendvėjaus?

Henris linktelėjo galvą tarsi patvirtindamas esąs iš Svendvėjaus, bet neatsakė į klausimą. Erikas nedelsdamas jam kažką pakūždėjo, Henris išsamiai atsakė, Erikas išvertė jo žodžius man.

– Henris emigravo į Ilėją praėjusiais metais, būdamas septyniolikos. Jis kilęs iš virėjų šeimos, tą darbą dirbo ir Svendvėjuje. Gamino tradicinius savo tėvynės patiekalus ir iš esmės bendravo vien su kilusiais iš Svendvėjaus žmonėmis, kalbėjo tik suomiškai. Turi jaunesnę seserį, ji atkakliai mokosi anglų kalbos, bet ši kalba sunki.

– Tai bent. Turbūt sunkiai spėji išversti Henrio žodžius, –
pasakiau Erikui.

Jis numojo ranka.

– Stengiuosi.

Spėjau, kad Eriko darbas labai sunkus, bet man patiko jo kuklumas. Atsigrėžiau į Henrių.

– Netrukus praleisime šiek tiek laiko drauge. Ten, kur kalbėtis bus lengviau.

Erikas persakė tai Henriui, šis žvaliai linktelėjo.

– Taip, taip!

Sukikenau.

– Iki pasimatymo.

Pievelėje buvo pilna išrinktųjų. Kalbėdamas su būreliu vaikinų prie fontano, generolas Legeris laikė už rankos Luse. Tėtis vaikštinėjo aplink, patapšnodavo kuriam nors vaikinui per nugarą, pasisveikindavo, paskui traukė tolyn. Mama sėdėjo ant kėdės po skėčiu. Nežinojau, ar žavėtis, ar nerimauti, kad keletas išrinktųjų sukinėjasi aplink ją.

Pokylys buvo smagus. Svečiai žaidė žaidimus, stalai lūžo nuo valgių, pavėsinėje grojo styginių kvartetas. Viską filmuodami, aplink zujo operatoriai, ir aš tikėjausi, kad šito pakaks žmonėms nuraminti. Neturėjau supratimo, ar tėtis jau parengė planą, kaip ilgam nuslopinti neramumus šalyje.

Tuo metu man reikėjo rasti būdą, kaip pašalinti iš *Atrankos* bent vieną išrinktąjį ir kad tai būtų ne be pagrindo.

Kailas prisėlino prie manęs.

– Štai, imk, – rankose laikė mano diademą.

– Sunku patikėti, kad Džoisė grąžino.

– Teko pasistengti, bet aš priminiau jai, kad jeigu ji iškels sceną šiame pokylyje, mama veikiausiai neleis jai eiti į kitą. Šito pakako, kad Džoisė grąžintų diademą. Taigi paimk ją.

– Negaliu, – pasakiau, sunerdama rankas.

– Juk ką tik jos prašei, – nusistebėjo Kailas.

– Nenoriu, kad ja puoštųsi Džoisė, bet negaliu nešiotis su savim. Turiu reikalų.

Aiškliai suirzęs Kailas ėmė mindžikuoti. Jo nervinimasis man patiko.

– Tai ką, turėsiu tampyti tą blizgutį visą dieną?

– Ne visą. Kai grįšime į vidų, aš jį pasiimsiu.

Kailas papurtė galvą.

– Tu išties nepakartojama.

– Nurimk. Eik džiaugtis pokyliu. Bet pirmiau luktelėk, reikia tau nurišti šį kaklaraištį.

Man ėmusis mazgo, Kailas nudelbė akis.

– Kuo blogas mano kaklaraištis?

– Viskuo, – atsakiau. – Prastesnio nerasi visatoje. Lažinuos, jei mes jį sudegintume, pasaulyje įsivyrautų taika.

Atmezgiau kaklaraištį ir užsivyniojau ant rankos.

– Šitaip kur kas geriau, – įbrukau neskoningą puošmeną Kailui į delną, iš kitos saujos pačiuopau diademą ir uždėjau jam ant galvos. – Tikrai dera prie plaukų spalvos.

Kailas nusivaipė ir linksmai pažvelgė į mane.

– Jeigu tau dabar nereikalinga diadema, galiu gražinti šįvaikar. Jei nori, ateisiu prie tavo kambario, – jis prikando lūpą, o aš tegalėjau vaizduotis, kokia ji švelni.

Nugurkiau seilę, nes supratau neištartą klausimą.

– Būtų puiku, – atsakiau, stengdamasi neišrausti. – Gal apie devintą?

– Devintą, – Kailas linktelėjo ir nuėjo.

Vadinasi, per *Pranešimų* laidą jis buvo tiesiog diskretiškas! Susimąščiusi suraukiau kaktą. O gal norėjo dar kartą pabučiuoti mane? O gal yra karštai įsimylėjęs mane nuo septynerių metų, tik neturi drąsos liautis šaipęsis ir prisipažinti? O gal?..

Priėjo Ijanas ir paėmė mane už rankos.

– Ak! – aiktelėjau.

– Atrodote nusiminusi. Kad ir ką tas vaikigalis pasakė, meskit iš galvos.

– Ponaiti Ijanai, – pasisveikinau nustebinta, kad jis taip ramiai laikosi mano akivaizdoje. – Kuo galėčiau jums padėti?

– Žinoma, pasivaikščioti su manimi. Dar neturėjau progos pasikalbėti su jumis dviese.

Saulės šviesoje rusvi Ijano plaukai atrodė vos ne auksiniai. Jis nebuvo apsivilkęs taip stilingai kaip Heilas, bet su kostiumu vis tiek atrodė geriau negu dauguma kitų vaikinių. Pamaniau, kad kai kuriems vyrams kostiumas tiesiog netinka.

– Ką gi, dabar esame dviese. Apie ką norėtumėte pasikalbėti? Ijanas nusišiepė.

– Labiausiai noriu daugiau sužinoti apie jus. Visad maniau, kad esate nepriklausoma, tad buvau labai nustebintas, kai ėmėte ieškoti vyro tokia jauna. Matydamas jus *Pranešimų* laidoje ir žinodamas jūsų šeimos istoriją, tikėjausi, kad dar gerokai palūkėsite.

Ijanas suprato reikalą. Taip ramiai elgėsi todėl, kad *Atranka* tebuvo šou.

– Tai tiesa, ketinau neskubėti. Bet mano tėvai taip karštai myli vienas kitą, taigi pamaniau, kad verta pabandyti ir man.

Vaikinas atidžiai nužvelgė mane.

– Negi manote, kad kuris nors iš kandidatų pasižymi tokiomis savybėmis, kad tiktų jums į vyrus?

Kilstelėjau antakius.

– Kodėl taip nuvertinate save?

Ijanas stabtelėjo, mudu pažvelgėme vienas į kitą.

– Ne, bet aš labai vertinu jus. Negaliu patikėti, kad šitaip nusižeminsite ir ištekėsite, nespėjusi pasidžiaugti gyvenimu.

Atrodė neįmanoma, kad pašalaitis toks įžvalgus, juk taip stengiausi apsaugoti savo mintis ir jausmus. Kaip akylai Ijanas mane stebėjo visus šiuos metus?

– Žmonės keičiasi, – numykiau.

Jis linktelėjo.

– Tikėtina. Bet jei kada nors pajusite, kad pralaimite šias varžybas, būsiu laimingas kuo galėdamas jums padėti.

– Kaipgi jūs man padėsite?

Ijanas mandagiai palydėjo mane prie kitų svečių.

– Gal apie tai pakalbėsime kitą dieną. Bet žinokite, kad galite pasikliauti manimi, Jūsų Šviesybe.

Ijanas įdėmiai pažvelgė man į akis, tarsi tikėdamasis, kad visos mano paslaptys atsiskleis, jei jis spoksos ganėtinai ilgai. Galiausiai, nusukusi žvilgsnį, keliskart giliai įkvėpiau.

– Kokia graži diena.

Pakėlusi galvą, išvydau šalia stovint vieną iš išrinktųjų. Vardą buvau pamiršusi.

– Taip, tikrai. Ar jums čia smagu? – Viešpatėliau, kuo jis vardu?

– Labai, – vaikinio veidas buvo draugiškas, balsas malonus ir šiltas. – Ką tik laimėjau kroketo kėlinį. Ar žaidžiate šį žaidimą?

– Šiek tiek. – Kaip man išsisukti? – Ar namie dažnai žaidžiate kroatą?

– Nee. Tikrai ne. Vaitse populiarios žiemos sporto šakos.

Vaitsas! Ne, vis tiek neprisimenu jo vardo.

– Tiesą sakant, labiau mėgstu žaisti namuose.

– Na, tada Vaitisas jums patiktų, – tarė juokdamasis vaikinasis. – Išeinu į lauką tik tada, kai būtina reikia.

– Atsiprašau...

Mudu su vaikinui iš Vaitso atsigręžėme. Šį išrinktąjį aš pažinojau.

– Atsiprašau, Jūsų Šviesybe, bet norėčiau trumpam jus pavogti.

– Žinoma, Holdenai, – paėmiau jo ranką. – Buvo malonu pasikalbėti, – pasakiau vaikinui iš Vaitso, jis atrodė šiek tiek nusiminęs.

– Viliuosi, nepasielgiau per daug šiurkščiai, – tarė Holdenai, mums tolstant nuo kitų.

– Tikrai ne.

Žingsniavome pamažu. Rodos, Holdenai jautėsi taip laisvai, tarsi būtų daugybę kartų vaikščiojęs su princesėmis.

– Neketinu jūsų gaišinti, tik noriu pasakyti, kad žaviuosi, kaip praėjusią savaitę atsijojote išrinktuosius.

Apstulbau.

– Tikrai?

– Be jokios abejonės! Žaviuosi moterimi, kuri žino, ko nori. Man patinka, kad esate atkakli. Mano motina vadovauja laboratorijai Bankstone. Žinau, kaip nelengva vadovauti net mažam būreliui žmonių, todėl man sunku įsivaizduoti, kokį spaudimą patiriate jūs. Vis dėlto puikiai tvarkotės, ir man tai patinka. Tiesiog noriu, kad žinotumėte.

Žingtelėjau atgal.

– Ačiū, Holdenai.

Jis linktelėjo, o aš susimąščiusi patraukiau savo keliu.

Ši padėtis tik patvirtino man žinomą tiesą: jei būsiu miela ir maloni, niekas nežiūrės į mane rimtai. Ar Holdenai būtų

mažiau žavėjęsis manimi, jei išsiųsdama išrinktuosius būčiau švelniai patapšnojusi kiekvienam iš jų per petį ir apkabinusi? Esmė ta...

– Oi! – susvyravau ir vos nepargriuvau, bet mane sulaikė pora tvirtų rankų.

– Jūsų Šviesybe! – Heilas suėmė mane už dilbių, padėdamas atgauti pusiausvyrą. – Labai atsiprašau, aš jūsų nepastebėjau.

Išgirdau netoliese įsijungiant kamerą ir nutaisiau šypsena.

– Nusijuok, – iškošiau pro dantis.

– Ką?

– Padėk man ir juokis, – sukikenau, po akimirkos Heilas irgi prunkštelėjo.

– Kas čia nutiko? – paklausė, vis dar šypsodamasis.

Pasilyginau suknelę ir paaiškinau:

– Mus stebi operatoriai.

Heilas apsidairė.

– Nesižvalgyk, – paliepiu, ir jis vėl atsigręžė į mane.

– Nieko sau. Ar visada esi šitaip sekama?

Šįkart nusijuokiau nuoširdžiai.

– Dažniausiai.

Heilo šypsena išblėso.

– Tai todėl pabėgai praėjusį vakarą?

Aš irgi surimtėjau.

– Atleisk, prastai pasijutau.

– Pirmiau pabėgi, paskui meluoji, – Heilas nusivylęs papurtė galvą.

– Ne.

– Idlina, – sukuždėjo jis, – man tai buvo nelengva. Nemėgstu kalbėti apie tėčio mirtį, apie tai, kaip mama sunkiai susirado darbą ir kaip nuskurdo mūsų šeima. Man buvo sunku išsipasakoti. O kai ėmėme kalbėti apie tave, palikai mane.

Širdį man vėl nuvėrė aštrus skausmas.

– Nuoširdžiai atsiprašau, Heilai.

Vaikinas atidžiai pažvelgė į mane.

– Netikiu, kad sakai tiesą. – Susinervinusi nurijau seilę. – Bet vis tiek patinki man.

Pakerėta tokios jo nuostatos, pakėliau akis.

– Kada būsi pasirengusi pasikalbėti – rimtai pasikalbėti – lauksiu čia. Jeigu tik neateisi kaip nindzė ir neišmesi manęs iš *Atrankos* kaip anų vaikinių.

Nesmagiai nusijuokiau.

– Vargu ar šitaip vėl nutiks.

– Tikiuosi, ne, – Heilas stebeilijo į mane. – Man nepatiko, kad jis mėgina permatyti mane kiaurai. – Džiaugiuosi, kad neišsitepei suknelės. Būtų buvę labai gaila.

Vaikinas buvo benueinąs, bet aš sugriebiau jį už rankos.

– Luktelėk. Ačiū tau už santūrumą per *Pranešimų* laidą.

Jis vyptelėjo.

– Prisimeni, žadėjau tau staigmeną kasdien?

Aštuonioliktas skyrius

– Gerai, Jūsų Šviesybe, kada tik būsite pasirengusi.

Vizažistė padarė paskutinį potėpį, aš atlošiau pečius, mintyse perkratinėdama vardus. Linktelėjau, užsidegė raudona kameros lemputė, taigi buvau filmuojama.

– Jūs matėte prabangų pokylį, girdėjote apie skanius valgius, regėjote kvapą gniaužiančius apdarus. Bet kas, jūsų manymu, bus išsiųstas namo? Taip, ponaitis Kailas su mano diadema atrodė ne toks vyriškas kaip andai, ponaitis Heilas vos nepargriovė manęs, – kalbėjau šypsodama. – Po ilgų svarstymų šiandien nusprendžiau pašalinti iš *Atrankos* Keslį Timberį iš Vaitso ir Holdeną Mesindžerį iš Bankstono. Norite sužinoti, kaip sekasi jūsų numylėtiniams? Mirštate iš smalsumo, nekantraudami daugiau išgirsti apie kitus varžovus? Esate ištroškę smulkmenų apie *Atranką*? Kiekvieną penktadienio vakarą įsijunkite *Pra-nešimų* laidą. Išgirsite naujienų iš manęs ir iš pačių išrinktųjų. Nepamirškite žiūrėti specialių *Atrankai* skirtų programų per visuomeninį kanalą, – dar kelias akimirkas šypsojasi.

– Nufilmuota! – tarė režisierius. – Puiku. Man viskas atrodo nepriekaištingai, bet dėl viso pikto padarykim dar vieną dublį.

– Žinoma. Kada šitai pasirodys eteryje?

– Šįvakar reikia apdoroti pokylio medžiagą ir rytoj paleisti į eterį. Taigi jūsų kalba bus transliuojama pirmadienį.

Linktelėjau.

– Šaunu. Dar vienas dublis?

– Taip, Jūsų Šviesybe, jei tik neprieštaraujate.

Nurijau seilę, vėl atsisėdau tokia pačia poza ir pakartojau savo kalbą.

Dešimt minučių po devintos išgirdau beldžiant į duris. Nusukėjau atidaryti. Įsiremęs į durų staktą su diadema rankose stovėjo Kailas.

– Girdėjau, pasigedai jos, – pajuokavo jis.

– Užeik, nevykėli.

Kailas įžengė per slenkstį ir ėmė dairytis, tarsi aš kasdien būčiau naujai dekoravusi kambarį.

– Tai aš jau išmestas?

Vyptelėjau.

– Pašalinau Keslį ir Holdeną. Kol kas niekam to nepasakok. Negaliu jų išsiųsti, kol nepasirodė reportažas apie pokylį sode.

– Nepasakosiu. Šiaip ar taip, nė vienas iš jų nesišneka su manimi.

– Tikrai? – paklausiau, kai Kailas padavė man diademą.

– Nugirdau juos kalbantis, kad aš nesąžiningai patekau į *Atranką*. Kai jie išvydo mūsų bučinį, šis įsitikinimas sustiprėjo.

Padėjau diademą ant lentynos greta kitų.

– Taigi gerai nusprendžiau, ką?

Kailas prunkštelėjo.

– Atnešiau tau dar vieną dovaną.

– Mėgstu dovanas!

– Patikėk manim, ši nelabai tau patiks, – vaikiną įkišo ranką į kišenę ir ištraukė savo siaubingąjį kaklaraištį.

– Pamaniau, kad vieną nelemtą dieną galėsi nusinešti jį į sodą ir sudeginti. Išgieši pyktį ir nieko nepravirkdysi, kaip pravirkdei Lilandą.

– Visai nenorėjau jo pravirkdyti.

– Žinoma, ne.

Imdama kaklaraištį iš Kailo rankų, nusišypsojau.

– Dovana man tikrai patinka. Bent jau žinosiu, kad joks vyriškis nebebus priverstas ryšėti šito daikto.

Žiūrėdama į Kailą, į plačią jo šypseną, trumpam galėjau užsimiršti. Pasijutau, lyg *Atrankos* išvis nebūtų. Buvome tik mudu – mergina ir vaikinai. Ir aš žinojau, ką noriu veikti su juo.

Numečiau kaklaraištį ant grindų ir uždėjau ranką jam ant krūtinės.

– Kailai Vudvorkai, ar nori mane pabučiuoti?

Jis švilptelėjo.

– Tu nėraž nesidrovi, tiesa?

– Liaukis. Taip ar ne?

Kailas sučiaupė lūpas, apsimesdamas mąstančiu.

– Būčiau nieko prieš.

– Ar supranti – jei prašau mane pabučiuoti, tai nereiškia, kad man patinki ir kad kada nors ištekėsiu už tavęs?

– Ačiū Dievui.

– Teisingas atsakymas.

Apkabinau Kailo kaklą ir prisitraukiau jį, o jis tuoj pat apglėbė mane per liemenį. Tai buvo tarsi balzamas po tokios ilgos dienos. Kailas mane bučiavo švelniai ir lėtai, taip, kad negalėjau galvoti apie nieką kita.

Nepaleisdami vienas kito iš glėbio ir juokdamiesi nuvirto-
me ant lovos.

– Kai per *Atranką* buvo paskelbtas mano vardas, nė nesva-
jojau bučiuosiąs tave.

– Niekada neįtariau, kad tau tai puikiai išeina.

– Na, turiu šiokią tokią patirtį, – tarė Kailas.

Pasirėmiau ant alkūnės.

– Su kuo bučiavaisi paskutinį kartą?

– Su Katerina. Kai rugpjūtį, prieš pat man išvykstant, vie-
šėjo italų šeima.

– Nė kiek nenustebinai.

Visai nesusigėdęs, Kailas gūžtelėjo pečiais.

– Ką galiu pasakyti? Jie buvo labai draugiški.

– Draugiški, – pakartojau, pakeldama akis į dangų. – Tai
vadinama šitaip.

Kailas prunkštelėjo.

– O tu?

– Paklausk Aureno. Tikriausiai visi jau žino.

– Su Leronu Trojumi?

– Iš kur sužinojai pats?

Gulėjome ant lovos, juokdamiesi kone iki ašarų. Žaidžiau su

Kailo marškinių sagute, jis, darydamas pertrauką tarp bučinių, suko mano plaukus ant piršto. Pasaulyje buvome likę tik mudu.

– Tokios tavęs dar nesu matęs, – pareiškė Kailas. – Nenu-
tuokiau, kad taip lengva priversti tave šypsotis.

– Nelengva. Šiandien esi kaip reta puikiai pasirengęs.

Jis apkabino mane ir prisikišo prie pat veido.

– Kaip jautiesi? Žinau, kad šis metas tau beprotiškai sunkus.

– Nepradėk, – sukuždėjau.

– Ko nepradėti?

– Nesuardyk visko. Džiaugiuosi, kad esi čia, bet sielos draugas man nereikalingas. Gali laikytis ramiai ir toliau mane bučiuoti arba išeiti.

Atsivertęs aukštiekninkas Kailas valandėlę tylėjo.

– Atleisk, aš tik noriu pasikalbėti.

– Tai ir kalbėk. Tik ne apie save, ne apie mane ir ne apie mudu drauge.

– Bet man tu atrodai vieniša. Kaip, po galais, susitvarkai su tuo?

Pyktelėjau, atsistojau ir priverčiau atsikelti Kailą.

– Prireikus patarimo, kreipiuosi į tėvus. Prireikus draugo, pasikalbu su Aurenu. Tu iš pradžių padėjai, o paskui ėmei klausinėti.

Apgrėžiau Kailą aplink ir stumtelėjau prie durų.

– Ar suvoki, kaip tai nesveika? – paklausė jis.

– O pats puikiai išmanai suaugusiųjų elgesį? Nė nesugebi išsprūsti iš po motinos sparno.

Kailas atsigręžė ir įsistebeilijo į mane. Iš veido atrodė supykęs kaip ir aš. Laukiau, kol vėl ims koneveikti mane, dažnai

taip darydavo vaikystėje, bet jo žvilgsnis sušvelnėjo. Tada vaikas uždėjo ranką man ant sprando ir, nė nespėjusią susivokti, prisitraukė artyn.

Kailas įsisiurbė man į lūpas, o aš tuo pat metu nekenčiau jo ir dievinau jį. Galėjau galvoti tik apie tai, kaip juda jo lūpos ir kokia trapi jaučiuosi jo glėbyje. Aistrai atslūgus, bučiniai tapo tokie švelnūs, kad panėšėjo į kutenimą.

Galiausiai atsitraukęs, Kailas ėmė glostyti man plaukus, kad paerzintų, išsiblaškiusio žmogaus judesiais lytėti veidą.

– Esi be galo išpaikinta ir kartu itin bjauraus būdo... bet aš vis tiek esu čia, – paskutinįsyk mane pabučiavęs, jis atidarė duris ir išėjo.

Apšvaigusi ir sutrikusi apžvelgiau kambarį. Kodėl Kailas stengiasi priversti mane atsiverti, jeigu negali manęs pakęsti? Ir jis man nepatinka! Sykais gali būti toks pat nepakenčiamas kaip Džoisė.

Nuėjau prie drabužinės persirengti nakčiai ir pamačiau šlykštų Kailo kaklaraištį ant grindų. Pamaniau, jeigu dabar jį išmesiu, visiems padarysiu paslaugą.

Gal sudeginsiu jį, kai pasitaikys ypač prasta diena. Tuo tarpu įkišau kaklaraištį į stalčių.

Kitą rytą niekaip negalėjau surikiuoti minčių. Vis spėlioju, koks buvo Kailo tikslas praėjusį vakarą. Jis, panašiai kaip Heilas, uždavė man per daug klausimų. Šie vaikinai buvo visiškai skirtingi, visiškai skirtingai vertino mane, tačiau abudu netruko suvokti, kaip priversti mane trauktis. Ar taip bus ir su kitais išrinktaisiais? Negi visi jie žino, kaip tai pasiekama?

– Nina! – persibraukiau plaukus šepetiu, mėgindama iššukuoti.

Vaikštinėdama man už nugaros pilnoje garų vonioje, kambarinė pakėlė pižamą, kurią buvau numetusi ant grindų.

– Klausau, Jūsų Šviesybe, – ji sugavo mano žvilgsnį veidrodyje.

– Rodos, jau senokai nesikalbėjome apie tavo vaikiną. Pamiršau, kuo vardu.

Ninos veidą nušvietė šypsena.

– Markas. Kodėl klausiate?

– Esu apsupta daugybės vaikinų. Tiesiog įdomu, kaip jautiesi bendraudama tik su vienu.

Kambarinė papurtė galvą.

– Nuostabu turėti vieną atsidavusį vaikiną. – Jos džiugesys privertė nusišypsoti ir mane. – Jam puikiai sekasi. Galiausiai įstojo į universitetą ir visą laiką skiria mokslams. Paskambina man kartą kitą per savaitę. Nedažnai, bet mudu abu esame labai užsiėmę.

– Man reikia nuolatinio bendravimo, – pasakiau mirktelėdama.

– Tebūnie taip.

– Ar Markas neprieštarauja, kad esi toli ir tokia užsiėmusi? Nina tvarkingai sulankstė drabužius ir užsimetė ant rankos.

– Ne. Jo programa labai perkrauta, todėl taip tik geriau.

Vis dar šukuodamasi, kryptelėjau galvą.

– Įdomu. Ką jis studijuoja?

– Markas yra chemikas.

Išpūčiau akis.

– Tikrai? Jūsų profesijos be galo skirtingos.

Kambarinė susiraukė.

– Kastų sistemos nebėra, Jūsų Šviesybe. Žmonės gali susitikinėti ir tuoktis su kuo panorėję.

Nusigrėžiau nuo veidrodžio ir pažvelgiau Ninai tiesiai į akis.

– Ne tai turiu galvoje. Man tiesiog smalsu, kas judu sieja. Tu laikai rankose mano skalbinius, o jis gali išrasti vakciną nuo ligos. Jūsų vaidmenys pasaulyje labai skirtingi.

Kambarinė nugurkė seilę ir numetė pižamą ant grindų.

– Aš ne amžinai jums skalbsiu. Pati nusprendžiau įsidarbinti čia ir galiu išeiti kada panorėjusi.

– Nina!

– Aš prastai jaučiuosi, – šiurkščiai atkirto ji. – Atsiųsiu ką nors kitą jums padėti.

Kambarinė nė nepadarė tūpsnio.

– Nina, aš tiesiog noriu pasikalbėti!

Trinktelėjo durys. Žiūrėjau į jas priblokšta, kad Nina taip begėdiškai išėjo be leidimo. Nenorėjau jos įžeisti. Tiesiog smalsavau ir nė nespėjau paklausti, kas man rūpėjo.

Pati baigiau šukuotis plaukus ir pasidariau makiažą. Atėjusią pakeisti Ninos kambarinę išsiunčiau. Prasta Ninos nuotai-ka nebuvo priežastis išsisukti nuo darbo. Pamaniau, kad galiu pati pasirūpinti savimi, o rytoj ji viską sutvarkys.

Pasiėmiau likusių išrinktųjų anketas. Patiko man tai ar ne, žinojau, ko iš manęs laukiama. Turėjau prigalvoti įvairių renginių ir skirti pasimatymus, kad kuo labiau prikaustyčiau žmonių dėmesį.

Ijanas buvo tikrai patrauklus, bet perdėm charizmatinis. Dvejojau, ar esu pasirengusi leisti laiką dviese su juo. Edvinas atrodė gana naivus. Išsitraukiau ir perskaičiau Apselio anketą. Neradau nieko ypatingo. Tokį neįdomų vaikiną būčiau galėjusi išsiųsti namo, tačiau po reakcijos, kurią sukėlė pirmasis pašalinimas, nederėjo dar kartą taip daryti. Tada radau Kailo anketą, bet šiuo metu jis man netiko. Nemalonu sakyti, bet Vinslovas buvo visiškai nepatrauklus. Kuo ilgiau į jį žiūrėjau, tuo aiškiau šitai mačiau. Lyg ir neturėjau vyro idealo, bet šis vaikinas vertė manyti apie antiidealą. Ivanas... ar tai tas vaikinas, nuo kurio šiek tiek trenkia chloru?

Popierių šūsnies apačioje aptikau Džeko Reindžerio nuotrauką. Per pokylį keliskart pajutau jo žvilgsnį, bet mudu nesikalbėjome. Nutariau, kad šis vaikinas tikriausiai yra drovus, kad galiu su juo praleisti vakarą ir nepatirti tokių nemalonių, kokių patyriau su kitais.

Parašiau jam laiškėlį, pakviečiau šįvakar pažiūrėti filmą drauge. Tai turėjo būti lengvas pasimatymas, be jokių nereikalingų kalbų. Įdaviau laišką liokajui, kad įteiktų Džekui, kai visi vaikinai susirinks Vyrų kambaryje. Ketinau skirti pasimatymus laiškeliais arba pasikviesdama vaikus iš jų kambario. Pamaniau, kad taip turėtų būti įdomiau.

Greitai papusryčiauvau ir buvau pasirengusi dirbti. Daugybės prašymų, sąskaitų, biudžeto ataskaitų ir pasiūlymų peržiūra tikrai nebuvo mano mėgstamiausias užsiėmimas, bet turėjau ką veikti ir galėjau visą dieną negalvoti apie *Atranką*. Jei jau ateinančius tris mėnesius mano vakarai ir savaitgaliai priklausys išrinktiesiems, kitą laiką nusprendžiau skirti darbui.

* * *

– Brangioji Idlina, – tarė tėtis per arbatos pertraukėlę. – Nespėjau tau pasakyti, bet, mano manymu, pokylis sode labai nusisekė. Šįryt skaičiau laikraščius, juose apie pokylį atsiliepiama labai gerai.

– Aš ir pati peržvelgiau kelis laikraščius. Žurnalistai sugėbėjo užfiksuoti ypatingų akimirkų, todėl viskas atrodo gražiai, – pasiražiau kėdėje, nes nuo sėdėjimo paskaudo nugarą.

Tėtis nusišypsojo.

– Tikrai. Tau vertėtų netrukus surengti dar vieną pobūvį su išrinktaisiais, kad žmonės galėtų pamatyti.

– Tokį, kad baigtųsi išsiuntimu namo?

– Jei manai, jog tai padės.

Priėjau prie tėčio stalo ir įsipyčiau truputį arbatos.

– Veikiausiai reikėtų šį tą patobulinti. Kuo labiau sudomin-ti žmones, ar jų numylėtiniai tinka į princus.

Tėtis apsvarstė mano žodžius.

– Nebloga mintis. Ar jau sugalvojai, kaip šitai padaryti?

– Ne, bet jei jau ieškome tarp tų vaikinų princo, būtų neprošal įsitikinti, ar jie tinkami eiti šias pareigas. Ar išmano istoriją ir politiką? Tai būtų galima padaryti žaismingai. Galbūt surengti viktoriną?

Jis nusijuokė.

– Žmonės praris šį jauką.

Gurkštelėjau arbatos.

– Matai, aš kupina puikių sumanymų. Princas man nereikalingas.

- Idlina, jeigu nori, gali valdyti šalį viena. Tai visai nesvarbu,
- sukikeno tėtis.
- Pažiūrėsime.

Devynioliktas skyrius

Po vakarienės nuėjau prie Džeko kambario. Jis jau laukė manęs koridoriuje. Tai atrodė keistoka, bet pamaniau, kad vaikinai labai nervinasi.

- Labas vakaras, Džekai, – pasisveikinau prisiartinusi.
- Jūsų Šviesybe, – nusilenkdamas atsakė vaikinai.
- Gali mane vadinti Idlina.

Džekas nusišypsojo.

- Puiku, Idlina.

Stojo nejauki tylą, nes laukiau, kol jis pasiūlys man ranką. Bet vaikinai tiesiog stypsojo, mėgindamas šypsotis, žibančiomis akimis. Galiausiai supratau, kad nesusivoks, ir parodžiau į laiptus.

- Eisime ten.
- Super, – Džekas ėmė žingsniuoti pirma manęs, nors nežinojo kelio.

– Ne, Džekai, turime pasukti čia, – mums beinant, man teko įspėti vaikiną tris ar keturis kartus, bet jis nė sytkio neatsiprašė.

Kaip niekur nieko traukė ten, kur liečiau, tarsi būtų ketinęs pėdinti nežinia kiek. Stengiausi nekreipti dėmesio į nederamą Džeko elgesį. Mintyse jau buvau numačiusi vaikus, kuriuos kitą kartą išsiųsiu namo. Nenorėjau, kad į šį sąrašą patektų ir Džekas.

Rūmai buvo keturaukščiai, bet turėjo dideles patalpas po žeme. *Pranešimų* laidos filmavimas vyko pirmame požeminiame aukšte. Ten pat buvo sandėliai ir kino teatras. Tarnai ir sargybiniai gyveno pirmo ir antro požeminio aukšto kambariuose, bet atskirti nuo kino teatro sparno. Dar žemiau buvo įrengta didžiulė slėptuvė. Prisiminiau joje viešėjusi du kartus: per karines pratybas – tada man buvo treji, – ir kai sykį mus buvo staiga užpuolę sukilėliai.

Buvo keista apie tai galvoti. Sukilėlius netrukome sutriuškinti, bet dabar susidūrėme su skirtingomis žmonių grupelėmis, kovojančiomis prieš monarchiją. Man beveik norėjosi, kad sukilėliai nebūtų išnaikinti. Bent jau žinotume, kaip vadinti tuos žmones. Bent jau žinotume, su kuo kovojame.

Papurčiau galvą, grįždama į tikrovę. Esu pasimatyme. Šitai prisiminusi, subariau save. Tėtis būtų norėjęs, kad pasimatymą kas nors filmuotų. Tiek to. Kitą kartą.

– Tikiuosi, mėgsti kiną.

– Taip, – guviai atsakė Džekas.

– Gerai, bet aš ne visada galiu lankytis kino teatre. Čia, rūmuose, turime kelis naujus filmus, vis dėlto jų negausu. Gal pavyks rasti neblogą.

– Tai puiku.

Džekas elgėsi keistai, buvo šiurkštus ir drauge mandagus. Svarsčiau, ar jis tiesiog nenutuokia, kad šitaip nedera.

Liokajus paskrudino mums kukurūzų, o aš paėmiau pultelį ir ėmiausi peržiūrėti filmų sąrašą.

– Ką manai apie „Liudininką“? – paklausiau. Šis filmas buvo trumpai apibūdintas kaip mistinis trileris, taip teigė ir afiša.

– Turėtų būti neblogas. Ar jame yra veiksmo?

– Kažin. Veiksmo yra „Juodajame deimante“. – Filmu afiša atrodė tamsi ir šiurpi, buvo matyti tik vyriškio su šautuvu siluetas. Tokio filmo pati tikrai nebūčiau rinkusis.

– Aha, šitas atrodo geras.

– Yra ir kitų, – tariau, stengdamasi grįžti prie sąrašo.

– Bet aš noriu pažiūrėti kaip tik šitą. Neturėtų būti pernelg bausis. O jeigu bus toks, galėsi prisiglausti prie manęs.

Nusivaipiau svarstydamą, ar nevertėjo pasirinkti Apselio. Kino teatro kėdės buvo plačios ir labai minkštos. Tad prisiglausti prie Džeko būčiau galėjusi tik įsisprausdama į jo kėdę, o šito, pamaniau, tai jau tikrai nebus. Net jei siaubingai išsigąsiu, neprisipažinsiu.

Pasirodo, be reikalo jaudinausi. Filmą pasirodė esąs nevertas dėmesio.

Nusivylusi atsidusau. Matyt, Džekas nesuprato, kaip kvailai elgiasi. Aš jam neprikaišiojau, bet nusprendžiau pasakyti tėčiui, kad vaikinams derėtų pasimokyti etiketo. Tada pradėjome žiūrėti filmą.

Tai buvo ilga istorija, kurią galėjai atpasakoti keliais žodžiais. Pagrindinio vaikinio tėvą nužudė blogiukas. Pagrin-

dinis vaikas visą gyvenimą medžiojo blogiuką, tačiau šiam keletą kartų pavyko ištrūkti. Pagrindinis vaikas gulėjo su Superblondine. Superblondinė dingo. Pagrindinis vaikas nužudė blogiuką, ir Superblondinė vėl atsirado. Be to, dar įvyko keletas sprogių.

Džekui filmas, rodos, patiko, o aš nuobodžiauvau. Gal būtų buvę šiek tiek įdomiau, jei ką nors būtų nužudžiusi Superblondinė.

Viena paguoda, kad nereikėjo kalbėtis su Džeku.

Pasirodžius titrams, pulteliu uždegiau šviesą.

– Ką manai? – paklausė Džekas blizgančiomis iš susijaudinimo akimis.

– Neblogas filmas, bet esu mačiusi ir geresnių. – „Juodasis deimantas“ jam padarė neišdildomą įspūdį.

– O kokie efektai!

– Taip, bet siužetas nuvalkiotas.

Džekas prisimerkė.

– Man filmas patiko.

– Tai gerai.

– Ar tu nusiminei?

Nusivaipiau.

– Ne, tik įsitikinau, kad tavo blogas skonis.

Džekas nusikvatojo, juokas buvo niaurus, grėsmingas, o ne draugiškas.

– Man patinka, kai šitaip elgiesi.

– Kaip? – atsistojau ir nunešiau dubenį kukurūzų spragėsių ant stalo, kad paimtų tarnai.

– Visą vakarą laukiau, kol parodysi man truputį dėmesio.

– Prašau?

– Tikėjausi, kad įsiusi ar būsi atžari, – Džekas irgi nunešė savo dubenį. – Atsimeni, kaip išspyrei anuos vaikus kitą dieną po parado? Tai buvo bent! Nenoriu vykti namo, bet nėraž nenustebčiau, jeigu apšauktum mane.

[bedžiau akis į jį.

– Džekai, juk mes dar beveik nebendravome. Prisimenu, kaip per pirmąjį pokalbį pareiškėi, kad mano pyktis įkvepia tave. Padarei didelę klaidą, ir dabar aš tave vertinsiu kitaip.

Nė kiek nesuglumintas mano žodžių, Džekas šypsojosi.

– Maniau, įvertinsi mano sąžiningumą. Rodos, tu greit įpyksti. Noriu, kad žinotum, jog manęs tai nejaudina. Atvirkščiai, patinka.

Džekas siekė mano rankos, bet aš atitraukiau ją.

– Tavo prielaidos klaidingos. Pasimatymas baigtas. Labos nakties.

Džekas prisivijo ir sugriebė mane. Nenorėjau parodyti, kaip išsigandau, tačiau šaltos baimės gijos pulsavo mano gyslomis. Džekas buvo stambesnis už mane, regis, mano priešinimasis jam patiko.

– Nepabėk, – švelniai tarė jis. – Aš tik bandau pasakyti, kad tinku tau į porą. – Perbraukė pirštais man per skruostą ir pasmakrę. Vaikino kvėpavimas padažnėjo, ir aš supratau nebegalinti delsti. Turėjau ištrūkti iš čia kuo greičiau.

Prisimerkiau.

– O aš tik noriu pažadėti, kad jeigu nepatrauksi rankų, gausi galą, taip ir nesuradęs sau poros.

– Kokia tu karšta, – manydamas, kad man šitai patinka, Džekas nusivaipė. – Tai tik linksmas žaidimėlis.

– Paleisk mane.

Vaikinas atitraukė rankas, bet jo akys vis dar blykčiojo laukiniu jauduliu.

– Buvo smagu. Gal netrukus pakartosime tai.

Nuėjau prie laiptų, melddamasi, kad Džekas nesektų įkandin. Nusprendžiau, kad nuo šiol kiekvienas pasimatymas bus filmuojamas. Kiekvienas.

Kai uždususi pasiekiau pirmą aukštą, išvydau porą sargybinių ir nukūriau tiesiai prie jų.

– Jūsų Šviesybe! – aiktelėjo pirmasis, man kritus jam į glėbį.

– Išveskite jį iš čia! – pareikalavau, rodydama į laiptus. – Džeką! Ir išgrūskite iš mano namų!

Jis paleido mane, paskui abudu sargybiniai puolė gaudyti Džeko, o aš persigandusi susmukau ant grindų.

– Idlina!

Man už nugaros išdygo Aurenas. Pravirkau ir atsidūriau brolio glėbyje.

– Kas atsitiko? Tu sužeista?

– Tai Džekas, – pralemenau. – Jis griebė mane už rankos. Lietė mane, – papurčiau galvą, mėgindama suprasti, kodėl viskas nutiko taip greitai, nors pirmiau to nesitikėjau.

Džekas visada tik stebėdavo mane, niekad neprisiartinavo, kantriai laukė savo valandos. Netgi šįvakar neskubėjo, matė kylant mano pyktį ir kaupė energiją, iki pat galo mėgaudamasis didėjančia įtampa.

– Džekas kalbėjo keistus dalykus ir taip žiūrėjo į mane... Aurenai, aš dar niekad nebuvau šitaip išsigandusi.

Išgirdę triukšmą ant laiptų, abudu atsigręžėme. Du sargybiniai galynėjosi su Džeku, tempdami jį į viršų. Išvydęs mane, vaikas ėmė šaukti:

– Tau tai patiko! Pati pirma pradėjai!

Čiupęs už rankos, Aurenas nutempė mane prie Džeko, nors troškau bėgti į kitą pusę. Pastatė tiesiai priešais jį.

– Žiebk jam į snukį, Ildina, – paliepė.

Pažvelgiau į brolių, manydama, kad juokauja, bet įsiūtis jo akyse bylojo ką kita.

Kilo pagunda žiebt. Negalėjau atsikeršyti, kai žmonės pravadžiuodavo mane ar peikdavo mano aprangą. Nevaliojau grąžinti parado ir pasakyti protestuotojams, kaip kvailai jie elgiasi. Bet šįsyk galėjau atsimokėti žmogui, skaudžiai įžeidusiam mane.

Būčiau taip ir padariusi, jeigu ne gašlus Džeko vypsnyš. Tarsi jis būtų norėjęs, kad jam smogčiau, tarsi būtų svajojęs apie tokį prisilietimą. Jo galvoje seksas ir prievarta buvo neatšiejami. Kone tapatūs.

– Negaliu, – sušnibždėjau.

Džekas dirbtinai patempė lūpą.

– Tu tikra, brangute? Aš visai nieko...

Dar niekad nebuvau mačiusi, kad Aurenas ką nors pultų kumščiais. Likau priblokšta, kai po mano brolio smūgio Džekas keistai atkragino galvą, o jo kūnas suglebo.

Aurenas sudejavo ir susiėmė už rankos.

– Kaip skauda! Velniškai skauda!

– Palydėsiu tave į ligoninės sparną, – paraginau Aureną, mostelėdama koridoriaus link.

– Jūsų Šviesybe, ar ir šitą nešti į ligoninę?

Pažvelgusi į suglebusį Džeką, pamačiau, kad kvėpuoja.

– Ne, į lėktuvą. Man nerūpi, ar jis turi sąmonę, ar ne.

Gulėjau Aureno lovoje. Jis tysojo iš vieno šono, Keidenas – iš kito. Aurenas mankštino bjauriai nubroz dintus ir sutvarstytus pirštus.

– Ar skauda? – paklausė labiau susijaudinęs nei susirūpinęs Keidenas.

– Šiek tiek, bet prireikus viską kaipmat pakartočiau.

Nusišypsojau broliui dvyniui, buvau jam labai dėkinga.

– Jei ten būčiau buvęs aš, – prakalbo Keidenas, – būčiau iškvietęs Džeką į dvikovą.

Sukikenu, kai Aurenas palinko virš manęs ir pataršė plaukus broliukui.

– Atleisk, bičiuli, viskas nutiko taip greitai, kad nespėjau pagalvoti apie tai.

Keidenas papurtė galvą.

– Tiek metų veltui mokeisi kautis kardu.

– Tau visada ėjosi geriau negu man, – Aurenui sakant šiuos žodžius, nepasibeldęs įėjo Ostinas su telefonu prie ausies.

– Tau reikėjo daugiau treniruotis! – prikišo broliui Keidenas.

Ostinas atsisėdo ant lovos, nesiliaudamas kalbėti telefonu.

– Aha, aha. Gerai, luktelėk, – jis uždengė ragelį ir pažvelgė į mane. – Ide, iš kur buvo tasai vaikas Džekas?

Mėginau prisiminti jo anketą.

– Rodos, iš Palomos.

Keidenas linktelėjo.

– Taip, iš ten.

– Nuostabu, – Ostinas vėl prakalbo į ragelį: – Girdėjai? Pa-
laikysim ryšį.

Baigęs pokalbį, įsimetė telefoną į kišenę, o mes visi spok-
sojome į jį.

Nusijuokiau.

– Paprastai mėginu užkirsti kelią tavo išdaigoms, bet dabar
nė neketinu klausti, ką žadi daryti.

– Taip bus geriausia.

Nužvelgiau visus savo brolius – tokius rūpestingus, šaunius
ir šelmčius. Kiek kartų gailėjausi, kad jie jaunesni už mane, kad
man tenka prisiimti vaidmenį, kurio visai netrokštu. Turbūt
šįvakar pirmą kartą mylėjau juos tokius, kokie yra. Keidenas
mėgino pakelti man nuotaiką, Aurenas mane gynė, Ostinas...
ką gi, jis padėjo savaip.

Jis buvo palikęs duris atdaras. Atėję mama su tėčiu rado
visus savo vaikus drauge.

Mama atrodė laiminga, kad vaikai saugūs, bet tėtis buvo
sukrėstas.

Viena ranka jis įsisprendė į šoną, kita gestikuliavo.

– Ar jūs visi sveiki?

– Truputį išsigandę, – prisipažinau.

– Ir truputį apsibrozdinę, – pridūrė Aurenas.

Žiūrėdamas į mus, tėtis nurijo seilę.

– Idlina, aš labai gailiuosi. Nenutuokiu, kaip Džekui pavyko praslysti į *Atranką*. Maniau, kad vaikinių duomenys buvo tikrinami, ir neturėjau supratimo...

Jis nutilo, galėjai manyti, jog tuoj pravirks.

– Man viskas gerai, tėti.

Jis tylėdamas linktelėjo.

Perimdama tėčio pareigas, į priekį žingtelėjo mama.

– Norėtume nustatyti tam tikras taisykles. Galbūt nuo dabar per pasimatymus netoliese turėtų būti sargybinis arba jie turėtų vykti viešoje vietoje.

– Taip, dar reikėtų pasikviesti fotografų. Manau, jie irgi padėtų, – subariau save, kad nepasirūpinau tuo anksčiau.

– Nuostabi mintis, brangute. Norime užtikrinti tavo saugumą.

– Dabar prisiminiau, – tarė susitvardęs tėtis. – Kaip nori pasielgti su Džeku? Ar nuslėpsime šį incidentą? O gal pateiksime oficialius kaltinimus? Mielai suplėšyčiau jį į gabalus, bet spręsti tau.

Nusišypsojau.

– Jokių kaltinimų, bet ir jokie slapstymo. Tegu visi sužino, kas tai per žmogus. Tokios bausmės turėtų pakakti.

– Labai išmintinga, – pritarė Aurenas.

Svarstydamas mano siūlymą, tėtis sunėrė rankas.

– Jeigu tokia tavo valia, tai taip ir padarysim. Girdėjau, kad Džekas jau garbinamas namo, šitaip viskas ir baigsis.

– Ačiū tau.

Tėtis apkabino mamą, jie grįžtelėjo eiti. Mama dar kartą apžvelgė mus visus.

– Beje, – dirstelėjęs per petį, tarė tėtis, – pritariu jūsų sprendimui išsiųsti Džeką namo, neįsitikinus, ar jis turi sąmonę, bet jei nenaudėlis pasimirtų, būtų blogai.

Sučiaupiau lūpas, bet šypsojaisi akimis.

– Gerai. Ateityje būsiu dėmesingesnė išmetamiems iš rūmų kandidatams.

– Kitą kartą kausimės kardais! – sukliko Keidenas.

Kol mudu su Aurenu kvatojomės, tėvai purtė galvas.

– Saldžių sapnų. Nenaktinėkit, – įspėjo mama.

Neketinome to daryti, bet vis dėlto dar ilgai kalbėjomės. Galiausiai užmigau. Mudu su Keidenu buvome susiglaudę nu-
garomis, Aurenas pakišęs ranką man po galva, Ostinas įsikibęs į koją.

Kitą rytą pabudau anksti, daug anksčiau už brolius. Nusišypsojau savo gynėjams. Kaip sesuo norėjau dar pasilikti. Bet kaip princesė turėjau keltis ir ruoštis naujai dienai.

Dvidešimtas skyrius

Sėdėdama prie pusryčių stalo, suvokiau apžiūrinėjanti vaikus ir ieškanti ženklų, ar kuris nors iš jų nėra toks kaip Džekas. Nesiliovė kirbėjusi mintis: jei būčiau kreipusi daugiau dėmesio į išrinktuosius kelias pirmąsias dienas, būčiau įžvelgusi, kad Džekui gal ne visi namie.

Tada mano žvilgsnis nukrypo į tuos, kuriuos jau pažinojau – Heilą ir Henriį. Eriko net buvimas buvo malonus. Po pasimatymų su jais man nė nedingtelėjo, kad vienas vaikinai gali priversti bijoti visų kitų. Tiesą sakant, tikrai neturėjau leisti įbauginama.

Taigi suėmiau save į rankas ir prisiminiau, kas esanti. Nieku gyvu negalėjau sprukti iš baimės.

Po pusryčių atsistojau ir paprašiau vaikinų dėmesio.

– Ponaičiai, turiu jums staigmeną. Po penkiolikos minučių prašau susirinkti televizijos studijoje, ten pažaisime žaidimą.

Kai kurie išrinktieji nusijuokė, kiti ėmė ploti, bet nė vienas nenutuokė, kas jų laukia. Jaučiausi gana nesmagiai. Išėjau iš

valgomojo pirma jų, nes norėjau įsitikinti, ar mano suknelė ir plaukai gerai atrodytų filmuojant.

Netrukus vaikinai ėmė rinktis į studiją, išvydę kameras, visi atrodė šiek tiek susikaustę.

Įsitaisiau priešais juos kaip mokytoja. Jie turėjo sėdėti po vieną, ant kėdžių gulėjo popierius, žymeklis ir didelė kartoninė lentelė su vardu – tokias mačiau televizijos žaidimuose.

– Sveiki atvykę, ponaičiai! – maloniai pasisveikinau. – Prašom sėsti į vietas.

Įjungtos kameros fiksavo, kaip išrinktieji nervingai šypso si, kaip sutrinka ir purto galvas, radę savo vietas ir korteles su vardais.

– Šiandien surengsime viktoriną apie Ilėją. Aptarsime jos istoriją, vidaus ir užsienio politiką. Jei atsakysite teisingai, viena iš čia esančių kambarinių, – pasakiau mostelėdama į jų būrelį, lūkuriuojantį prie sienos, – prieš ir priklijuos jums auksinę lipduką. Jei suklysite, gausite juodą raidę X.

Žiūrėdami į krepšius su lipdukais, vaikinai kikenė iš jaudulio ir nerimo.

– Nesijaudinkit, tai tik žaidimas. Bet gauta informacija padės man nuspręsti, ką išsiųsti namo. Jei į daugelį klausimų atsakysite klaidingai, dar nereiškia, kad būsite iškart pašalinti... bet aš jus stebėsiu, – paerzinau, rodydama į vaikus pirštu.

– Pirmas klausimas, – paskelbiau. – Jis labai svarbus! Kada mano gimtadienis?

Pasigirdo juokas. Vaikinai palenkė galvas ir ėmė rašyti atsakymus, dirsdami į kaimynų lapus.

– Gerai, pakelkite lapus su atsakymais, – paliepiu, linksmai žiūrėdama į skirtingas datas.

Kailas, aišku, žinojo, kad gimiau balandžio 16 dieną. Tokių vaikinių buvo nemažai, bet tik keletas žinojo ir metus.

– Ką gi, tęsime viktoriną. Aukštinį lipduką gaus visi, kurie nurodė balandį.

– Puiku! – entuziastingai pareiškė Foksas, Lodžas ir Kelvinas, sėdėdami galinėje eilėje jie sumušė delnais.

Kambarinės pasklido po sceną. Vaikinai, gavusieji X, juokais skundėsi, bet nepurkštaudami priėmė lipdukus.

– Pateiksiu klausimą, kuriam yra daugybė galimų atsakymų. Ką laikote didžiausiais Ilėjos sąjungininkais?

Kai kurie vaikinai teisingai nurodė Prancūziją, Italiją ir Naująją Aziją. O Henris parašė Svendvėjų ir pridėjo kelis šauktukus.

Džulianas nupiešė save, didžiosiomis išraitė AŠ ir nuvedė prie piešinio keletą strėlių.

Parodžiau į jį.

– Pala, pala, pala! Ką šitai reiškia? – paklausiau, mėgindama nesišypsoti.

Vaikinas gūžtelėjo pečiais ir plačiai išsišiepė.

– Tiesiog manau, kad geriausias draugas esu aš.

Papurčiau galvą.

– Juokinga, – bet mano žodžiai neatrodė tokie priekaištingi, kaip būčiau norėjusi.

Scenos pakraštyje kambarinė pakėlė ranką.

– Tai duoti jam X ar?..

– Žinoma, X! – patikinau ją.

Vaikinai, net Džulianas, sukikeno.

Dauguma išrinktųjų teisingai įvardijo Augustą Ilėją kaip tėčio sąjungininką, padėjusį sunaikinti sukilėlių pajėgas. Visi vaikinai išmanė Ketvirtąjo pasaulinio karo istoriją. Viktorinai einant į pabaigą, buvau patenkinta, kad daugelis jų nestokoja žinių apie mūsų valstybę.

– Dabar pažiūrėsim, kas surinko daugiausia auksinių lipdukų.

Kambarinės ėjo per eiles ir padėjo skaičiuoti. Joms puikiai sekėsi, juk pačios buvo išdalijusios lipdukus.

– Heilas turi šešis. Tiek pat Raulis ir Ijanas. Sveikinu, ponaičiai!

Man ėmus ploti, prisidėjo ir kiti, nors dar nesuvokė, kas bus toliau.

– Na, o kas surinko daugiausia X?

Kambarinės kaipmat parodė į studijos kampą, ten sėdėjo vargšas Henris su daugybe juodų lipdukų.

– Vaje, Henri! – surikau juokdamasi. Norėjau parodyti, kiek nedaug reikšmės teikiu šiam žaidimui.

Tikrai vyliausi po viktorinos pašalinti kurį nors kandidatą, bet žinojau, kad Henriui trūksta informacijos tik dėl to, kad gyvena mūsų šalyje vos metus arba išvis nesupranta klausimų.

– Kas dar? Burkas ir Ivanas... ne taip baisu. – Jie irgi buvo prisirinkę X, nors ir trimis mažiau už Henrių. Vis dėlto šitai padidino mano nepalankumą Ivanui.

– Ačiū jums visiems, kad dalyvavote žaidime. Laikysiu šią informaciją galvoje, nes per kelias ateinančias savaites reikės

mažinti kandidatų skaičių. Sveikinu, kad esate tokie protin-
gi! – paplojau vaikinams, šie patapšnojo vienas kitam per nu-
garą, paskui kameros buvo išjungtos.

– Prieš jums išeinant, ponaičiai, pateiksiu paskutinį klausi-
mą. Jis kilo po visai nesenos istorijos, tad įdėmiai klausykitės.

Vaikinai ėmė nervingai murmėti, pasirengę iššūkiui.

– Jeigu žinote atsakymą, nesidrovėkite ištarti garsiai. Pasi-
renkę? Kada galima liesti mane be leidimo?

Žiūrėjau į jų akmeninius veidus, nė vienas neišdrįso nusi-
juokti. Vaikinai žvalgėsi vienas į kitą, drąsos atsakyti turėjo tik
Heilas.

– Niekada! – suriko jis.

– Teisingai. Visi gerai įsidėmėkite. Džekas Reindžeris kaip-
mat paliko rūmus. Gavo kumščiu per veidą nuo mano brolio
ir buvo gėdingai išvytas. Jei kuris nors iš jūsų mėgins paliesti
mane be mano sutikimo, bus išplaktas rykštėmis ar dar blo-
giau. Supratot?

Vaikinai nuščiuvo.

– Laikau tai teigiamu atsakymu.

Patraukiau iš studijos vildamasi, kad mano žodžiai tebe-
skamba vaikinų ausyse. Žaidimas buvo baigtas, jie turėjo tai
įsisąmoninti.

Po pietų tėtis šiek tiek vėlavo ateiti į darbo kabinetą. Taip
nutikdavo retai. Taigi pasibeldusi ir įėjusi vidun ponia Braisé
rado mane vieną.

– Jūsų Šviesybe, – pasisveikino ji, – ar jūsų tėčio dar nėra?

– Ne. Nenutuokiu, kodėl užtruko.

– Hmm, – ji susimąščiusi laikė rankose pluoštą popierių. – Man būtinai reikia pasikalbėti su juo.

Kartais ponias Braisė atrodydavo tokia jauna. Žinoma, ji buvo kur kas vyresnė už mane, bet ir ne tėčio amžiaus. Niekad gerai nesupratau, kaip su ja elgtis. Nebūčiau galėjusi pasakyti, kad nemėgstu ponios Braisės, bet visada spėliodavau, kodėl ji yra vienintelė moteris, su kuria dirba tėtis.

– Gal aš galėčiau kuo nors pagelbėti? – pasisiūliau.

Ponia Braisė nudelbė akis ir vėl susimąstė.

– Nežinau, kaip plačiai karalius nori paskleisti šią informaciją, todėl tu negali man padėti. Atleisk.

Nusišypsojau, nes supratau, kad ponias Braisė kalba nuoširdžiai.

– Tiek tos bėdos. Norėčiau jūsų kai ko paklausti. Esate labai protinga ir maloni. Kodėl neištekėjusi?

Ponia Braisė tyliai sukikeno.

– Aš ištekėjusi. Už šito darbo! Jis man labai daug ką reiškia. Verčiau skirsiu visas jėgas jam, užuot ieškojusi sutuoktinio.

Užverčiau akis.

– Tebūnie taip.

– Žinojau, kad suprasi. Vieninteliai vyrai, su kuriais bendrauju, yra karaliaus patarėjai. Nenoriu užmegzti santykių nė su vienu iš jų, todėl tiesiog dirbu.

Linktelėjau galvą.

– Gerbiu jūsų pasirinkimą. Turbūt dauguma žmonių mano, kad moteris, neturinčios vyro ir vaikų, yra nelaimingos, bet jūs atrodote patenkinta gyvenimu.

Ponia Braisė gūžtelėjo pečiais.

– Galvojau apie tai. Ko gero, vieną dieną įsivaikinsiu kūdikį. Būti motina garbinga. Tik ne visos moterys gerai atlieka šią pareigą.

Kartėlio gaidelės balse privertė mane spėti, kad ponია Braisė kalba apie savo motiną, bet daugiau klausinėti nebenorėjau.

– Žinau. Esu laiminga, kad turiu tokią nuostabią mamą.

Ponia Braisė atsiduso, jos veido išraiška sušvelnėjo.

– Ji puiki motina. Kai buvau jaunesnė, tapo man tarsi antrąja mama, iš jos labai daug ko išmokau.

Prisimerkiau.

– Nemaniau, kad taip seniai gyvenate rūmuose.

Stengiausi prisiminti, ar buvo toks laikas, kai nesutikdavau ponios Braisės koridoriuose. Kita vertus, iki trylikos metų, savo uolaus darbo su tėčiu pradžios, nekreipiau dėmesio į patarėjus. Galbūt tiesiog nepastebėdavau jos.

– Taip, panele. Gyvenu čia beveik tiek pat metų kiek jūs, – juokdamasi atsakė ponია Braisė. – Jūsų tėvai labai kilnūs.

Aštuoniolika metų – labai ilgas laiko tarpsnis tarnauti rūmuose, ypač patarėjui. Tėtis keičia patarėjus kas penkeri ar aštuoneri metai, atsižvelgdamas į rekomendacijas ir į padėtį šalyje. Kaip poniai Braisei pavyko šitiek išsilaikyti?

Patarėja atmetė plaukus atgal ir nusišypsojo. Gal tėtis leido poniai Braisei pasilikti, nes ji labai patraukli? Ne. Pasijutau kalta vien nuo minties, kad tėtis galėtų būti toks lėkštas ir savanaudis.

– Gaila, niekuo negalėjau jums padėti, bet pasakysiu tėčiui, kad buvote atėjusi.

– Ačiū, Jūsų Šviesybe. Reikalas ne toks ir skubus, galime palūkėti. Linkiu jums geros dienos.

– Aš jums irgi.

Padariusi tūpsnį, poniam Braisė išėjo. Dar ilgai žiūrėjau į duris, galvodama apie tą moterį, kurią pažinojau visą gyvenimą, bet taip ir neperpratau. Nuvijusi šias mintis, vėl ėmiausi darbo. Jis ir *Atranka* atėmė visą mano laiką, mąstyti apie poniją Braisę nebuvo kada.

Dvidešimt pirmas skyrius

Vakarienė praėjo maloniai, nes mačiau, kad vaikinai pasimokė iš Džeko klaidos. Man įėjus, pasitempė, einant pro šalį, linkčiojo galvas; pajutau vėl atgavusi valdžią.

Tėtis irgi atrodė šiek tiek ramesnis, nors ir negana atsigaavęs po patirto sukrėtimo. Persilenkęs per stalą, Aurenas man mirkstelėjo kaip sąmokslininkas, tarsi anas siaubingas nutikimas būtų pajavirinęs gyvenimą.

Tėtis man pasiūlė kalbėtis su vakarieniaujančiais vaikiniais, bet rékauti per visą valgomąjį atrodė nemandagu. Abejojau, ar sugebėsiu būti nuoširdi. Supratau, kad net po tokios bjaurios patirties buvo tikimasi, jog netrukus atsigausiu. Užuoat kalbėjusi, svarsčiau, kurį iš vaikinų pasirinkti...

Daugiausia nerimo man kėlė Ijanas. Ne todėl, kad būtų buvęs panašus į smurtautoją, bet dėl to, kad atrodė išdidus ir perdėm ramus. Regis, jo nebūtų sujaudinęs nė žemės drebėjimas.

Galbūt pasimatymas su juo padės man įveikti baimę? Pamaniau, kad Ijanas anaipol ne toks šaltas, koks atrodo. Turime surengti pasimatymą atviroje vietoje ir pasikviesti fotografus.

Tarsi perskaitęs mano mintis, jis tą pačią akimirką pažvelgė į mane, o aš nusukau žvilgsnį ir apsimečiau įsigilinsi į pokalbį su broliu.

Pastebėjau, jog Keidenas po stalu turi pasikišęs laikraštį ir skaito.

– Apie ką straipsnis? – paklausiau.

Jis atsakė neatitraukdamas akių, tarsi stengdamasis užbaigti dienos darbą iki vakarienės pabaigos.

– Midstono provincijoje renkama labdara. Pinigai aukojami mergaitei, kad galėtų lankyti meno mokyklą. Ji labai gabi, bet stokoja lėšų studijoms. Tą mergaitę sako... luktelėk. Štai, radau: „Aš kilusi iš trečios kastos. Šeima mano, kad studijuoti meną per žema, nors kastų daugiau nebėra. Esą tai per sunku. Priminiau, kad karalienė kilusi iš penktos kastos ir kad puikiai atlieka savo pareigas. Vis dėlto tėvai atsisako mokėti už mokslus, todėl prašau jūsų padėti įgyvendinti mano svajones.“

– Pažvelk į jos piešinių nuotraukas. Tikrai neprasti.

Nuo vaikystės itin vertinau meną. Nors merginos darbai buvo ne mano skonio, ji, be abejo, atrodė esanti gabi.

– Piešiniai geri. Tėvai elgiasi kvailai. Kastos buvo panaikintos tam, kad galėtum rinktis norimą, o ne privalomą profesiją. Rodos, šios galimybės atsisako patys žmonės.

– Paskelbi įsaką, bet tai nereiškia, kad jam bus paklūstama.

– Aišku, – šaltai atsakiau gurkšnodama gėrimą.

– Svarbiausia priversti suprasti įsako naudą. Ar prisimeni, kaip mama rodė mums senas istorijos knygas ir kaip Jungtinės Valstijos paskelbė tą... – kiek pagalvojęs Keidenas prisiminė

pavadinimą, – Nepriklausomybės deklaraciją? Dokumentas skelbė, kad žmonėms leidžiama siekti laimės. Tik nė vienas iš jo kūrėjų nebuvo laimingas.

Nusišypsojau.

– Koks tu protingas.

– Priimsiu kaip komplimentą, bet praėjusią savaitę judu su Kailu buvote nutverti besibučiuojantys tamsoje.

– Cha cha cha, – nusijuokiau ir labai norėjau parodyti broliui liežuvį. – Tarsi mano nuomonė ką nors reikštų.

– Ketini tekėti už jo?

Vos nepaspringau.

– Ne!

Keidenas nusikvatojo kaip pašėlęs, į mus sužiuro visas valgomasis.

– Atsiimu savo žodžius, – tariau šluostydama si servetėlę lūpas. – Tu esi kvailas per visą pilvą! – Atsistojau ir eidama pro šalį pliaukštelėjau Keidenai per ausį.

– Oi!

– Ačiū, kad palaikai mane, Keidenai. Esi puikus brolis.

Vis dar vypsodamas jis pasitrynė ausį.

– Stengiuosi.

Tekėti už Kailo, pamaniau ir vos nepratrūkau juokais. Jei jis ir toliau bus toks santūrus, labai gali būti, kad mudu vėl pasibučiuosime... Bet nieku gyvu neįsivaizdavau, kad galėčiau tapti jo žmona.

Nieku gyvu neįsivaizdavau, kad galėčiau tapti vieno iš šitų vaikinų žmona.

Nieku gyvu neįsivaizdavau, kad galėčiau tapti bet kurio vyro žmona...

Sulėtinau žingsnį ir eidama pro šalį tyrinėju vaikinų veidus. Kaip jausčiausi, užmigdama šalia Heilo? Ar tada, kai Beidenas mautų žiedą man ant piršto?

Vaizduotė atsisakė padėti. Prisiminiau, kaip Aurenas pasakojo, kad kai kurie išrinktieji klausė jo, gal man patinka merginos, bet šitai man kėlė tik juoką. Žinojau, kad tikrai ne ši priežastis sulaiko mane nuo artimo bendravimo su vaikinu... bet jutau, jog kažkokios kliūtis esama. Kaltas, pamaniau, ne vien troškimas būti nepriklausomai; esu apsitvėrusi siena ir nenutuokiu, iš kur ji atsirado.

Juosia ji mane ar ne, bet pažadą reikia tesėti.

Priėjusi prie Ijano, stabtelėjau.

– Ponaiti Keibelai!

Jis atsistojo ir nusilenkė.

– Klausau, Jūsų Šviesybe.

– Ar jodinėjate?

– Taip.

– Gal rytoj norėtumėte pajodinėti drauge su manimi?

Vaikino akys šelmiškai sužibo.

– Norėčiau.

– Puiku, tai pasimatysim.

Nusprendžiau apsivilkti suknelę ir rinktis moterišką balną. Nelabai mėgau šitaip jodinėti, bet maniau, kad moteriška apranga padės pasiekti norimą tikslą.

Nuėjusi į arklides, aptikau laukiantį manęs ir balnojančią žirgą Ijaną.

– Ijanai! – pašaukiau prisiartinusi.

Vaikinas pakėlė galvą ir pamojavo. Atrodė labai gražus, ko gero, kaip tik tokį vyrą žmonės tikėjosi matyti šalia manęs. Kiekvienas jo veiksmas buvo apgalvotas. Pasiryžau prisiderinti ir nuslopinti nerimą.

– Pasirengusi? – paklausė jis.

– Beveik, man tereikia pabalnoti žirgą, – pro Ijaną patraukiau prie gardų.

– Ar jodinėsi šitaip vilkėdama?

Staigiai apsigrėžiau.

– Vilkėdama suknelę, per dešimtį minučių galiu padaryti daugiau negu diduma kelnėtų vyrų per visą dieną.

Ijanas nusijuokė.

– Nė kiek neabejoju.

Irisė buvo laikoma toliausiam garde, šiek tiek platesniame už kitus. Princesės kumelė buvo verta didesnės erdvės ir geros priežiūros.

Pabalnojavau ją ir grįžau prie Ijano.

– Jei neprieštarauji, pirmiausia nusifotografuosime sode.

– Kodėl gi ne, tai šaunu.

Nusivedėme žirgus už apynasrių į sodą. Ten lūkuriavo fotografas, leido laiką, fotografuodamas dangų ir medžius. Išvydęs mus, prisiartinio.

– Jūsų Šviesybe, – pasisveikino, spausdamas man ranką. – Mano vardas Piteris. Norėčiau nufotografuoti judu kartu.

– Ačiū, – paglosčiau Irisę. – Kur tai būtų?

Piteris apsižvalgė.

– Jei galėtumėt pririšti žirgus prie medžio, padaryčiau kelias gražias nuotraukas šalia fontano.

Nerišau Irisės, žinojau, kad nepabėgs.

– Eime, – švelniai paraginau Ijaną, imdama už rankos.

Jis pririšo savo žirgą prie šakos ir nusekė paskui mane. Piteris nešvaistė laiko veltui. Mudu su Ijanu šypsojomės ir droviai žiūrėjome į priešingas puses. Šis trumpas pasivaikščiojimas buvo užfiksuotas nuotraukose. Stovėjome priešais fontaną, sėdėjome prie krūmų ir netgi buvome nufotografuoti su žirgais.

Kai Piteris pranešė, kad gana, labai nudžiugau. Jis greitai susirinko krepšius, kitą mantą, peržiūrėjo nuotraukas ir pasišalino. Apsidairiau. Kaip ir buvo žadėta, nelikome visiškai vieni. Palei rūmų sienas stovėjo išsirikiavę sargybiniai, keli darbininkai triūsė sode, pjovė žolę ir lygino takus.

– Ateik, Irise! – patraukiau prie kumelės, ši mostelėjo uodega.

Ijanas meistriškai išoko į balną. Man patiko, kad nesigyrė esąs puikus raitelis.

– Atsiprašau, bet fotosesija atrodė dirbtinoka, – tarė jis, mums jojant pievos pakraščiu.

– Žinau. Bet leisdama fotografams įamžinti surežisuotas akimirkas, tikrai vertingas galiu pasilaikyti sau.

– Įdomu. Ar scena su Kailu buvo surežisuota, ar tikra?

Nusivaipiau. Oho, koks jis greitas.

– Kai paskutinį kartą kalbėjomės, pamaniau, kad nori man kai ką pasakyti, – priminiau.

– Taip ir buvo. Noriu būti sąžiningas su tavimi. Bet to paties reikalauju ir iš tavęs. Tai įmanoma?

Dirstelėjusi Ijanui į veidą, suabejojau, ar galiu patenkinti jo prašymą. Tik ne šiandien.

– Tai priklauso...

– Nuo ko?

– Nuo daugelio aplinkybių. Aš nelinkusi atverti sielos žmogui, pažįstamam vos dvi savaites.

Kelias minutes jojome tylėdami.

– Koks mėgstamiausias tavo valgis? – paklausė Ijanas, nutaisęs savimi patenkintą šypsena.

– Ar tinka „Mimozos“ kokteilis?

Ijanas sukikeno.

– Žinoma. Kokia gražiausia vieta, kurią esi aplankiusi?

– Italija. Iš dalies dėl maisto, iš dalies dėl draugijos. Jei italai atvyks čia, susipažinsi su jų karališkąja šeima. Su ja labai linksma.

– Tai man išties patiktų. Kokia tavo mėgstamiausia spalva?

– Raudona.

– Valdžios spalva. Gražu.

Ijanas trumpam liovėsi kamantinėjęs mane, mudviem jodant keliu aplink rūmus. Atmosfera atrodė taiki. Prajojome pagrindinius vartus, sodininkai nustojo dirbę ir nusilenkė. Kai ganėtinai nutolome nuo jų, Ijanas prijojo arčiau.

– Gal labai suklysiu, bet ketinu paspėlioti apie tave.

– Pirmyn, – padrąsinau.

Vaikinas sudvejojo.

– Stabtelėkime štai čia.

Prie rūmų sienos stovėjo suoliukas, patraukėme prie jo.

Nušokau nuo Irisės ir atsisėdau greta Ijano.

– Jūsų Šviesybe.

– Idlina.

– Idlina, – Ijanas nuriijo seilę, didžiulis jo pasitikėjimas savimi pirmą kartą susvyravo. – Nujaučiu, kad jūs tikrai netroškote surengti *Atrankos*.

Nutylėjau.

– Jei taip ir buvo, galbūt viskas klostosi ne pagal jūsų planą, tad atsidūrėte padėtyje, kuri jums labai nepatinka. Dauguma moterų nežinia ką atiduotų, jei tuzinas vyrų lauktų jų linktelėjimo ar kvietimo į pasimatymą, bet jūs tam visiškai abejinga.

Maloniai nusišypsojau.

– Juk sakiau, kad neatvirauju su vos pažįstamais žmonėmis. Ijanas papurtė galvą.

– Metų metus matydavau jus *Pranešimų* laidoje. Tada atrodėte kitokia.

Giliai įkvėpiau, nesumodama, ką atsakyti.

– Turiu pasiūlymą. Galbūt jis visai nesudomins jūsų, bet vis tiek išklauskite.

– Ką jūs, ponaiti, galite pasiūlyti būsimai karalienei?

Ijanas nusišypsojo, rodos, vėl atgavęs pasitikėjimą savimi.

– Išeitį.

Klausti, ką jis turi galvoje, buvo pavojinga, bet smalsumas nugalėjo.

– Kokią?

– Aš niekada nevaržysiu jūsų. Niekada niekaip nesaistysiu. Netgi neprašysiu, kad mane mylėtumėt. Jeigu pasirinksite mane, santuoka jūsų nepančios. Padarykite mane savo karaliumi, ir turėsite laisvę valdyti, kaip norite.

Persibraukiau suknelę.

– Jūs niekada netapsite karaliumi.

Ijanas juokingai kryptelėjo galvą.

– Esu ne jūsų skonio?

Užverčiau akis.

– Esmė ne čia. Mano vyras niekada netaps karaliumi. Jis bus karalienės vyras, nes jo titulas negali būti aukštesnis už mano.

– Mane tai tenkina.

Atsirėmiau į suoliuko ranktūrį.

– Man smalsu, kodėl tai siūlot? Esate labai charizmatiškas ir gražus. Manau, galėtumėte sukurti laimingą šeimą, todėl spėliuju, kodėl norite pasmerkti save santuokai be meilės.

Ijanas linktelėjo.

– Sąžiningas klausimas. Esu įsitikinęs, kad meilė pervertinama.

Nenoromis nusišypsojau.

– Užaugau didelėje šeimoje. Mūsų buvo šeši vaikai. Aš sugebėjau išsikapstyti, bet nenoriu taip gyventi iki dienos galo. Negaliu tikėtis nieko geresnio už prabangų gyvenimą su miela moterimi.

– Miela? – kilstelėjau antakį. – Ar tikrai?

Ijanas sukikeno.

– Jūs man patinkat. Visada išliekat savimi. Nėmaž nesitikiu, kad galėčiau vesti tokią protingą, nuostabią ir galingą moterį. Jei visame išrinktųjų būryje nerasite tinkamo vyro, galiu pasiūlyti jums išeitį. Sąžiningai pasakysiu, kad dauguma tų vaikinių yra juokdariai. O jūs galite man duoti, ko niekada neturėjau.

Susimąščiau. *Atranka* vyksta toli gražu ne taip, kaip vyliausi. Vos jai prasidėjus, žmonės mane įžeidė – apmėtė pašvinčiosiu maistu, buvo nepatenkinti, kad taip greitai pašalinau dvylika kandidatų, ir pasmerkė dėl bučinio su Kailu. Nors ir svarsčiau apie santuoką, ji man atrodė nepriimtina. Vis dėlto tikėjausi galinti išsirinkti kurį nors iš anų vaikinų ir padaryti tėtį laimingą. Kaskart, pažvelgusi jam į akis, įsitikindavau, koks jis pavargęs.

Mylėjau tėtį.

Bet ir save.

Man skirta gyventi kur kas ilgiau už jį.

– Jums nebūtina atsakyti teigiamai arba neigiamai, – tarė Ijanas, grąžindamas mane į tikrovę. – Jei prireiks manęs, būsiu čia.

Linktelėjau.

– Negaliu pažadėti, kad apsvarstysiu jūsų pasiūlymą, – pakilau nuo suoliuko. – Jokime toliau. Retai kada pramankštinau savo Irisę.

Mudu dar ilgokai jodinėjome, bet Ijanas kalbėjo nedaug. Buvo smagu, kad nereikia priverstinai palaikyti pokalbio. Vaikinas buvo dėkingas už mano tylėjimą. Spėlioju, kiek ilgai tai truktų, jei jis galiausiai pavargtų nuo šitokio gyvenimo.

Įdėmiai jį stebėjau. Gražus, išdidus, tiesmukas. Pasitikintis savimi ir be mano palaikymo. Žinoju, kad ir man nereikėtų jaudintis dėl jo pritarimo. Galėjau ištekėti, nepuoselėdama *karštų jausmų*, tarsi būčiau...

Ijanas iš tiesų buvo labai patrauklus kandidatas.

Dvidešimt antras skyrius

Netrukus atsisveikinau su Ijanu. Jis visai neprieštaravo, galbūt norėjo įrodyti esąs toks paklusnus, kokio man ir reikia. Jo pasiūlymas buvo išties įdomus, bet turėjau geriau pažinti ir kitus *Atrankos* dalyvius, kad sužinočiau, ar verta juo pasinaudoti, ar ne.

Atėjo metas ruoštis vakarienei, todėl nuvedžiau Irisę į gardą ir šepėčiu persibraukiau batus. Nebuvau išsipurvinusi.

– Labos nakties, – sukuždėjau savo kumelei ir daviau jai gabalėlį cukraus, prieš grįždama į rūmus.

Kai įėjau vidun, kažkas pašaukė mane vardu.

Tai buvo Kailas. Jis kalbėjosi su Henriu, Eriku, Foksu ir Burku. Davęs pašnekovams ženklą palūkėti, pribėgo prie manęs.

– Sveika, – tarė, kreivai šyptelėdamas. Atrodė šiek tiek susinervinęs.

– Kaip laikaisi?

– Gerai. Kalbėjaisi su keliais vaikiniais, turime tau pasiūlymą. Atsidusau.

– Dar vieną?

– Ką?

– Tiek to, – papurčiau galvą, nenorėdama prisiminti, ko nereikia. – Ar turiu pasikalbėti su jais dabar?

– Aha, bet pirmiausia noriu šio to paklausti tavęs.

– Klausk.

Kailas susikišo rankas į kišenes.

– Ar tarp mūsų viskas gerai?

Prisimerkiau.

– Kailai, juk supranti, kad iš tiesų nesi mano vaikas, tiesa? Jis sukikeno.

– Aha, suprantu. Bet man patiko rodyti tau savo brėžinius ir kartu juoktis. Kai išgirdau, kas nutiko būnant su Džeku, ketinau aplankyti tave, tačiau bijojau, kad nenorėsi apie tai kalbėti. Sykiu būgštavau, kad, man laikantis atokiai, irgi nusiminsi. Ar žinai, koks sunkus tavo būdas?

– Buvau pamiršusi, bet tu nuolat man primeni, – nusišaipiau.

Kailas nenustygo vietoje.

– Daugiau taip nedarysiu. Tik rimtai klausiu: ar tarp mūsų viskas gerai?

Kailas prikando lūpą, o man teko kovoti su savimi, kad nesvajočiau apie bučinį. Jis sakė esąs čia dėl manęs, todėl vyliausi, kad kada nors dar pajusiu jo lūpų skonį.

– Taip, Kailai, tarp mudviejų viskas gerai. Nesijaudink.

– Tai puiku. Ateik prie mūsų. Manau, tau patiks sumanymas.

Apsigręžę mudu patraukėme prie lūkuriuojančių vaikinų. Henris kaipmat pabučiavo man ranką.

– Labas šiandien, – pasisveikino, sukeldamas man juoką.

– Sveiki Henri, Burkai, Fokasai, Erikai.

– Jūsų Šviesybe, – prakalbo Burkas, – galbūt elgiamės ne visai pagal taisykles, bet manome, kad *Atranka* jums yra didelis iššūkis.

Sukrizenau.

– Nė nenutuokiat, koks.

Foksas nusišypsojo. Juodu su Burku vienas šalia kito atrodė juokingai. Burkas buvo stambus, Foksas – liaunas.

– Taip galima išprotėti. Turite atlikti savo darbą, o paskui rasti laiko pasimatymams su išrinktaisiais ar bendrauti su mumis pokyliuose. Tai labai vargina.

– Todėl mes kai ką sumanėme, – įsiterpė Kailas. – Gal šią savaitę susitiktumėt su mumis keturiais iš karto?

Pasiūlymas buvo tikrai nuostabus.

– Taip! – sušukau. – Tai būtų puiku. Ar apgalvojot, ką veiksime?

– Gal drauge ruošime valgi, – Burko veidas buvo toks laimingas, kad negalėjau atsisakyti, nors tokia veikla manęs visai neviliojo.

– Gaminsime? – dirbtinai nusišypsojau.

– Nagi, – įkalbinėjo Kailas, – bus smagu.

Aš sunkiai atsidusau.

– Gerai, gaminsime valgi. Ar tiks rytdienos vakaras?

– Be abejonės! – greitai atsakė Foksas, tarsi bijodamas, kad apsigalvosiu.

– Gerai. Ketvirtadienį šeštą valandą lauksiu jūsų vestibulyje, tada kartu eisime į virtuvę. – Tai bus tikras košmaras, pa-
maniau. – Dabar atsiprašysiu, turiu persirengti vakarienei.

Kopiau laiptais svarstydamą, ar yra koks būdas ką nors pakeisti. Vargu bau.

Įėjusi į savo kambarį, pašaukiau kambarinę:

– Nina!

– Klausau, panele.

– Ar gali prileisti vonią? Noriu nusimaudyti prieš vakarienę.

– Žinoma.

Nusitraukiau batus ir nusimečiau suknelę. Be trumpų paliepimų ir atsakymų, mudvi su Nina beveik nesikalbėdavome. Turėjau pripažinti, kad mane tai slėgė. Mano kambarys buvo užuoglauda, teikianti poilsį, joje piešdavau eskizus ir slėpdavusi nuo pasaulio. Nina irgi priklausė šiai užuoglaudai, tad jos nusivylimas manimi trikdė.

Įėjusi į vonios kambarį, apsidžiaugiau, kad ji neprašyta įbėrė į vandenį levandų žiedų.

– Nina, tu skaitai mano mintis.

– Stengiuosi, – išsisukinėdama atsakė ji.

Kalbėjau atsargiai, kad vėl jos nesupykdyčiau.

– Ar gavai žinių iš Marko?

Rodos, kambarinė nemačiom šyptelėjo.

– Taip, kalbėjomės vakar.

– Ką, sakei, jis studijuoja? – panirau į šiltą vandenį ir iškart pasijutau geriau.

– Chemiją. Tikriau biochemiją, – Nina nudelbė akis. – Prisipažįstu, pasakodamas apie savo mokslus, Markas vartoja daug man nežinomų žodžių, bet esmę vis tiek suprantu.

– Andai nenorėjau pasakyti, kad esi kvaila, Nina. Tiesiog smalsavau. Maniau, suvoksi šitai. – Biochemija. Esu kai ką girdeėjusi apie ją.

Kambarinė atsiduso ir įbėrė į vandenį dar levandų.

– Anąsyk kalbėjote per šiurkščiai.

– Rūmuose prisirinkę vaikinų, kurių gyvenimai labai skiriasi nuo manojo. Su kai kuriais iš jų man sunku būti viename kambaryje. Susidomėjau, kaip judu, žmonės, dirbantys tokį skirtingą darbą, randate bendrą kalbą.

Nina papurtė galvą.

– Mes stengiamės. Šito neišmoksi iš knygų. Kai kuriems žmonėms tiesiog lemta būti drauge.

Atsilošiau vonioje. Jeigu nieko negalima paaiškinti, tai kam vargintis? Vėl prisiminiau Ijano pasiūlymą, Kailo nuogaštavimus ir Heilo klausimus. Nesitikėjau, kad viskas bus taip miglota. Susipainiojau savo jausmuose. Troškau būti nepriklausoma. Mintis, kad koks nors vyras stovės man už nugaros, mėgindamas taisyti mano darbą ar daryti jį už mane, buvo nepriimtina. Paskui prisiminiau šviesius tėčio plaukus, jau išmargintus žilomis sruogomis. Svarsčiau, ką galėčiau paaukoti, kad palengvinčiau jam gyvenimą.

Buvau patekusi į keistą padėtį. Iš esmės galimybę turėjo bet kuris iš kandidatų, jei tik būčiau pasirinkusi. Kiekvienas iš jų lengvai galėjo pasukti mano gyvenimą kita linkme. Man tai nepatiko. Troškau eiti savo keliu. Gal dėl to apsitvėriau siena ir baiminausi, kad tas, kuris ją sugriaus, atims valdžią iš manęs.

Ar toji valdžia nėra iliuzija? Jeigu, persijojusi visus išrinktuosius, galiausiai atrasiu tą, kuriam pati ją atiduosiu, ir ji man neberūpės?

Tai atrodė neįmanoma, prieš kelias savaites tokia mintis nė nebūtų šovusi į galvą.

Vis dar turėjau daugybę priežasčių būti atsargi, taip ir kečiau elgtis. Bet abejoju, ar pajėgsiu ilgai atsispirti išrinktųjų dėmesiui.

Dvidešimt trečias skyrius

Nervindamasi lūkuriavau rūmų vestibulyje. Abejojau, ar esu tinkamai apsvilkusi – neturėjau supratimo, kuo apsirengę žmonės gamina maistą. Nenučiuokiau, kaip apsimesti, kad esu ne naujokė virtuvėje, ir kaip paskirstyti dėmesį keturiems gerbėjams.

Nors žinojau, jog fotografo buvimas laidos viešumą ir asmeninį saugumą, mintis, kad šis vakaras išliks nuotraukose, kėlė nerimą.

Timptelėjau marškinius. Jie buvo paprasti, jei kartais išsiterliočiau. Pasitaisiau plaukus, patikrinau, ar neišsitaršę. Laikrodis rodė, kad vaikinai vėluoja keturias minutes; ėmiau irzti.

Nusprendusi siųsti liokajų jų kviesti, koridoriuje išgirdau aidint balsus. Pirmasis iš už kampo išniro Kailas. Burkas lipo jam ant kulnų, aiškiai stengdamasis susibičiuliauti su tariamu būrio vadu. Foksas žingsniavo greta Henrio, abudu linksmai šypsojosi. Ne per daug atsilikęs, susidėjęs rankas už nugaros ėjo Erikas. Jam būtinai reikėjo dalyvauti, bet numaniau, kad vaikinui nesmagu, juk jis ne pasimatymo dalyvis.

Kailas pasitrynė rankas.

– Pasirengusi valgyti?

– Valgyti – taip. Bet gaminti? Žiūrėsime, kas iš to išeis, – mėginau nusišypsoti nerimą šypsodamasi, tačiau Kailas mane perprato.

– Vadinasi, tiesa, kad judu pažįstate vienas kitą nuo gimimo? – paklausė Burkas.

Klausimas buvo toks tiesmukas, kad nesumojau, ką atsakyti.

– Patikėk manim, tau pasisekė labiau, – kaipmat atšovė Kailas ir trinktelėjo alkūne Burkui per šonkaulius.

– Šventa tiesa, – patvirtinau. – Juk Kailas *Pranešimų* laidoje sakė, kad niekada jo nelaikiau savo vaikinu, kol nepakliuvo į *Atranką*. Jis tarsi mano šeimos narys.

Vaikinai nusijuokė; suvokiau pataikiusi atsakyti. Siusdavau, kai Džoisė aiškino žmonėms esanti man kaip sesuo, ir vis dėlto pažinojau ją su Kailu geriau už savo pusbrolius ir pusseseres.

– Eisime į virtuvę pro čia, – pasakiau, rodydama į valgomąjį. – Virėjai mūsų laukia, taigi skubėkim gaminti.

Permatydamas netikrą mano entuziazmą, Kailas papurtė galvą, bet nutylėjo.

Patraukėme į valgomojo galą už pertvaros. Čia pat buvo didelis liftas, tarnai juo keldavo vežimėlius su maistu, ir laiptai, vedantys į didžiąją virtuvę. Mums lipant plačiais laiptais, Burkas greitai prišoko prie manęs ir pasiūlė ranką.

– Ką šį vakarą norėtumėt gaminti? – paklausė jis.

Svarsčiau, ar jis nemato, kokia esu apstulbusi. Neabejojau, kad vaikinai bus ką nors sugalvoję.

– Ak, man nesvarbu, – išsisukau.

– Gaminkime tris patiekalus, – pasiūlė Kailas. – Užkandį, pirmąjį patiekalą ir desertą.

– Geras sumanymas, – pritarė Foksas.

Už nugaros pasigirdo Eriko balsas:

– Jei neprieštaraujate, mudu su Henriu gaminsime desertą.

– Puiku, – atsakė Kailas.

Užuodžiau ruošiamos vakarienės kvapus. Negalėjau tiksliai pasakyti, kas gaminama, bet ore tvyrojo malonus česnako kvapas, ir aš staiga gavau dar vieną dingstį nekęsti šito pasimatymo – nusprendžiau likti nevalgiusi.

Patalpoje žemomis lubomis sukinėjosi gal tuzinas žmonių tvirtai surištais ir paslėptais po kepuraitėmis plaukais. Jie bėrė į verdantį vandenį daržoves ir vis tikrino, ar užtenka prieskonių padažams. Nors buvo skubama baigti gaminti vakarienę rūmams, virėjai atlaisvino mums pusę virtuvės.

Prie mūsų priėjo vyriausiasis virėjas.

– Jūsų Šviesybe, ar užteks vietos?

– Ačiū, jos net daugiau, negu reikia.

Įsiminiau šį žmogų prieš porą savaitių. Tada jis pateikė man pasiūlymą pirmajai *Atrankos* vakarienei. Tuo metu buvau suirzusi, tad didumą patiekalų išrinko mama, o aš jam nė nepadėkojau. Susigėdau išvydusi, kiek daug darbo reikia įdėti, kad pagamintum vieną patiekalą.

– *Missa pidat hiivaa?* – mandagiai paklausė Henris.

Mano akys nukrypo į Eriką, šis išvertė Henrio žodžius.

– Atleiskit, pone, kur rasti mielių?

Foksas ir Burkas sukikeno, bet prisiminiau, ką kartą man sakė Erikas ir kas buvo aiškiai parašyta Henrio anketoje – jis dirbo virėju.

Vyriausiasis virėjas pamoko Henriui eiti drauge. Henris su Eriku neatsilikdami nusekė įkandin, mėgindami susikalbėti. Vyriausiasis virėjas buvo tikrai sužavėtas, kad sutiko savo profesijos žmogų. Kiti vaikinai pernelyg nedžiūgavo.

– Nagi, eime pažiūrėti, ko rasime šaldytuve, – Foksas nerūžtingai nužingsniavo prie vieno iš didžiulių įrenginių.

Pažvelgiau į jo vidų – į pergamentinį popierių su užrašais pieštuku buvo įvyniota mėsa, stovėjo keturių rūšių pienas, nestigo įvairių padažų ir iš anksto paruoštų užkandžių. Supratau atsidūrusi nežinomoje žemėje.

Išgirdusi spragtelėjimą, atsigrėžiau ir pamačiau fotografę.

– Apsimeskit, kad manęs čia nėra, – linksmi sušnibždėjo ji.

Kailas išėmė gabalą sviesto.

– Jo visada prireikia, – patikino mane.

Linktelėjau.

– Gerai, kad žinai.

Burkas ant ruošos stalo aptiko kaudę kažkokių produktų. Atsigręžęs į vyriausiąjį virėją, paklausė:

– Kas tai?

– Plonai iškočiotos šaldytos tešlos lakštai. Iš jos galima pagaminti daugybę patiekalų. Ištirpdykite šiek tiek sviesto, duosiu jums keletą receptų.

Kailas nusivaipė.

– Matai?

– Kaip apsispręsimė, kas dirbs kartu? – paklausė Burkas, aiškiai tikėdamasis, kad stosiu šalia jo.

– Akmuo, popierius, žirklys? – pasiūlė Foksas.

– Taip būtų sąžininga, – pripažino Kailas.

Jis, Foksas ir Burkas ėmė žaisti; nors nė vienas nieko nesaikė, žinojo, kad abu pralaimėjusieji darbuosis kartu.

Kailas nugulėjo ir Foksą, ir Burką. Foksas į tai žiūrėjo ramiai, bet Burkas nemokėjo slėpti jausmų. Juodu apsiėmė gaminti užkandį – į kumpį įvyniotus ir tešloje apkeptus šparagus. Mudu su Kailu spoksojome į viščiuką svarstydami, ką su juo daryti.

– Taigi koks bus pirmas žingsnis? – paklausiau.

– Kai buvau išvykęs į Fenlėjų, daug gaminau, bet man vis tiek reikia recepto. Lažinuosi, šios knygos padės.

Mudu nuėjome prie spintos, kurioje buvo daugybė kulinarijos knygų. Dauguma jų buvo prikaišiotos skirtukų ir prirašytų lapelių su patobulintais receptais.

Kol Kailas vartė puslapius, žaidžiau su prieskonių indeliais. Virtuvė man priminė mokslinę laboratoriją, tik čia buvo eksperimentuojama su maistu. Atvožiau kelis indelius, pauosčiau ir pačiupinėjau žoleles.

– Pauostyk šitą, – pakišau indelį Kailui po nosimi.

– Kas tai?

– Šafranas. Kaip skaniai kvepia, tiesa?

Kailas nusišypsojo ir atsivertė paskutinius knygos puslapius.

– Štai, – tarė, radęs reikiamą puslapį. – Viščiukas su šafranu. Nori pamėginti?

– Žinoma, – spaudžiau rankoje indelį, tarsi šįvakar tai būtų didžiausias mano įnašas.

– Gerai. Viščiukas su šafranu... Įkaitinkime orkaitę.

Stovėdama šalia Kailo, spoksojau į mygtukus ir laikmačius. Tikriausiai paprastų žmonių namuose orkaitės ne tokios, pamaniau. O šis didžiulis pramoninis įrenginys, regis, gali paleisti palydovą, jeigu nuspausi ne tą mygtuką. Žiūrėjome į krosnį, tarsi tikėdamiesi gauti iš jos tam tikrų nurodymų, jei lauksime ganėtinai ilgai.

– Ar paimti daugiau sviesto? – paklausiau.

– Užsičiaupk, Ildina, – tarstelėjo Kailas.

Praeidamas pro šalį, vyriausiasis virėjas sumurmėjo:

– Pasukite laikmatį į kairę ir nustatykite penkiasdešimt tris minutes.

Kailas pasuko laikmatį, lyg būtų seniausiai žinojęs, ką daryti.

Dirstelėjau į Fokną ir Burką. Pastarasis elgėsi kaip vadas ir garsiai nurodinėjo. Foknas, rodos, neėmė to į galvą, juokėsi, pokštavo ir nė kiek neįsižeidė. Abudu dažnai žvilgčiojo į mus, Burkas vis merkė man akį. Tolėliau ramiai darbavosi Erikas su Henriu. Pirmasis tik padėjo antrajam, jei šis ko nors paprašydavo.

Henris buvo atsiraitojęs rankoves ir išsiterliojęs kelnes miltais. Man patiko, kad jis nekreipia į tai dėmesio. Erikas irgi buvo miltuotas, bet nesistengė nusivalyti.

Kailas buvo įkišęs nosį į kulinarijos knygą.

– Tuoį grįšiu, – pasakiau.

– Gerai.

Eidama tolyn, girdėjau jį tyliai aiškinantis su vyriausiuoju virėju.

– Viliojamai atrodo, vaikinai, – tariau, stabtelėjusi prie Fokso.

– Ačiū, šiek tiek nuraminote. Namie gamindavau retai, bent jau ne šitokius užkandžius. Bet labai stengiuosi, – Fokso rankos akimirką sudrebėjo, paskui jis susitvardė.

– Tai bus skaniausi šparagai, kokius kada nors esate valgę, – pažadėjo Burkas.

– Nekantriai lauksiu, – atsakiau, eidama prie ruošos stalo. Pakėlęs akis, Erikas šypsodamas pažvelgė į mane.

– Jūsų Šviesybe, kaip atrodo mūsų vakarienė?

– Tiesą sakant, visiškai prastai, – pareiškiau.

Vaikinas sukikeno ir perdavė mano žodžius Henriui.

Jų rankos buvo aplipusios tešla, mačiau dubenis su cinamonu ir cukrumi.

– Bet jūsų patiekalas, rodos, teikia vilčių. Ar tu irgi gerai gamini, Erikai?

– Nesu profesionalas. Bet gyvenu vienas, todėl ruošu maistą sau ir mėgstu visus tradicinius Svendvėjaus patiekalus. Jie man skaniausi.

Erikas atsigręžė į Henriį. Supratau, kad juodu kalbasi apie maistą, nes Henris švytėjo iš susijaudinimo.

– Na, štai! Henris ką tik pasakojo, kokią sriubą verda susirgęs. Žuvienę su bulvėmis. Vien apie tai pagalvojęs, imi ilgėtis mamos.

Nusišypsojau bandydama vaizduotis, kaip vienišas Erikas mėgina pasigaminti mamos valgių, o Henris restorano virtuvėje jau išmėginęs visus savo šeimos receptus. Nuogaštavau, ar Erikas nesijaučia kaip pašalaitis. Jis pats norėjo laikytis atskirai nuo

išrinktųjų. Kitaip rengėsi, lėčiau vaikščiojo, netgi atrodė šiek tiek nusizėminęs. Bet matydama Eriką čia, besidarbuojantį su Henriu, pernelyg maloniu, kad išsiųsčiau namo, buvau dėkinga, kad jis yra. Erikas skleidė namų jaukumą ir išties padėjo Henriui apsiprasti svetimoje aplinkoje.

Pasitraukiau, kad netrukdyčiau jiems darbuotis, ir grįžau į vietą. Kol manęs nebuvo, Kailas susirinko reikiamus produktus. Pjaustė česnaką ant medinės lentutės; greta stovėjo dubuo su panašiu į jogurtą mišiniu.

– Štai kur tu, – tarė Kailas. – Gerai, susmulkink šiuos šafrano stiebelius ir įmaišyk į dubenį.

Akimirką tuščiai spoksojau, paskui pasiėmiau dubenėlį, medinį grūstuvą, pažiūrėti tinkamą stiebeliams smulkinti, ir ėmiau darbuotis. Netikėtai pasijutau visai smagiai. Didumą darbo nuveikė Kailas, aptepė viščiuką jogurto mišiniu ir pašovė į orkaitę. Kitos komandos sukosi nevienodu greičiu. Taip jau išėjo, kad pirmiausia buvo paruoštas desertas, tada užkandis, o mūsų viščiukas iškepė paskiausiai.

Mudu su Kailu per vėlai supratome, kad prie viščiuko reikėjo pagaminti garnyro, todėl vietoj jo nutarėme patiekti apkeptų tešloje šparagų. Visi juokavome, kokią prastą sumanėme vakarienę.

Vaikinai susibūrė aplink mane prie ilgo stalo. Buvau įsprausta tarp Burko ir Kailo, Henris sėdėjo priešais mane, Foksas – galustalėje. Erikas įsitaisė atokiau, bet vis tiek džiaugėsi draugija.

Tiesą sakant, aš irgi. Maisto ruošimas mane nervino, nes nieko apie tai neišmaniau. Nežinojau, kaip pjaustyti, skrudinti

ir taip toliau, o juk nemėgau pralaimėti ar apsikvailinti. Tačiau daugumos mūsų patirtis buvo menka, tad užuot patyrę stresą, viską pavertėme juokais. Vakariėnė leido man atsipalaiduoti. Neprireikė jokių stalo įrankių komplektų, jokių sužymėtų vietų. Beveik visi porcelianiniai indai buvo nunešti į valgomąjį, todėl susiradome paprastas lėkštes. Tokias senas, kad greičiausiai laikomas tik dėl sentimentų.

– Na, kadangi turėjo būti užkandis, siūlau pirmiausia paragauti šparagų, – tarė Kailas.

– Taip ir padarykim, – Burkas pasismeigė šparagą ir atsiukando, mes pasekėme jo pavyzdžiu.

Kažkodėl vieni šparagai buvo iškepę, kiti – ne. Henris priitariamai linktelėjo, o man tekusio šparago skonis atrodė siaubingas. Nors Foksas bandė nuslėpti grimasą, iš veido galėjai matyti, kad ir jam kliuvo neskanus šparagas.

– Tai... tai prasčiausias patiekalas, kokio kada nors esu ragavęs, – kramtydamas pareiškė vaikinai.

– Manasis gardus! – gindamasis atkirto Burkas. – Tikriausiai esi nepratęs valgyti kokybiško maisto.

Foksas nuleido galvą, o aš sužinojau šį tą naujo: Foksas kilęs iš vargšų šeimos.

– Ar galiu paragauti kąsnelį tavojo? – sušnibždėjau Henriui ir rankomis parodžiau, ko noriu. Buvau patenkinta, kad išsiverčiau be Eriko pagalbos.

– Taip manai? – ramiai atsakė Foksas, o aš apsimečiau susidomėjusi maistu ir negirdinti jo žodžių. Henriui tekęs šparagas buvo tikrai skanesnis. – O gal tiesiog nemoki gaminti?

– Na, gal man reikėjo geresnio partnerio, – atšovė Burkas.

– Nagi, nagi, nagi! – įsikišo Kailas. – Be abejonės, jūsų patiekalas geresnis už mūsų.

Norėdama išsklaidyti įtampą, sukikenu. Jutau ore tarsi tamsų debesį sklandant Burko pyktį. Troškau sugrąžinti smagią nuotaiką, tvyrojusią pirmiau, kai susėdome prie stalo.

– Viskas gerai, – atsidusau. – Manau, kad pirmiausia reikia supjaustyti viščiuką į gabalėlius ir įsitikinti, ar tikrai iškepęs. Nenoriu, kad kas nors apsinuodytų.

– Abejoti mano gebėjimais? – įsižeidė Kailas.

– Žinoma!

Paragavau kąsnelį... Viščiukas buvo visai skanus. Neperkepęs, tik neaptepti jogurto padažu gabalėliai atrodė šiek tiek apdžiūvę. Vis dėlto patiekalas buvo valgomas! Nors menkai teprisidėjau prie jo gaminimo, labai didžiavausi savimi.

Valgėme dalydamiesi vykusiai iškepusius šparagus, nors rimtai jaudinausi, ar vėliau nebus bloga.

Galiausiai pasisotinusi, pareiškiau:

– Noriu deserto!

Supratęs mano žodžius, Henris sukikeno ir nuėjo paimti padėklo, ant kurio aušo bandelės. Atsargiai, pirštų galiukais, ėmė pažiūrėti tvirtus kepinčius, sukrovė į lėkštę ir pastatė priešais mus.

– Tai *korvapuusti*, – įvardijo ir patiekalo pavadinimą.

Paskui, paėmęs mano ranką, Henris pasakė kažką labai svarbaus – suvokiau iš įdėmaus žvilgsnio. Labai troškau suprasti jį be vertėjo.

Vaikinui baigus kalbėti, Erikas nusišypsojo ir atsigrėžė į mane.

– Henris mėgsta ir gaminti *korvapuusti*, ir valgyti. Sako, jei bandelės jums nepatiks, turite šįvakar išsiųsti jį namo. Rimtai mano, kad jūsų santykiai būtų pasmerkti, jeigu jums nepatiktų toks pat maistas, koks patinka jam.

Pamatęs apstulbusį mano veidą, Foksas nusijuokė, o Henris tik linktelėjo – patikino kaip tik tai turįs galvoje.

Giliai įkvėpiau ir paėmiau dailią bandelę.

– Tuoju paragausiu.

Pirmiausia pajutau cinamono skonį. Paskui dar kažką panašaus į greipfrutą, nors žinojau, kad to vaisiaus į bandeles nedėta. Bandelė buvo neįtikimai skani, ne tik iškepta pagal nuostabų receptą, bet ir *nuostabaus kepėjo*. Į šį patiekalą Henris sudėjo visą širdį. Galėjau kirsti lažybų, kad šitaip stengėsi ne tik dėl manęs, bet ir dėl savęs, nes negalėjo sau leisti gaminti blogai.

Buvau apstulbinta.

– Jos nuostabios, Henri.

Vaikinai čiupo bandeles, kimšo į burnas ir pritariamai murmėjo.

– Mano mama numirtų iš laimės. Ji labai mėgsta saldumynus! – pasakiau.

Išplėtęs akis, Kailas linkčiojo. Jis žinojo, kad mano mama labai mėgsta desertą.

– Skanumėlis, Henri. Ir tu, Erikai, puikiai pasidarbavai.

Vaikinas papurtė galvą.

– Tik truputį padėjau.

– Ar čia kokia nors klasta? – paklausė Burkas, pilna burna žiaumodamas bandelę.

Visi sužiurome į jį suglumę.

– Turiu galvoje, kad sumanymas buvo mano, tik vėliau Henris nutarė prisidėti, kad pasipuikuotų prieš mus.

Burko veidas išraudo, virtuvė vėl pritvinko įtampos.

Foksas uždėjo ranką jam ant peties.

– Nusiramink, žmogau. Tai tiesiog bandelės su cinamonu.

Burkas nublošė jo ranką ir sviedė savo bandelę per visą virtuvę.

– Būčiau pagaminęs kur kas geresnį užkandį, jeigu nebūtum visko sumovęs!

Foksas nusivaipė.

– Klausyk, tu nieko nedarei, tik stovėjai ir pliurpei, kokia aistringa yra princesė...

Burkas žiebė Foksui kumščiu, šis susvyravo ir atsitraukė. Man užgniaužė kvapą, apmiriau. Foksas puolė Burką, o šis, dar kartą jam smogdamas, alkūne parbloškė mane ant grindų.

– LIAUKITĖS! – Kailas peršoko per mane ir metėsi prie Burko, Henris suomiškai rėkė ant Fokso.

Po nutikimo su Džeku knietėjo keltis ir tvoti Burkui. Tariau sau, kad niekas, mane užgavęs, lengvai neišsisuks. Gal ir būčiau pamėginusi, jeigu ne vienas dalykas.

Iki šiol viską ramiai stebėjęs Erikas metėsi per stalą ir pakėlė mane nuo grindų.

– Eime, – paragino jis.

Ne itin mėgau paklusti įsakymams, bet Eriko žodžiai buvo tokie įtikinami, kad nusekiau paskui jį.

Dvidešimt ketvirtas skyrius

Erikas skubomis užvedė mane laiptais į valgomąjį. Vakarienei vos tik įpusėjus, kambaryje buvo triukšminga.

– Idlina! – pašaukė tėtis, bet Erikas tempė mane toliau, kažkaip supratęs, kad negaliu čia pasilikti.

Jis sustojo kambario gale papasakoti sargybiniui, kas nutiko.

– Atsiprašau, pareigūne, keli išrinktieji mušasi virtuvėje. Pliekiasi kaip reikiant ir neketina liautis.

– Ačiū, – sargybinis pasikvietė du draugus ir visi bėgte pasileido į virtuvę tramdyti mušeikų.

Apsiglėbiau save, buvau ir įsiutusi, ir įniršusi. Erikas švelniai palietė man nugarą ir paragino eiti toliau. Mane šaukė tėvai, bet dabar aš negalėjau bendrauti su tokia daugybe žmonių, būti jų apsupta ir atsakinėti į klausimus.

Sulėtinęs žingsnį, jis tyliai paklausė:

- Kur norėtumėt eiti?
- Į savo kambarį.
- Prašom rodyti kelią.

Iš tiesų Erikas brūkštelėjo man per nugarą netyčia, ir vis dėlto pasidingojo, kad jis dėl viso pikto laiko ranką per kelis colius nuo manęs. Įėjau į savo kambarį. Viduje Nina šveitė stalą, kvepėjo citrinomis.

– Mano panele!

Nutildžiau ją rankos mostu.

– Ar galėtumėte atnešti jai arbatos? – paklausė Erikas.

Nina linktelėjo ir išskubėjo.

Priėjusi prie lovos, keliskart giliai įkvėpiau ir atsisėdau. Erikas ramiai ir tyliai stovėjo šalia.

– Nesu mačiusi nieko panašaus, – prisipažinau. Erikas atsiklaupė ant kelių, kad mūsų akys atsidurtų viename lygmenyje. – Tėtis niekada nėra pakėlęs rankos prieš mane, visad mokė mus ieškoti taikingų sprendimų. Mudu su Kailu nesipešdavome net vaikystėje.

Šie prisiminimai sukėlė man juoką.

– Kai buvome virtuvėje, galvojau tik apie tai, kaip pabėgau nuo Džeko. Burkui parbloškus mane ant grindų, šįkart buvau pasirengusi duoti atkirtį, bet suvokiau nežinanti, kaip tai daroma.

Erikas nusišypsojo.

– Henris sako, kad tada, kai esate nusiminusi, jūsų akių žvilgsnis prilygsta smūgiui kumščiu. Jūs ne bejėgė.

Nuleidusi galvą, prisiminiau, kaip nuolat kartodavau sau, kad pasaulyje nebus galingesnio žmogaus už mane. Žinoma, buvau savaip teisi. Ir vis dėlto Džekas jėga sulaikė mane, Burkas parbloškė ant žemės, ir mano karūna čia niekuo nepadėjo. Galėjau juos nubausti, bet ne numatyti tokius įvykius.

– Nesvarbu, ar kalbėsime apie vaikus, ar apie merginas, mano manymu, smurtas yra silpnumo apraiška. Kur kas didesnę įspūdį man daro žmonės, gebantys susitarti. – Erikas mintimis, rodos, nuklydo į kitą vietą ir kitą laiką. – Gal todėl man taip svarbu mokėti kalbų. Tėtis man nuolat kartodavo: „Eiko, žodis yra ginklas. Tai visa, ko tau reikia.“

– Aiko? – perklausiu.

Truputį suglumęs Erikas nusišypsojo.

– E-I-K-O. Kaip jau sakiau, angliškai artimiausias variantas Erikas.

– Man tikrai patinka tavo vardas.

Jis pažvelgė į mano rankas.

– Ar jūs sveika?

– Na, hmm... tikriausiai. – Šiek tiek susitrenkiau, krisdama ant grindų, bet lyg ir nesusižalojau. – Viskas nutiko be galo greitai.

– Nė neketinu teisinti tų vaikinių, – tai nepriimtina, – bet girdėjau juos šnekantis, kad kiekvienas iš jų patiria stresą. Visi trokšta padaryti jums įspūdį, bet neturi supratimo, kaip, juk esate tokia ypatinga. Kai kurie ketina pakenkti varžovams ir neįkliūti. Kiti uoliausiai mankština, norėdami būti stiprūs. Suvokiu, kad juos slegia sunki našta. Tikriausiai dėl to Burkas ir pratrūko. Kad ir kaip ten būtų, tokie poelgiai prastai baigiasi.

– Atsiprašau, kad tau tenka gyventi su išrinktaisiais.

Erikas gūžtelėjo pečiais.

– Nieko tokio. Daugiausia bendrauju su Henriu ir Kailu, kartais ir su Heilu. Šie vaikinai draugiški. Nesistengiu jums nieko įteigti, bet ši trijulė patikima.

Nusišypsojau.

– Manau, tu teisis.

Nors buvau pakvietusi į pasimatymą ne visus išrinktuosius, jau žinojau, kad Heilas yra geras vaikinai. Matydama, kaip jaudinasi Henris, ar man patiks jo iškeptos bandelės, kaip mėgsta savo profesiją, supratau, kas tai per žmogus. O Kailas... nežinojau, ką daryti su Kailu, bet jis pasirodė esąs geresnis draugas, negu maniau.

– Pasakyk Henriui, kad bandelės buvo nuostabios – žinau, kaip jam tai svarbu, – ir kad žaviuosi jo aistra gaminti.

– Su džiaugsmu pasakysiu.

Padaviau Erikui ranką, o jis man savąją – padėjo abi man ant kelio.

– Labai ačiū tau už viską. Šįvakar padarei kur kas daugiau, negu galėjai tikėtis. Dėkoju, kad buvai ten, – tariau.

– Menkniekis.

Kryptelėjau galvą ir pažvelgiau Erikui į akis. Pajutau, lyg kažkas būtų nutikę, tik nesupratau, kas.

Net nepažinodamas manęs, Erikas darė, ką reikėjo daryti. Ištempė iš virtuvės, kad neišsivelčiau į muštynes. Atvedė į mano kambarį, kol nepraradau savitvardos, liko šalia, klausėsi mano nuogąstavimų ir guodė.

Turėjau daugybę tarnų, pasirengusių klausyti mano paliepiimų. Keista, Erikas man padėjo neprašytas.

– Niekada to nepamiršiu, Eiko. Niekada.

Išgirdusio savo vardą vaikinai lūpose šmėstelėjo šypsena, jis švelniai spustelėjo man ranką.

Prisiminiau, kaip jaučiausi per pirmąją pasimatymą su Heilu, kaip patikėjau, kad jis sugriovė mane juosiančias sienas ir pamatė tikrąją mane. Šįsyk viskas buvo kitaip: sutikusi tokį nuoširdų žmogų, pamiršau pareigą, nerimą ir savo luomą.

Erikas buvo ištis nuostabus.

Nina grįžo nešdama padėklą su arbata. Mudu su Eriku palaidome vienas kito ranką.

– Ar jums nieko blogo nenutiko, mano panele?

– Nieko, Nina, – patikinau stodamasi. – Kilo muštynės, bet Erikas išvedė mane iš virtuvės. Neabejoju, netrukus sargybiniai praneš, kaip viskas baigėsi. O dabar man reikia tik ramybės.

– Arbata padės. Užplikiau ramunėlių. Prieš einant aiškintis, pervilkisiu jus patogiais drabužiais, – tarė kambarinė.

Man palengvėjo, kad ji jau numatė, ką veiksiu vakare.

Atsigręžiau į Eriką. Stovėdamas prie durų, jis žemai nusi-lenkė.

– Labanakt, Jūsų Šviesybe.

– Labanakt.

Erikas iškart išėjo pro duris, o Nina man atnešė puodelį arbatos. Keista, mano rankos buvo spėjusios sušilti.

Maždaug po valandos susitikau kabinete su mama ir tėčiu aptarti, kas nutiko.

– Ponaitis Foksas smarkiai sumuštas, – pranešė sargybinis. – Ponaitis Henris mėgino jį atitraukti, bet ponaitis Burkas puolė kaip pašėlęs. Ir ponaitis Henris, ir ponaitis Kailas šiek tiek nukentėjo, mėgindami išskirti mušeikas.

– Ar labai nukentėjo? – paklausiau.

– Ponaičiui Henriui nubrozdzinta krūtinė ir prakirstas antakis. Ponaičiui Kailui prakirsta lūpa, didesnių sužalojimų nėra, bet jis kremtasi, kad nesugebėjo sutramdyti ponaičio Burko.

– Pakaks vadinti jį ponaičiu! – pareiškė tėtis. – Burkas tuoj pat išsiunčiamas iš rūmų! Foksas irgi!

– Maksonai, apsigalvok. Foksas niekuo neprasikalto, – įsiterpė mama. – Sutinku, elgėsi nederamai, betgi nespręsk už Idliną.

– Spręsiu! – suriko tėtis. – Mes surengėme *Atranką*, kad suteiktume žmonėms džiaugsmo, kad duotume dukrai progą rasti savo laimę, kaip radome mudu. Bet *Atranka* dar tik prasidėjo, o Idlina jau dukart buvo užpulta! Nepakęsiu, kad po mano stogu gyventų pabaisos! – baigęs kalbėti tėtis taip trenkė kumščiu per stalą, kad arbatos puodukas nukrito ant grindų.

Sustingau ir įsikabinau į krėslą ranktūrius.

– Liaukis, tėti, – maldavau. Baiminausi, kad mano žodžiai gali dar labiau viską pabloginti.

Tėtis per petį dirstelėjo į mane, tarsi tik dabar būtų supratęs, kad kambaryje esame ir mudvi su mama. Jo žvilgsnis tuoj pat sušvelnėjo, jis nusigręžė, purtydamas galvą.

Paskui, giliai atsidusęs, pasitaisė kostiumą ir tarė sargybiniui:

– Prieš tolesnius *Atrankos* renginius kiekvienas jos dalyvis turi būti nuodugnai patikrintas. Atlikite tai slapta, naudokitės visais prieinamais būdais. Jei aptiksite asmenų, kurie vidurinėje mokykloje pešdavosi dėl niekniekių, pašalinkite.

Apširaminęs tėtis atsisėdo šalia mamos.

– Besąlygiškai reikalauju, kad Burkas būtų išsiųstas. Šis klausimas nesvarstytinas.

– O kaip Foksas? – paklausė mama. – Rodos, jis nekurstė Burko.

Tėtis papurtė galvą.

– Nežinau. Siūlymas palikti visus, kurie įsivėlė į muštynes, atrodo nekaip.

Mama padėjo galvą tėčiui ant peties.

– Kadaisė per *Atranką* ir aš buvau susipešusi, bet tu leidai man likti. Įsivaizduok, kaip viskas būtų susiklostę, jei būtum išsiuntęs.

– Mama, tu puolei muštis? – priblokšta paklausiau.

– Tai tiesa, – atsidusęs patvirtino tėtis.

Ji nusišypsojo.

– Dažnai prisimenu tą merginą. Buvo gana miela.

Tėtis suirzo ir nenoromis tarė:

– Na, gerai, Foksas gali likti, jei tik Idlina mano, kad jis turi galimybę laimėti jos širdį.

Tėvų akys įsmigo į mane. Suglumau, nes vienu metu užgriuvo tiek rūpesčių. Neabejojau, jog tai atsispindi mano veide. Atsigrėžiau į sargybinių.

– Ačiū už pranešimą. Išprašykite Burką iš rūmų, o Foksui pasakykit, kad užsiksiu trumpai šnektelėti su juo. Dabar galite eiti.

Sargybiniui išėjus iš kambario, pakilau nuo kėdės, mėginama suriktuoti mintis.

– Neketinu klausinėti apie tas muštynes, tik visiškai nesuprantu, kodėl judu tiek daug nuslėpėt nuo manęs apie savo

Atranką ir tik dabar nusprendėte pasidalyti kai kuriais svarbesniais įvykiais ir smulkmenomis. Ir taip darote tik tada, kai man tenka patirti, ką patyrėte jūs.

Tėvai tylėjo, graužiami kaltės.

– Mama susipažino su tavimi diena anksčiau už kitas merginas, – pareiškiau tėčiui. – Visas kandidates išrinko senelis... Tikriausiai jau prieš dvi savaites galėjote man nurodyti, ką daryti, jei kiltų muštynės.

Išvargusi sunėriau rankas.

– Pažadėjau jums tris mėnesius ir savo pažadą tesėsiu, – tariau, žvelgdama į susirūpinusius tėvų veidus. – Eisiu į pasimatymus ir leisiuosi fotografuojama, kad laikraščiai turėtų ką skelbti ir kad būtų apie ką kalbėti *Pranešimų* laidoje. Bet, rodos, judu manote, kad jei visai tai ištversiu, tai stebuklingai įsimylėsiu.

Atsistojau ir papurčiau galvą.

– Šito nebus. Tik ne man.

– Taip gali nutikti, – švelniai sukuždėjo mama.

– Žinau, kad nuviliu jus, bet noriu ne to. Vaikinai šaunūs, tačiau... kai kurie iš jų verčia mane jaustis nesmagiai, be to, nemanau, kad jie atlaikytų valdžios naštą. Neketinu užsikabinti akmens sau ant kaklo dėl skambios antraštės.

Tėtis atsistojo.

– Idlina, mes irgi to nenorime.

– Tada prašau, – atkišau rankas, lyg norėdama apsisaugoti, – neversti manęs įsimylėti vieno iš tų, kurių išvis nenorėjau čia matyti.

Sunėriau rankas.

– Mano padėtis baisi. Žmonės viešai apmėtė mane pašvin-
kusiū maistu, kiti pasmerkė dėl bučinio. Vienas vaikinas kibo
prie manęs prieš mano valią, kitas pargriovė ant grindų. Sten-
giuosi viską daryti kaip reikiant, bet laikraščiai vis gauna progą
aprašyti gėdingus nutikimus.

Tėvai neramiai susižvelgė.

– Kai sutikau padėti atitraukti žmonių dėmesį, nemaniau
patirsianti tiek pažeminimų.

– Širdede, mes tikrai nenorėjome įskaudinti tavęs, – atrodė,
kad mamai plyš širdis, ji vos neverkė.

– Žinau ir nepykstu ant jūsų. Tik trokštu būti laisva. Jei
norėdama gauti laisvę turiu išverti *Atranką*, taip ir padarysiu.
Jums reikia laiko atitraukti žmonių dėmesį, jūs jo gausite. Bet
prašom nesitikėti, kad tokiu būdu atrasiu gyvenimo draugą.
Nenoriu jūsų nuvilti dar labiau nei esu nuvylusi.

Dvidešimt penktas skyrius

Pasibeldžiau į Fokso kambario duris vildamasi, kad jis neatsilieps. Po tokio alinančio vakaro tetroškau kuo greičiau palįsti po antklode.

Liokajus taip plačiai atidarė duris, kad Foksas išvydo mane anksčiau, negu jam buvo pranešta.

Sargybinis sakė tiesą, vaikinai atrodė labai prastai. Akis buvo užtinusi, ją supo tamsiai raudona mėlynė, pusę galvos dengė tvarstis, buvo sutvarstyti ir dešinės rankos krumpliai.

– Idlina! – sušuko Foksas, šokdamas iš lovos. Kaipmat krūptelėjo ir griebėsi už šonkaulių. – Atsiprašau, norėjau pasakyti: Jūsų Šviesybe.

– Gali eiti, – nedelsdama paliečiau liokajui, o pati nusku-bėjau prie Fokso.

– Sėsk, – paraginau. – Kodėl ne ligoninėje?

Sėsdamasis ant lovos, vaikinai papurtė galvą.

– Gydytojai apžiūrėjo mane ir nutarė, kad geriau pailsėsiu savo kambaryje.

– Kaip jautiesi? – paklausiau, nors mačiau jį kenčiant skausmus.

– Esu ne tik sumuštas, bet ir pažemintas, – atsakė Foksas.

– Ar galiu įsitaisyti šalia? – paklausiau, rodydama į vietą greta jo.

– Žinoma.

Atsisėdau, nežinodama, nuo ko pradėti šneką. Nenorėjau išsiųsti Fokso namo jau vien iš gailėsčio. Prieš susitikdama su tėčiu, peržvelgiau Burko ir Fokso anketas. Foksas šį tą užsiminė apie savo gyvenimą namuose. Paprastai mane labiau domino išrinktųjų pomėgiai, ieškojau temų būsimiems pokalbiams su jais, todėl buvau praleidusi keletą esminių dalykų.

Gyvendamas Klermonte, Foksas dirbo gelbėtoju paplūdimyje. Dabar supratau, kodėl jo tokia rusva oda ir išblukinti saulės plaukai. Nujaučiau, kad vaikinai savo atlyginimu negali prisidėti prie kitų šeimos narių gerovės, nors šeiminei padėtis anketoje buvo nurodyta neaiškiai. Fokso motina negyveno kartu, tik nesupratau, ar buvo mirusi, ar išvykusi kur nors kitur. Nemaniau, kad jo tėvas, nepagydomas ligonis, ką nors uždirba.

Be to, jei būčiau buvusi atidesnė, būčiau pastebėjusi, kad dabar Fokso skruostai kur kas apskritesni, palyginti su atsiųsta nuotrauka, nes dabar jis gerai maitinosi.

Norėjau, kad Foksas pasiliktų. Kad gautų išmoką. Norėjau, kad pasivogtų iš šio kambario keletą daiktų prieš išvykdamas, o grįžęs parduotų.

Bet, pamaniau, palikdama jį *Atrankoje*, suteiksiu jam viltį.

– Paklausk, – prabilo Foksas, – suprasiu, jeigu išsiųsi mane namo. Tikrai suprasiu. Nenoriu išvykti, bet žinau

Atrankos taisykles. Aš tiesiog... Nenoriu išvažiuoti ir palikti tave manančią, kad esu toks kaip Burkas ar Džekas. Negalvok apie mane blogai, kai iškeliausiu, ką?

– Negalvosiu ir dabar negalvoju.

Foksas pažiūrėjo į mane ir liūdnai vyptelėjo.

– Neturėjau progos tiek daug visko papasakoti tau. Tarkim, kad labai norėčiau įsakinėti kaip tu. Tai be galo įspūdinga. Arba kokios mielos kibirkštėlės blyksteli tavo akyse, kai pokštauji.

– Negi taip būna? Pala, negi aš gebu pokštauti?

Foksas sukikeno.

– Aha. Tavo pokštai subtilūs, bet tave išduoda akys. Matau, su kokių pasitenkinimų tu erzini mus. Pavyzdžiui, per vakarykštį testą.

Nusišypsojau.

– Buvo linksma. Šįvakar irgi, kol kilo muštynės.

– Niekad nepamiršiu tavo veido išraiškos, kai atsikandai šparago.

Sučiaupiau lūpas, būdama tikra, kad mudviejų veido išraiška panaši. Negana to, žinojau, kad Foksas stengėsi iš paskutiniųjų ir, ištikus nesėkmei, nenusiminė. Vaikiną labiausiai skaudino mintis, kad prisiminsiu jį kaip storžievį.

– Foksai, noriu tavęs kai ko paklausti. Turi būti visiškai atviras su manim. Jeigu įtarsiu, kad meluoji, viskas bus baigta. Per valandą būsi išsiųstas.

Vaikinas nugurkė seilę, iš jo veido pranyko linksmumas.

– Duodu žodį.

Tikėdama juo, linktelėjau.

– Gerai, papasakok man apie savo tėtį.

Foksas paniuro. Jis tikrai nesitikėjo, kad pokalbis taip pakryps.

– Hmm, jis ligonis. Šitai tikriausiai žinote. Serga vėžiu. Vis dar neblogai laikosi. Dirba, bet tik pusdienį. Tėčiui reikia daug miegoti. Jam apsirgus, mama mus paliko, taigi... Jei neprieštaraujate, visiškai nenoriu kalbėti apie ją.

– Neprieštarauju.

Nudelbęs akis, Foksas kalbėjo toliau:

– Turiu brolių ir seserį. Jie nuolat svajoja, kad mama sugrįš, bet aš žinau, jog šito nebus. Jei ji grįš, išėsiu aš.

– Fokasai, mums tikrai nebūtina kalbėti apie ją.

– Atsiprašau. Maniau, man bus sunkiausia atsidurti taip toli nuo namų, o iš tiesų skaudžiausia matyti jus ir laimingą jūsų šeimą. – Vaikinas persibraukė plaukus sveikąja ranka. – Jūsų tėvai vis dar myli vienas kitą, broliai dievina. Ir aš trokščiau tokios šeimos. Neturiu nė vieno artimo žmogaus.

Pdėjau ranką Foksui ant peties.

– Patikėk, mes anaip tol netobuli. Rodos, tave su tėčiu sieja ypatingas ryšys.

– Taip ir yra, – jis dirstelėjo į mane. – Neketinau pasakoti apie tai. Mažai kalbu apie savo šeimą.

– Nieko tokio. Turiu daugiau klausimų.

Foksas atsisėdo tiesiau, toks judesys sukėlė jam skausmą. Atitraukiau ranką ir pakėliau akis į dangų.

– Tiesą sakant, tik dabar suprantu, kad ir šis klausimas gali būti sunkus.

Vaikinas nusišypsojo.

– Vis tiek klauskite.

– Na gerai... ar atvažiavai čia dėl manęs, ar norėdamas ištrūkti iš namų?

Patylėjęs Foksas įsmeigė akis į mane.

– Dėl abiejų priežasčių. Myliu tėtį. Nė negaliu jums apsa-kyti, koks jis man brangus, mielai juo rūpinuosi. Bet tai vargi-na. Čia, rūmuose, tarsi atostogauju. Tikiuosi, brolis su seseria-ims vertinti, ką darau, pripažins mano pastangas. Jūs irgi esate svarbi, – Foksas papurtė galvą. – Aš gyvenu nuo algos iki algos. Mano šeima suirusi. Suprantu nesąs kuo nors ypatingas, – tarė vaikas, glausdamas ranką sau prie krūtinės. Paskui staiga su-sidrovėjo. – Bet visą gyvenimą stebiu jus, visad maniau, kad esate labai graži ir protinga. Nežinau, ar turiu bent menkiausią galimybę tapti jūsų išrinktuuju... Bet vis tiek užpildžiau anke-tą. Maniau, jei pateksiu čia, rasiu būdą parodyti jums, kad esu šio to vertas. O paskui įsivėliau į muštynes, – Foksas gūžtelėjo pečiais. – Štai kaip viskas baigėsi.

Man nepatiko nusivylimas jo balse. Nenorėjau turėti rū-pesčių dėl šito vaikino. Pamaniau, jei prisileisiu jį per arti, bus tik blogiau. Iš kažkur visiškai gerai žinojau, kad jei leisiuosi su kuriuo nors vaikinu į intymesnius santykius, tai virs katastro-fa. Tad kodėl – *kodėl* – nesugebu šito išvengti?

– Turiu dar vieną klausimą.

– Klauskite, – niūriai tarė Foksas.

– Kaip jaučiatės, visą dieną dirbdamas paplūdimyje?

Vaikinas nesistengė slėpti šypsenos.

– Nuostabiai. Vandenyneas turi nepakartojamo žavesio. Beveik kasdien jo nuotaika keičiasi. Kartais vanduo esti visiškai ramus, o kartais įsišėlsta. Gerai, kad Anchelese visą laiką šilta, antraip neištverčiau tokio darbo.

– Man irgi patinka čionykštis klimatas, bet retai kada lepinuosi paplūdimyje. Mama su tėčiu nemėgsta vandenyno, o jeigu nuvažiuojam tik mudu su Aurenu, aplink ima telktis žmonės. Tai savotiška kančia.

Foksas švelniai kumštelėjo man.

– Jei kada nors atvažiuosit į Klermontą, susiraskite mane. Galėsite išsinuomoti privatų paplūdimį, plaukioti ir ilsėtis, kiek širdis geidžia.

Svajingai atsidusau.

– Puikus pasiūlymas.

– Kalbu rimtai. Tai mažiausia, ką galiu padaryti.

Pažvelgiau į savo rankas, paskui į viltingą Fokso veidą.

– Gal nutarkim šitaip. Jeigu pateksi į išrinktųjų trejetuką, mudu drauge nuvyksime į Klermontą, išsinuomosime paplūdimį, ir galbūt aš susipažinsiu su tavo tėčiu.

Supratęs, ką turiu galvoje, Foksas sustingo iš nuostabos.

– Tai nesiunčiate manęs namo?

– Šįvakar ne tu sukėlei muštynes. Vertinu tai, kad sąžiningai prisipažinai, kokie motyvai tave čia atvedė. Taigi lik čia ilgėliau, matysim, kaip eisis.

– Man šitai patinka.

– Tai gerai, – atsistojau, draskoma prieštaringų jausmų. Iki šio vakaro vos pažinojau Foksą, o dabar norėjau, kad jis liktų

rūmuose. – Atleisk, turiu bėgti, iki ryto reikia dar daug kuo pasirūpinti.

– Įsivaizduoju, – tarė Foksas, eidamas paskui mane prie durų. – Jūsų Šviesybe, ačiū, kad suteikėte man dar vieną progą.

– Juk to ir norėjai, tiesa? – nusišypsojau. – Tikrai gali vadinti mane Idlina.

Foksas šyptelėjo ir sveiką ranka suėmė manąją. Tada be galo švelniai pabučiavo pirštų galiukus.

– Labanakt, Idlina. Ir dar kartą ačiū.

Skubotai jam linktelėjau, prieš išbėgdama iš kambario. Viena problema buvo išspręsta... O rytoj laukė daugybė kitų.

Fotografė taip nepastebimai kiūtojo virtuvėje, kad nesuvokiau ją vis dar buvus ten, kai užvirė muštinės. Burkas ir Foksas atsidūrė pirmuosiuose laikraščių puslapiuose. Antraštės skelbė, kad pirmasis iš jūdviejų buvo pašalintas, antrasis paliktas. Nestigo ir kitokių nuotraukų. Fotografė įamžino mane, stovinčią greta Kailo ir smulkinančią šafraną, paskui greta Eriko, kažką verčiančio Henriui. Viską užtemdė žvėriškas įniršis Burko veide, jam puolant Foksą.

Šitą nuotrauką norėjau pamiršti, mažesnes išsikirpau ir pasidėjau. Kažkodėl nusprendžiau jas pasilaikyti, tad įkišau į stalčių, kuriame gulėjo bjaurusis Kailo kaklaraištis.

Eidama pusryčiauti, mačiau visus spoksant į mane. Paprastai neimdavau to į galvą, bet visus išrinktuosius labai domino muštinės, o tėvų akyse atsispindėjo nerimas. Mane slėgė neištarti klausimai.

Svarsčiau, ar praėjusį vakarą nebūsiu per daug prikaltėjęs ir pažėrusi priekaištų tėvams. Tenorėjau paašškinti, kokia skausminga ir sekinanti yra *Atranka*, o ne kaltinti juos už ją. Nėmaž nenorėdama joje dalyvauti, tesėjau savo pažadus. Pamaniau, kad Burko kumščiai pranoko visus kitus įvykius šalyje, bent jau šiandien.

– Kas nutiko? – sukuždėjo Keidenas.

– Nieko.

– Melagė. Mama su tėčiu visą rytą atrodė suglumę.

Vogčiomis dirstelėjau į tėvus. Tėtis krapštinėjo spuogelį virš antakio, mama lyg niekur nieko knibinėjo maistą lėkštėje.

Atsidusau.

– Tai suaugusiųjų reikalai. Tu nesuprasi.

Keidenas pakėlė akis į dangų.

– Nekalbėk šitaip su manim, Idlina. Man keturiolika, ne ketveri. Skaitau laikraščius ir žiūriu *Pranešimų* laidą. Moku daugiau kalbų negu tu ir studijuoju tuos pat dalykus kaip ir tu, nors niekas neverčia. Nesielk, tarsi būtum geresnė už mane. Esu princas.

Vėl atsidusau.

– O aš būsimoji karalienė, – priminiau Keidenui ir gurkštelėjau kavos. Kaip tik dabar netroškau būti jo kamantinėjama.

– Vieną dieną tavo vardas bus minimas istorijos knygoje, kai kurie nuobodžiaujantys paaugliai įsimins jį, kad išlaikytų testą, o paskui pamirš. Turi darbą kaip dauguma žmonių pasaulyje. Tad liaukis elgusis, tarsi būtum išskirtinė.

Netekau žado. Tai šitaip Keidenas žiūri į mane?

Negi ir visi kiti?

Šiandien buvau pasiryžusi būti stipri, parodyti mamai su tėčiu, kad tikrai atlaikysiu *Atranką* iki galo, ir įtikinti išrinktuosius, jog tokie įvykiai, kaip vakarykštės muštynės, manęs nepalauš. Kai išgirdau Keideno žodžius, visos mano pastangos pasirodė esančios bergždžios.

Atsistojau, ketindama išeiti, mėginau prisiminti, ką turiu pasiimti iš kabineto. Šiandien tikrai negalėsiu ten dirbti, pamaniau.

– Luktelėk, Idlina.

Prie manęs pribėgo Kailas. Širyty, įėjusi į valgomąjį, nė nedirstelėjau į jį. Kailo lūpa buvo šiek tiek patinusi, bet šiaip jis atrodė sveikas.

– Ar tau viskas gerai? – paklausė.

Linktelėjau galvą... ir papurčiau.

– Tiesą sakant, nežinau.

Kailas uždėjo ranką man ant peties.

– Viskas bus gerai.

Buvau taip susipainiojusi, kad prigludau lūpomis prie Kailo lūpų, nors žinojau, kad visi valgomajame sustingo.

– Oi! – traukdamasis šūktelėjo jis.

– Atleisk, aš tiesiog...

Kailas čiupo mane už riešo, ištempė į gretimą patalpą, užtrenkė duris ir prispaudė mane prie sienos. Bučiavo su didesniu įkarščiu negu aš jį, nemaž nebesirūpino sužalota lūpa, tarsi žinotų, ko tikėtis.

– Ką visa tai reiškia? – paklausė, sunkiai kvėpuodamas.

– Nenoriu galvoti. Tiesiog pabučiuok mane.

Netardamas nė žodžio, jis prisitraukė mane, ėmė kedenti plaukus pirštais. Suėmiau Kailą už marškinių ir stipriai laikiau.

Tai padėjo. Mudviem spaudžiantis vienam prie kito, viskas trumpam liovėsi egzistavę. Jo lūpos nuo mano lūpų perėjo prie kaklo. Šie bučiniai buvo kitokie negu anksčiau, atrodė agresyvūs ir reiklūs, užvaldantys visą mano dėmesį. Nieko negalvodama, trūktelėjau tuos marškinius.

Kailas velniškai nusikvatojo.

– Gerai, jei ima lėkti į šalį drabužiai, būtinai turime eiti į kambarį. Tau tikrai reikėtų žinoti antrąjį mano vardą.

– Aštonas? Arturas? Lyg ir prasideda raide A?

– Nė iš tolo.

Atsidusau ir lioviausi vilkusi jam marškinius.

– Ką gi.

Vis dar laikydamas mane per liemenį Kailas atšlijo ir paikai nusišypsojo.

– Ar tau viskas gerai? Anas vakaras buvo baisokas.

– Tikrai nesitikėjau šito. Viskas per šparagus... Burkas trenkė kumščiu Foksui dėl daržovės.

Kailas nusijuokė.

– Štai kodėl verčiau rinktis sviestą.

– Ak, vėl tu su savo kvailu sviestu, – papurčiau galvą ir perbraukiau pirštu jam per krūtinę. – Man tikrai gaila, kad tavo lūpa praskelta. Ar dar kur nors skauda?

– Pilvą. Mėgindamas išsivaduoti, Burkas keliskart žiebė alkūnę. Stebiuosi, kad taip lengvai išsisukau. Henris gavo į akį. Laimė, tik antakis prakirstas, pati akis neišmušta.

Susiraukiau vaizduodamasi, kaip blogai viskas galėjo baigtis.

– Kailai, ar, manimi dėtas, būtum juos apspardęs?

– Tavimi dėtas, būčiau įkretęs Henriui ir sau, – atsakė jis.

– Bet judu stengėtės išskirti mušeikas.

Kailas pakėlė pirštą.

– Tiesa. Žinai šitai, nes pati ten buvai. O kiti skaitė tik laikraščius. Iš nuotraukų atrodo, kad pliekėmės visi.

– Jei neišvariau Henrio, Fokso ir tavęs, tai rodo, kad jūs nežinia kodėl išsisukote?

– Galbūt tai pavyks ir kitiems.

– Šiandien nepatyrčiau nieko gero, – atsidusau, pirštais šukuodamasi plaukus ir atsilošdama į sieną.

– Ar mano bučinyš buvo toks blogas?

Nusijuokiau, mintyse grįždama į aną vakarą savo kambaryje. Atrodė labai neįprasta, kad Kailas norėjo pasikalbėti su manimi, tik nenumaniau, kodėl šitai prisiminiau kaip tik dabar. Visą šį laiką galėjau naudotis kitokiu būdu jausmams išlieti, turėjau kitą išeitį.

– Kodėl mudu nesikalbėdavome anksčiau? Tai visai paprasta.

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Čia vadovauji tu viena. Kaip manai?

Nudelbiau akis, gėdydamasi prisipažinti.

– Nuteikiau Džoisę prieš tave. Ji nuolatos mane mėgdžioja ir varo iš proto.

– O aš prieš tave visus rūmus. Tai ne tavo, o mūsų tėvų kaltė, ir vis dėlto niekada nepaisiau, kad tu būsimoji karalienė.

– Suprantu.

– Žinau, ką manai apie Džoisę. Betgi jai, užaugusiai tavo šešėlyje, sunku.

Nesinorėjo įtraukti Džoisės į sąrašą žmonių, kuriems jaučiausi prasikaltusi. Pasitvarkiau drabužius, žinodama, kad darbas nuvys tokias mintis.

– Susitikime netrukus. Tai bus ne pasimatymas, tiesiog drauge praleisime laiką.

Kailas kreivai šyptelėjo.

– Man patiktų.

Jis susikišo marškinius į kelnes. Mano skruostus išmušė raudonis. Nejaugi galiu šitaip prarasti savitvardą?

– Paklausk, – tarė jis. – Nesileisk sužlugdoma *Atrankos*. Esi stipresnė už ją.

– Ačiū, Kailai, – pabučiavau jį į skruostą ir išėjau, grįžau į savo kambarį.

Prisiminiau, kaip įpykau pamačiusi ištrauktą iš voko Kailo vardą, kaip pasijutau apgauta. Dabar man neberūpėjo, kaip ten atsidūrė jo anketa, tiesiog džiaugiasi, kad taip nutiko.

Vyliausi ir Kailą jaučiant tą patį.

Dvidešimt šeštas skyrius

Šis vakaras turėjo tapti tikru iššūkiu. Taip, nuotraukos su Ijanu laikraščiuose atrodė puikiai, taip, vaizdo klipas apie viktoriną išėjo žavus, bet aš svarsčiau, ar Gavrilas neims klausinėti apie Džeko ir Burko pašalinimą, užuot sutelkęs dėmesį į kitus kandidatus.

Blogiausia buvo, kad beveik neturėjau ko pasakyti apie tuos vaikus. Tėtis sustiprino apsaugą. Nors sargybiniai sparčiai tikrino kandidatų duomenis, šią savaitę nebuvo numatytas nė vienas pasimatymas... Vadinasi, nebus ko papasakoti ateinančios savaitės *Pranešimų* laidoje. Šis vakaras buvo labai svarbus, bet nenučiuokiau, kaip sudominti žiūrovus.

Negalėjau atsikratyti jausmo, kad kažkas ne taip, kad man tarsi trūksta informacijos, kuri leistų *Atrankai* vykti sklandžiau.

Nepuoliau į paniką, nes pažinojau Kailą, Henrią, Heilą ir Fokšą. Bet iš to, kiek žinojo žmonės, buvo matyti, kad *Atrankai* sekasi labai prastai.

Nors į šios dienos laikraščius tik užmečiau akį, prisiminiau, kaip gūžiausi ant pakylos per paradą. Be to, vis dar mačiau žmones, stovinčius ant šaligatvių, rodančius į mane pirštu ir besijuokiančius. Šią savaitę dėl netinkamo elgesio išspyrėme du kandidatus. Bjaurūs jų poelgiai visiškai užtemdė *Atrankos* romantiką.

Tai buvo blogai, labai blogai.

Sėdėjau savo kambaryje, piešdama eskizą ir stengdamasi surikiuoti mintis. Reikėjo rasti kokią nors išeitį iš padėties, kad reikalai pakryptų į gera.

Mano pieštukas lakstė popieriaus lapu, linijos vis ryškėjo, problemos irgi. Pamaniau, kad laidoje, ko gero, nevertėtų kalbėti apie šios savaitės pasimatymus. Jeigu prabilsiu apie vieną, teks paminėti ir kitus, o juk nenoriu pasakoti, kaip Džekas grablojo mane.

Galbūt, užuot minėjusi įvykius, pakalbėsiu apie vaikinų gebėjimus? Yra už ką juos pagirti. Jei parodysiu besižavinti kandidatų laimėjimais, kils įspūdis, kad esu sutrikusi ir nežinau, kurį iš jų pasirinkti. Reikia įtikinti žiūrovus, kad *Atranka* nežlugo, tiesiog yra gausybė tinkamų kandidatų.

Svarstydamą, kaip elgtis laidoje, sukūriau nuostabų eskizą. Suknelė turėjo būti su petnešėlėmis, labai prigludusi ir siekti iki pusės šlaunų. Ant viršaus dar turėjo būti ilgas permatomas sijonas, kad suknelė atrodytų kukliau. Jai parinkau raudonojo vyno spalvą, viršutiniam sijonui – tamsinto aukso. Šitoks derinys turėjo tapti subtilia užuomina apie rudenį.

Įsivaizdavau, kaip, vilkėdama šią suknelę, susišukuosiu plaukus. Netgi žinojau, kokie papuošalai labiausiai tiks prie jos.

Žiūrėdama į eskizą, suvokiau, kad sumanytasis apdaras labiau tinka jaunai talentingai aktorei negu princesei. Mano akimis, jis buvo nepakartojamas, nerimavau tik dėl kitų žmonių nuomonės. Dar nė vienu mano gyvenimo tarpsniu ši neatrodė tokia svarbi.

– Ak, panele! – aiktelėjo Nina, metusi žvilgsnį į eskizą.

– Patinka?

– Labiau kerinčio drabužio nesu regėjusi.

Įsispoksojau į eskizą.

– Kaip manai, ar galėčiau ją vilkėdama pasirodyti *Pranešimų* laidoje?

Kambarinė nusivaipė, tarsi pati turėčiau suprasti.

– Įprastai būnate prisidengusi nuo galvos iki pirštų galiukų. Jei neketinate išsiuvinėti drabužio netikrais deimantais, tai kodėl gi jo neapsivilkus.

Perbraukiau popierių, tarsi liesdama patį apdarą.

– Ar galėčiau imtis darbo? – jaudindamasi paklausė Nina.

– Gal nusivestum į siuvyklą ir mane? Norėčiau tau padėti. Suknelės man reikia šiam vakarui.

– Labai dėliaugčiausi, – atsakė Nina.

Čiupau bloknotą ir nusekiau paskui ją koridoriumi, apimta dar nepatirto jaudulio.

Įėjusi į televizijos studiją, pirmiausia pamačiau begalinį pavydą Džoisės akyse. Supratau, kad mudvi su Nina plūkėmės ne veltui – kirpome, siuваме ir matavome. Avėjau aukso spalvos aukštakulnius, sugarbanoti plaukai krito ant menčių, jaučiausi

nuostabiai graži. Susižavėjusių išrinktųjų žvilgsniai tik patvirtino, kad šįvakar atrodau kaip niekad gerai. Taip suglumau, kad atgrėžiau jiems nugarą, mėgindama nuslėpti šypsena.

Paskui pajutau, jog kažkas ne taip. Kambaryje tvyrojo įtampa, ji gerokai pranoko mano didžiavimąsi naujaja suknele ar vaikinų rodomą susižavėjimą. Iškart pasijutau prislėgta, net šurpas ėmė krėsti.

Apsidairiau, ieškodama priežasties. Mama su tėčiu kukliai glaudėsi kampe. Iš surauktos tėčio kaktos ir mamos judesių supratau, kad kažkas nutiko. Abejojau, ar galiu prieiti prie jų pasikalbėti. O gal kelių dienų tylėjimo jau gana?

– Sveika! – prie manęs prislinko Beidenas.

– Sveikas.

– Neišgąsdinau tavęs?

Mandagiai atsakiau:

– Ne, nė kiek. Buvau užsigalvojusi. Tau ko nors reikia?

– Na, svarsčiau, ar negalėčiau šią savaitę pakviesti tavęs vakarienės. Gal paskui vėl paskambintume? – Beidenas pavaizdavo braukąs per nematomos gitaros stygas ir nusišypsojęs prikando lūpą.

– Malonus pasiūlymas, bet pagal *Atrankos* taisykles į pasimatymą turiu kviesti aš.

Beidenas patraukė pečiais.

– Na ir kas? Juk gaminti tave pakvietė vaikinai.

Prisimerkiau, mėgindama atsiminti.

– Na, galbūt.

– Vadinasi, jei užaugau ne rūmuose, tai negaliu kviesti tavęs į pasimatymą, o Kailas gali?

– Užtikrinu tave, kad Kailas turi kur kas mažiau pranašumo, nei įsivaizduoji, – atsakiau juokdamasi ir prisimindama ilgus antipatijos metus.

Neįtikintas Beidenas tylomis stypsojo šalia.

– Kaipgi kitaip.

Likau visiškai priblokšta, kai jis tvirtais žingsniais nuėjo šalin, susikišęs rankas į kišenes. Nejaugi buvau šiurkšti? Kalbėjau sąžiningai. Iš tikrųjų neatsisakiau Beideno kvietimo, tik priminiau taisykles.

Bandžiau pamiršti įžeidimą ir imtis šio vakaro pareigų. Turėjau atrodyti žavi, maloni ir mėginti įtikinti žiūrovus, kad esu įsimylėjusi.

Tėčiui einant pro mane, švelniai paėmiau jį už rankos.

– Kas blogai?

Jis papurtė galvą ir paglostė man ranką.

– Nieko, brangute.

Tėčio melas sukretė mane labiau negu Beideno netaktas. Studijoje zujo darbuotojai, kažką nurodinėjo vienas kitam ir tikrino užrašus. Girdėjau juokiantis Džoizę, kažkas tuoj pat ją nutildė. Vaikiniai truputį garsiau negu dērētų kalbėjosi tarpusavyje. Paniuręs, nekreipdamas į nieką dėmesio, Beidenas įsitaisė greta Henrio. Prispaudžiau rankas prie pilvo, kad nusiiraminčiau.

Už Henrio, tamsiuose užkulisiuose, išvydau mojan ranką. Tai buvo Erikas, jis stovėjo nuošalyje ir laukė, kol galės užimti savo slaptą vietą. Sugavęs mano žvilgsnį, pakėlė nykščius aukšty, bet jo veido išraiška bylojo, kad tai klausimas, ar

viskas gerai. Gūžtelėjau pečiais. Erikas sučiaupė lūpas, paskui be garso ištarė žodį „atsiprašau“. Prisiverčiau nusišypsoti jam, irgi iškėliau nykščius. Ne viskas buvo gerai, bet kitaip pasielgti negalėjau. Erikui papurčius galvą, kažkodėl apsiraminau. Bent vienas žmogus suprato, kaip jaučiuosi.

Giliai įkvėpusi, nuėjau atsisėsti tarp mamos ir Aureno.

– Kažkas blogai, – sušnibždėjau broliui.

– Žinau.

– O gal žinai, kas?

– Taip.

– Ar pasakysi man?

– Vėliau.

Atsidusau. Kaip man pasirodyti laidoje, virš galvos kabant juodam debesiiui?

Tėtis trumpai išdėstė, kad *Atrankos* pasimatymai laikinai nutraukti, bet aš nepajėgiau susitelkti į jo žodžius. Temačiau išryškėjusias nuo streso raukšleles aplink akis, įsitempusius pečius – kažkas jų slėgė.

Laidai įpusėjus, Gavrilas žengė į scenos vidurį ir pareiškė užduosiąs keletą klausimų išrinktiesiems. Mačiau, kaip vaikinai pasitaisė kaklaraiščius, rankogalius ir atsilošė kėdėse, rodydami didelį pasitikėjimą savimi.

– Naži, pradėkim... Ponaitis Ivanas!

Sėdintis pirmos eilės krašte vaikinai pakėlė ranką, ir Gavrilas atsigręžė į jį.

– Kaip jums iki šiol patiko *Atranka*?

Ivanas prunkštelėjo.

– Būtų patikusi kur kas labiau, jei būčiau gavęs progą pabendrauti su princese akis į akį, – vaikinai man mirktelėjo, o aš pajutau kaistant skruostus.

– Ko gero, princesei stinga laiko susitikti su visais kandidatais, – maloniai tarė Gavrilas.

– Žinoma! Nesiskundžiu, tiesiog esu kupinas vilčių, – kikendamas pridūrė Ivanas, tarsi visa tai jam būtų labai juokinga.

– Ką gi, gal šįvakar pamėginkite paveikti Jos Šviesybę, kad skirtų jums laiko. Pasakykite mums: kokia, jūsų manymu, svarbiausia būsimo princo užduotis?

Ivanas liovėsi juokėsis.

– Nežinau. Turbūt svarbu būti geru karalienės draugu. Princesė Ildina priversta labai daug bendrauti darbo reikalais. Būtų gera tapti žmogumi, kurį ji visada norėtų matyti šalia. Na, suprantate, nuotaikai praskaidrinti.

Stengiausi nepakelti akių į dangų. Meiluti, tai aš su tavimi turiu bendrauti per prievartą.

– Įdomus požiūris, – pareiškė Gavrilas. – O ką manote jūs, ponaiti Gunarai?

Gunaras buvo žemaūgis. Šalia drambloto Ivano vaikinai atrodė visai smulkūs. Jis bergždžiai stengėsi atlošti pečius.

– Kad būsimo princas turėtų būti pasirėngęs būti naudingas. Jau užsiminėte, kad princesės dienotvarkė perpildyta, todėl jos gyvenimo draugas turėtų pamėginti ją suprasti ir kuo galėdamas padėti. Aišku, aš nenutuokiu, kokia būtų ta pagalba, bet svarbu suvokti, kad gali pasikeisti ir tavo gyvenimas, ir tavo prioritetai.

Gavrilas nutaisė pritariamą išraišką, tėtis ėmė ploti, juo pasekė kiti. Irgi prisidėjau prie plojimų, bet jaučiausi nei šiaip, nei taip. Klausimas buvo rimtas, man nesinorėjo, kad jis virstų juokų objektu.

– Ponaiti Kailai, jūs gyvenate rūmuose nuo pat gimimo, – tarė Gavrilas, eidamas per sceną. – Kaip pasikeistų jūsų gyvenimas, jei taptumėte princu?

– Be abejonės, skirčiau daugiau dėmesio asmeninei higienai.

– Fuu! – sutrikusi prisidengiau burną, bet nepajėgiau nuslopinti juoko.

– Ak, rodos, kai kas sutinka su jumis.

Kailui už nugaros pavėluotai nusikvatojo Henris. Jis suprato atsakymą tik padedamas Eriko. Gavrilas pastebėjo Henriį ir patraukė prie jo.

– Jei neklystu, ponaitis Henris, tiesa? – Vaikinas linktelėjo, bet jo akyse išvydau tikrą siaubą. – Ką jūs manote apie tai? Koks turėtų būti svarbiausias būsimojo princo vaidmuo?

Henris stengėsi neparodyti baimės, grįžtelėdamas į šalį išklausyti Eriko vertimo. Supratęs klausimą, linktelėjo.

– Taip, taip. Prynčas turėtų būti pryncesei... Hmm...

Atsistojau, nebegalėjau to pakęsti.

– Henri! – pašaukiau. Visų akys nukrypo į mane, o aš pamojau vaikiniui, kad ateitų į scenos vidurį. Jis atsargiai nulipo žemyn. – Erikai, tu irgi ateik.

Henris palaukė, kol pasirodė jo draugas. Erikas nervinosi, jis nebuvo pasirengęs atsidurti dėmesio centre. Henris

šypsodamasis jam kažką sumurmėjo, vertėjas apsiramino, tada juodu atėjo į scenos vidurį prie Gavriilo.

Paėmiau Henrių už rankos, Erikas kaip šešėlis atsistojo jam už nugaros.

– Gavrilai, ponaitis Henris išaugo Svendvėje. Jo gimtoji kalba suomių, todėl kol kas jis negali apsieiti be vertėjo, – parodžiau Eriko pusėn, šis greitai nusilenkė, pasirengęs grįžti į šešėlį. – Esu tikra, kad Henris mielai atsakys į jūsų klausimą, bet bus daug lengviau, jei Erikas nesislėps Henriui už nugaros.

Erikui išvertus mano žodžius, Henris nusišypsojo. Kai švelniai spustelėjo man ranką, mane užplūdo keistas išdidumas.

Patylėjęs, kad susikauptų, Henris atsakė į klausimą. Mačiau, kaip apgalvoja kiekvieną žodį. Nors buvo sutrikęs, kalbėjo sklandžiai. Galiausiai nutilo, tada visų akys įsmigo į Eriką.

– Henris sako, kad būsimasis princas turi nepamiršti, jog jam teks atlikti ne vieną, o kelis vaidmenis: vyro, patarėjo, draugo ir dar daugybę kitų. Jis turi būti pasirengęs mokytis ir dirbti taip sunkiai, kaip Jos Šviesybė. Ir pamiršti savo *ego*, kad galėtų tarnauti jai. – Erikas sunėrė rankas už nugaros. Mačiau, kad stengiasi prisiminti paskutinius Henrio žodžius. – Dar jis turi suprasti, kokia našta tenka princesei. Tokios pats niekada nepaneštų, todėl turi būti pasiruošęs retkarčiais tapti juokdariu.

Sukikenau. Buvau laiminga, matydama plačią Henrio šypseną, Erikui baigus versti. Studija pratrūko plojimais, o aš pasistiebiau ant pirštų galiukų ir sukuždėjau Henriui į ausį:

– Gerai, gerai.

Jis nušvito.

– Gerai, gerai?

Linktelėjau.

– Jūsų Šviesybe, tai ypatingas atvejis *Atrankoje*, – aiktelėjo Gavrilas. – Kaip jūs bendraujate?

– Padedami kantrybės ir Eriko.

Per studiją nusirito negarsus juokas.

– Bet kaip šitai įmanoma? Kada nors tai turėtų pasikeisti.

Pirmąkart gyvenime man užėjo noras bėgti iš scenos, čiupiti kėdę ir paleisti per visą studiją į Gavrilą Feidėją.

– Taip, žinoma, bet esti kur kas blogesnių dalykų už kalbos barjerą.

– Ar galite mums pateikti kelis pavyzdžius?

Rankos mostu parodžiau Henriui ir Erikui, kad atsisėstų, ir, matydama šį kuo skubiausiai maunant iš scenos, vos neprapliupau juoku. Henris man akinamai nusišypsojo prieš nueidamas, toji šypsena įkvėpė mane.

– Jei jau viskas prasidėjo nuo Henrio, pirmiausia kalbėsiu apie jį. Mums buvo sunku bendrauti, bet jis yra mieliausias žmogus. Džekas ir Burkas puikiai kalbėjo angliškai, bet elgėsi šlykščiai.

– Mes visi skaitėme, kaip Burkas sukėlė muštynes. Esu laimingas, kad nenukentėjote per tą išpuolį, – tarė Gavrilas.

Nesužeista? Taip. Nenukentėjusi? Būčiau galėjusi pasiginčyti, tik niekas apie tai nenorėjo girdėti.

– Taip, bet anuodu vaikinai buvo išimtytys. Daugybę kandidatų galėčiau pagirti.

– Nejaugi? Tai netrukdysiu jums!

Nusišypsojusi dirstelėjau į vaikinus.

– Ponaitis Heilas puikiai išmano madas ir dirba siuvėju. Nenustebčiau, jei vieną dieną Ilėjos gyventojai rengtųsi jo sukurtais drabužiais.

– Man patinka jūsų suknelė! – šūktelėjo Heilas.

– Sukūriau pati! – atsiliepiau, nepajėgdama nuslėpti pasididžiavimo.

– Ji tobula!

– Matote, – vėl atsigrėžiau į Gavrilą. – Sakiau, kad Heilo geras skonis. – Vėl apsižvalgiau aplink. – Jau esu kalbėjusi apie ponaičio Beideno muzikinius gabumus, bet verta vėl juos prisiminti. Jis be galo gabus.

Beidenas skubai linktelėjo. Jei tebebuvo suirzęs, puikiai nuslėpė.

– Sužinojau, kad ponaitis Henris yra nuostabus virėjas. Reikia išskirtinių gebėjimų, kad padarytum man įspūdį šioje srityje, nes, kaip žinote, mūsų rūmų virėjai gali varžytis su garsiausiais šios profesijos atstovais pasaulyje. Patikėkite mano žodžiais: yra ko man pavydėti, nes esu ragavusi Henrio gaminto maisto.

Studijoje nuaidėjo garsesnis juokas. Monitoriuje išvydau tėtį – jis atrodė itin patenkintas.

– Ponaitis Foksas... kai kas iš jūsų gali abejoti ypatingais jo gabumais, bet šis vaikiną sugeba rasti geriausią išeitį iš bet kurios padėties. *Atranka* kelia stresą, o jis visad stengiasi matyti tik gera. Malonu, kai Foksas yra šalia.

Susižvelgėme su juo. Nors vaikinų galva buvo sutvarstyta, akis pamušta, – mėlynės neuždengė net grimas, – jis visai nepanėšėjo į mušėiką. Buvau patenkinta, kad leidau jam pasilikti.

– Kas dar? – paklausė Gavrilas.

Peržvelgiau vaikus. Taip, buvo dar vienas.

– Daugeliui žmonių sunku patikėti, kad nepažįstu ponaičio Kailo kaip nulupto, juk abudu gyvename rūmuose nuo pat gimimo, ir vis dėlto yra kaip tik taip. *Atranka* leido man pažinti šį kandidatą kur kas geriau, sužinojau jį esant daug žadantį architektą. Jei kada nors prireiktų statyti kitus rūmus, pirmiausia pasikviesčiau ne ką kitą, o jį.

Mintį, kad vaikystės draugai ilgainiui gali tapti mylimaisiais, lydėjo gausybė ilgesingų atodūsių.

– Bet pritariu, kad jam reiktų daugiau dėmesio skirti asmeninei higienai, – pridūriau, sukeldama studijoje juoko šuorą.

– Rodos, šie kandidatai išties puikūs jauni žmonės, – pareiškė Gavrilas, vėl sulaukdamas plojimų.

– Be jokių abejonių.

– Jeigu jie jums padarė tokį įspūdį, turiu paklausti: ar kuris nors iš jų jau užsikariavo kertelę jūsų širdies?

Ėmiau sukti garbaną ant piršto.

– Nežinau.

– Nesinori tikėti.

Nudelbusi akis, sukriзенau. Juk tai netikra... O gal tikra?

– Ar tai gali būti kuris nors iš paminėtų vaikinų? – neatlyžo laidos vedėjas.

Žaismingai pliaukštelėjau jam per ranką.

– Dievulėliau, Gavrilai!

Jis sukikeno kaip dauguma sėdinčiųjų studijoje. Pasivėdavau ranka ir vėl atsigrėžiau į vedėją.

– Tiesą sakant, sunku kalbėti apie tokius dalykus viešai, bet tikiuosi ateityje galėsimanti papasakoti daugiau.

– Puikios naujienos, Jūsų Šviesybe. Visos Ilėjos vardu linkiu jums sėkmės ieškant gyvenimo draugo.

– Ačiū, – kukliai nulenčiau galvą ir dirstelėjau į tėtį.

Jo veidas atrodė truputį nepatiklus, bet optimistiškas. Man buvo sykiu ir liūdna, ir malonu. Kamuojama sunkiausių dvejonių dėl *Atrankos*, vis dėlto mačiau, kad tėtį guodžia net mažytė viltis.

Kol kas šito pakako.

Dvidešimt septintas skyrius

– Blogi reikalai.

Susirietusi į kamuoliuką, gulėjau ant Aureno lovos, o jis sėdėjo greta ir pasakojo man visa, ką buvo nutylėję tėvai.

– Klok.

Brolis nurijo seilę.

– Rodos, neramumai visad prasideda vargingiausiose provincijose. Nepuldinėjami rūmai, kaip darydavo sukilėliai tėčio ir mamos jaunystėje... Dabar keliama maištai.

– Ką, tiesą sakant, tai reiškia?

– Maištininkai siekia nuversti monarchiją. Nors kastos panaikintos, tie žmonės negauna, ko nori, ir mano, kad karaliui šitai nerūpi.

– Nerūpi? – paklausiau priblokšta. – Tėtis visiškai nusialino mėgindamas atkurti tvarką šalyje. Dėl neramumų buvo surengta *Atranka*, aš einu į pasimatymus su nepažįstamais vaikinais!

– Žinau. Nenučiuokiu, kas sumanė šio vakaro spektaklį, bet jis buvo įspūdingas. – Nutaisiau mažą veidą, džiaugdama

pagyromis, bet mane ėmė kamuoti klausimas, kiek šio vaka-
ro laida buvo sumanyta iš anksto ir ar išties joje tvyrojo tikro
nuoširdumo atmosfera. – Bet ką mums daryti toliau? Vaidinti
amžinai?

– Cha! – nusišaipiau. – Tarsi tavęs kas nors prašė vaidinti.
Ši užduotis nuolat tenka man, o aš nebegaliu. Jaučiuosi, lyg
man trūktų oro.

– Galime atsisakyti valdžios, – pasiūlė Aurenas. – Bet kas
bus tada? Kas užims mūsų vietą? O jeigu neatsisakysim, maiš-
tininkai gali nuversti mus jėga.

– Manai, išdrįstų? – tyliai paklausiau.

Aurenas įsmeigė akis į tolį.

– Nežinau, Ide. Žmonės prikrečia daug didesnių blogybių,
kai yra alkani, pavargę ir visiškai nuskurdę.

– Bet mes negalime pamaitinti visos šalies. Negalime vi-
siems mokėti vienodą atlyginimą. Ko iš mūsų nori tie žmonės?

– Nežinau, – sąžiningai prisipažino Aurenas. – Tiesiog trokš-
ta gyventi geriau. Nekaltinu jų, bet diduma yra suglumę. Mano,
kad mes valdome kiekvieno iš jų gyvenimą, nors taip nėra.

– Jie patys savo likimo kalviai.

– Kaip tik taip.

Ilgai sėdėjome, tylėdami ir svarstydami, kas mūsų laukia.
Tiesą sakant, žinojau, kad, maištams nesiliovus, nukentėsiu la-
biau už kitus. Nenumaniau, kaip tai vykdavo, bet vyriausybės
pasikeisdavo. Karalystės iškildavo ir žlugdavo. Viršų imdavo
naujos ideologijos, o senosios būdavo nustumiamos į šalį.
Klausiau savęs, ar atsidursiu skurde.

Vaizduojantis tokį gyvenimą, nukratė šiurpas.

– Nepatenkintieji jau apmėtė mane pašvinkusiu maistu, – sumurmėjau.

– Ką?

– Buvau nežmoniškai naivi, – atsakiau, purtydama galvą. – Augdama tikėjau, kad esu dievinama... bet žmonės manęs nemylė. Kada mama su tėčiu atsisakys sosto, niekas nesutrukdys maištininkams nusikratyti manimi.

Akivaizdu, kad pirmiau buvau užliūliuota gražių šnekų. Dabar jau žinojau, kad visos jos buvo melas. Pasijutau prislėgta.

Aureno veide atsispindėjo nerimas. Laukiau, kad jis išsklaidys mano nuogąstavimus, bet taip nenutiko.

– Idlina, gali priversti žmones tave pamilti.

– Nesu tokia žavi kaip tu nei tokia protinga kaip Keidenas ar tokia nuostabiai padūkusi kaip Ostinas. Neturiu jokių išskirtinių savybių.

Brolis trinktelėjo galva į lovos lentą ir sudejavo.

– Idlina, juk tu juokauji, ką? Esi pirmoji moteris, paveldėjusi sostą. Šioje šalyje tokių dalykų dar nėra buvę. Tau tereikia išmokti tuo pasinaudoti, priminti žmonėms, kas esi.

Esu Idlina Skriv, pasaulyje nėra galingesnio žmogaus už mane.

– Nemanau, kad žmonės mane pamėgtų, jei sužinotų, kokia esu iš tikrųjų.

– Jeigu imsi verkšlenti, išspirsiu tave lauk.

– O aš liepsiu išplakti tave.

– Grasinai man šitokia bausme nuo šešerių metų.

– Vieną dieną taip ir nutiks. Įsidėmėk mano įspėjimą.
Aurenas prunkštelėjo.

– Nesijaudink, Ide. Galimybės, kad žmonės susitelks mūsų nuversti, labai nedidelės. Jie tik giežia pyktį. Pamatysi, jei pajus valdžios rūpinimąsi, viskas grįš į vėžes.

Linktelėjusi atsidusau. Turbūt nerimavau be reikalo, bet vis dar girdėjau neapykantos persmelktus riksmus per paradą, vis dar mačiau piktus atsiliepimus laikraščiuose apie savo bučinį su Kailu. Tai tikrai ne paskutinis kartas, pamaniau, kai norima panaikinti monarchiją.

– Nesakyk mamai ir tėčiui, kad viską žinau, gerai?

– Jei to reikalauji.

Pašokau ir pabučiavau Aureną į skruostą. Man buvo gaila mergaičių, neturinčių brolių.

– Pasimatysim rytoj.

Aurenas šyptelėjo.

– Eik bent kiek numigti.

Išėjau iš jo kambario, ketindama grįžti į savąjį, bet staiga pajutau alkį. Jau buvau lankiusis virtuvėje, man ten visai patiko. Prisiminiau mačiusi vaisių, šaldytuve buvo sūrio. Nusprendžiau, kad jau ganėtinai vėlu, turbūt nieko ten nerasiu, tad ėmiau lipti užpakaliniais laiptais.

Klydau tikėdamasi, kad virtuvė bus tuščia. Čia darbavosi būrelis jaunų vyrų ir moterų. Jie kočiojo tešlą ir pjaustė daržoves. Akimirksniu viską apžvelgiau, sužavėta virėjų darbštumo ir įkarščio. Man patiko, kad, nepaisant vėlyvo laiko, jie atrodė žvalūs ir laimingi, dirbdami plepėjo tarpusavyje.

Virėjai buvo taip mane sudominę, kad ne iš karto pastebėjau virtuvės kampe siluetą su išsidraikiusiomis šviesiomis garbanomis. Henris buvo pasikabinęs marškinius ant vagio, vilkėjo miltuotus mėlynus marškinėlius. Tyliai žingsniavau pro šalį, bet virėjai ir virėjos, vos mane pažinę, ėmė lankstyti ir daryti tūpsnius. Taip jie įspėjo Henriį apie mano pasirodymą.

Išvydęs mane, vaikinai bergždžiai mėgino apsivalyti marškinėlius. Tada nusibraukė plaukus nuo kaktos ir atsigręžė į mane, kaip visada šypsodamas.

– Eriko nėra?

– Miega.

– O kodėl tu nemiegi?

Henris prisimerkė, stengdamasis suvokti mano klausimą.

– Hmm. Atsiprašau. Aš gaminti?

Linktelėjau.

– Ar aš irgi galiu gaminti?

Henris parodė į krūvą obuolių ir į gniutulą tešlos ant stalo.

– Tu nori? Tu gaminti?

– Taip.

Vaikinai išsišiepė ir linktelėjo. Dar kartą mane nužvelgęs, linktelėjo, paskui nukabino nuo vagio marškinius ir apjuosė jais mane, rankoves surišo už nugaros. Išėjo vos ne prijuostė. Henris norėjo, kad turėčiau tokią.

Nusišypsojau pati sau. Galėjau išsiterlioti nebent naktinius, bet mudviem neužteko žodžių ginčytis dėl to.

Henris paėmė obuolį ir nulupo, neatitraukdamas peilio. Padaręs šitai, padėjo vaisių ant darbastalio ir pasiėmė kitokį peilį.

– *Pidaveitsi nain*, – tarė rodydamas, kaip laiko peilio rankeną pirštais. – *Pidaomena huolellisesti*, – tada užlenkė kitos rankos pirštus ir suspaudė obuolį. Paskui ėmė pjaustyti.

Net stokodama patyrimo mačiau, kiek nedaug jėgų atima iš Henrio šis darbas ir kaip jis saugo pirštus.

– Tu, – pasakė jis, duodamas man peilį.

– Gerai. Šitaip? – pasistengiau laikyti ranką kaip jis.

– Gerai, gerai.

Darbavausi toli gražu ne taip greitai kaip Henris, mano skiltelės nebuvo vienodos, bet jis plačiai šypsojosi, tarsi pati viena būčiau kėlusi puotą.

Henris ruošė tešlą, bėrė cinamoną pramaišiu su cukrumi, paskui nusikabino nuo sienos keptuvę.

Spėlioju, ar tėvų restorane vaikas gamindavo tik desertus, ar tai buvo jo mėgstamiausi patiekalai.

Padėjau vynioti obuolius į tešlą ir, nors ir bijodama nusiplikyti karštu aliejumi, panardinau į keptuvę vieną gaminį. Suklikau, aliejui ėmus šnypšti, kunkuliuoti ir tikšti ant grindų. Buvo malonu, kad Henris nesišaipto iš manęs.

Kai jis galiausiai brinktelėjo padėklą priešais mane, miriau iš alkio ir nekantros. Galiausiai vaikas mostu parodė, kad galiu paragauti, taigi čiupau spurgą su obuoliais ir atsikandau.

Ji buvo dieviškai skani, net gardesnė už anądien Henrio keptas bandeles.

– Ak, kaip gardu! – sušukau kramtydama.

Jis nusikvatojo ir pats paėmė spurgą. Atrodė visiškai patenkintas, bet iš akių buvo matyti, kad jis svarsto, ar patiekalas tikrai pavykęs.

Mano supratimu, spurgos buvo nuostabios.

– Kaip jos vadinasi?

– Hmm?

– Koks vardas? – parodžiau į spurgas.

– Ak, *omenalortsy*.

– *Ohmenalortsee?*

– Gerai!

– Tikrai?

– Gerai.

Nejučiomis nusišypsojau. Nusprendžiau pasakyti Keidenui, kad ėmiau rimtai mokytis Svendvéjaus desertų pavadinimų.

Suvalgiusi dvi spurgas, pasijutau soti. Žiūrėjau, kaip Henris nunešė lėkštę virėjams – visi gyrė jo gebėjimus. Širdies gilumoje labai gailėjausi, kad jis nesupranta, ką jie sako.

Skanos! Nepriekaištingos! Nuostabios!

Nujaučiau, kad supratęs tuos žodžius Henris nesileistų pernelyg giriamas, bet negalėjau būti tuo tikra. Tiesiog spėjau. Iš tiesų nežinojau, kas jis per žmogus.

Ir priminiau sau, kad nenoriu to žinoti.

Būdavo valandėlių, kai šitai prisiminti darėsi vis sunkiau.

Kai Henris pavaišino visus virėjus ir grįžo su lėkšte, kurioje tebuvo keli trupiniai, droviai nusišypsojau jam.

– Eisiu miegoti.

– Tu miegoti?

– Taip.

– Gerai, gerai.

– Hmm. Šįvakar? *Pranešimai?* – klausiau stengdamasi kalbėti kuo paprasčiau.

Henris linktelėjo.

– *Pranešimai*, taip.

Priglaudžiau ranką jam prie krūtinės.

– Tu buvai toks mielas.

– Mielas. Hmm, cukrus?

Nusijuokiau.

– Taip, mielas kaip cukrus.

Henris prispaudė mano ranką sau prie širdies. Pažvelgė į mane, nurijo seilę, ir jo šypsena išblėso. Vaikinas gūžtelėjo pečiais, rodos, norėdamas kuo ilgiau užtęsti šią akimirką. Labai ilgai nepaleido mano rankos, mačiau, kaip mintyse dėlioja žodžius, vargiai mėgindamas rasti tokių, kad mokėtų pats ir kad suprasčiau aš...

Bet jo pastangos nuėjo veltui.

Norėjau pasakyti Henriui, kad žinau, kaip jis jaučiasi. Ir vaikino šypsena, ir kiekvienas judesys bylojo, kad jis tikrai rūpinasi manimi. Nors ir siekdama atsiriboti, aš irgi rūpinausi Henriu. Nerimavau, ar neteks labai gailėtis, bet teturėjau vienintelį būdą savo jausmams išreikšti.

Priėjau arčiau prie Henrio ir paglosčiau jam skruostą. Jis žiūrėjo man į akis, tarsi būtų atradęs jose kažką išties vertingo, reto, ko nebuvo regėjęs anksčiau. Palengva linktelėjau, ir jis pasilenkė pabučiuoti manęs.

Henris baiminosi. Aš tai jatau. Jis bijojo liesti mane, bijojo apkabinti, bijojo pajudėti. Nenučiuokiau, ar dėl to, kad esu princesė, ar dėl to, kad jis neturi patirties, bučinyš išėjo labai nedrąsus.

Už tai vaikinas man patiko dar labiau.

Prispaudžiau lūpas prie Henrio lūpų, bandydama be žodžių pasakyti, kad viskas gerai, kad noriu būti jo glėbyje. Galiausiai, akimirką padvejojęs, vaikiną atsakė į bučinį. Laikė mane, lyg būčiau labai gležna ir stipriau spustelėta subyrėčiau. Jo bučiniai vis tiek buvo nedrąsūs, tik nebeliko baimės, ją pakeitė didelė pagarba. Tokį nuostabų Henrio atsidavimą vos galėjau išverti.

Atšlijau, lengvai apsvaigusi nuo jo bučinio. Vaikino akyse įžvelgiau skausmą, bet jis vis tiek švelniai šypsojosi.

– Jau eisiu, – pakartočiau.

Henris linktelėjo.

– Labos nakties.

– Labos nakties.

Žingsniavau pamažu, kol dingau Henriui iš akių, tada leidausi bėgti. Galvoje dūzgė painios mintys. Kodėl taip susijaudinau, kai Gavrilas pasirinko kalbinti Henri? Kodėl leidau pasilikti Foksui, nors būčiau turėjusi jį išsiųsti? Kodėl Kailas – dėl Dievo meilės, Kailas! – neišeina man iš galvos?

Ir kodėl taip baisu net užduoti sau tokius klausimus?

Grįžusi į savo kambarį, griuvau į lovą, visiškai suglumusi. Pykau ant Gavrilo, kad jis paklausė, kaip bendrauju su Henriu, jei negaliu susikalbėti. Man ir pačiai kėlė nerimą, kad mudu negalime susišnekėti intymiomis temomis, o bendrauti, padedamiems Eriko, buvo nesmagu. Bijojau sau prisipažinti, kad jei būčiau sumaniusi atskleisti ką nors asmeniško, būčiau pasirinkusi Henri. Šalia jo jaučiausi saugiai, žinojau, jog jis protingas, žavėjaisi jo aistra. Henris buvo geras žmogus.

Bet aš nemokėjau suomiškai. Tai buvo blogai.

Susierzinusi atsiguliau aukštiekninka ir cypatelėjau, nes kažkas įsirežė man į nugarą. Apsičiupinėjusi radau mazgą. Vis dar vilkėjau Henrio marškinius.

Atmezgiau jį ir nuvijusi mintį, kad elgiuosi paikai, prisikišau marškinius prie nosies. Žinoma. Žinoma, nuo Henrio dvelkė cinamonais, medumi ir vanile. Jis kvėpėjo kaip desertas.

Kvailas Svendvéjaus kepėjas su savo kvilais prieskoniais.

Pasijutau kaip kvaiša!

Štai kodėl baisi toji meilė: ji padaro tave silpną.

Pasaulyje nėra galingesnės už mane.

Dvidešimt aštuntas skyrius

Per pusryčius ne sykį gavau nustebti. Pirmiausia Henris mėgino papasakoti Erikui, kas nutiko praėjusį vakarą. Šio akys lakstė nuo manęs prie Henrio, rodos, vertėjas stengėsi jį apraminti. Buvau įsitikinusi, kad šiandien Henris džiūgaus, juk tapo antruoju vaikinu, mano pabučiuotu per *Atranką*. Bet jis atrodė paklaikęs.

Priešais juos sėdintis Kailas laidė suglumusius žvilgsnius ir į Henrią, ir į Eriką. Buvo matyti, kad negali suprasti net dalies suomių pokalbio. Lėtai kabino maistą šaukštu, nė nebandydamas įsiterpti.

Sykiu pastebėjau, kad Beidenas siekia atkreipti mano dėmesį. Vaikinas man trumpai pamojavo ir linktelėjo galva durų pusėn. Vien lūpomis atsakiau „vėliau“ ir ėmiau malšinti irzulį, nes jis vėl pažeidė protokolą.

Blogiausia, kad mama su tėčiu vogčiomis dirsčiojo į mane, žinoma, spėliodami, ar daug sužinojau apie maištus.

Atsikrenkščiau.

– Tai praėjusį vakarą pasirodžiau gerai?

Pagaliau tėčio veide nušvito šypsena.

– Idlina, tu man padarei didžiulį įspūdį. Po tokios sunkios savaitės buvai neįtikimai susitvardžiusi. Stebėjaisi, kaip geranoriškai elgeisi su Henriu, kai šis buvo pakviestas į sceną. Esu laimingas matydamas, kad gal kuris nors iš vaikinų... krito tau į akį. Tai man teikia viltį.

– Pažiūrėsim, kuo visa tai baigsis, – atsakiau išsisukinėdama. – Pažadėjau tau tris mėnesius ir manau, kad tai mažiausias laiko tarpsnis, per kurį galiu juos pažinti.

– Puikiai įsivaizduoju, ką turi galvoje, – tarė tėtis. Rodos, jį užplūdo daugybė prisiminimų.

– Nėra už ką, – žiūrėdama į mielą, išmintingą tėčio šypseną, mačiau, kiek daug jam reiškia *Atranka*. – Ar nenusivils, jei, *Atrankai* pasibaigus, nesusižadėsiu?

– Ne, brangioji. Aš tai nenusivilsiu, – tėtis vos pabrėžė „aš“, bet to pakako, kad staiga imčiau jaudintis.

Ką man reikš, jei, pasibaigus *Atrankai*, vis dar liksiu vieniša? Mums reikia ne tik nuslopinti neramumus, kurie kilo po kastų panaikinimo, bet ir pasistengti numalšinti maištą. Trijų mėnesių tam nepakaks. Dvi savaitės jau prabėgo kaip žaibas.

Laiko tikrai per mažą.

Supratau, kodėl tėvai nė neužsimena apie neramumus šalyje. Jei pamanyčiau, kad *Atranka* visiškai beprasmė, aš ją nutraukčiau. Jei taip bus, visos pastangos nueis vėjais.

– Nesijaudink, tėti, – uždėjau ranką jam ant plaštakos. – Viskas bus gerai.

Tėtis lengvai ją spustelėjo.

– Žinoma, tu teisi, brangioji, – sunkiai atsidusęs jis vėl ėmė siurbčioti kavą. – Norėjau tau pasakyti, kad baigtos tikrinti kandidatų anketos. Jei prieš *Atranką* būtume šen ten paskambinę, būtume sužinoję, kad Burką išstinka pykčio priepuoliai, o mergina iš Džeko mokyklos pranešė apie nederamą jo elgesį. Paaikšėjo, kad Ijanas didumą laiko praleidžia vienas. Nemačiau, kad dėl to verta išsiųsti jį namo, bet reikia stebėti.

– Ijanas tikrai atrodo itin santūrus.

– Rimtai?

– Aha. Bet pastebėjau, kad jis vienišius. Nežinau, kodėl. Tas vaikiną įdomus pašnekovas.

Tėtis gurkštelėjo kavos ir įsispoksojo į Ijaną.

– Ganėtina keista.

– Ar dar yra tokių, dėl kurių turėčiau jaudintis? – paklausiau, kad tėtis nesutelktų dėmesio vien į Ijaną. Vienišius nebūtinai turi krėsti eibes.

– Vienas iš vaikinų prastai mokėsi, bet dėl to nėra ko nerimauti.

– Tada viskas gerai. Blogiausi jau atsijoti, – mėginau atrodyti ryžtinga.

– Aš irgi taip manau. Ketinu suburti specialią grupę, kuri ir toliau domėtusi išrinktaisiais. Nebuvau toks kruopštus kaip derėjo, dėl to gailiuosi, – atsiprašė tėtis.

– Geras dalykas tas, kad ateinančią penktadienį galėsiu papasakoti apie normalius pasimatymus.

Tėtis tyliai sukikeno.

– Tiesa. Gal suteik progą kandidatui, su kuriuo dar nesi bendravusi. Patikėk, įmanoma susitikti su kiekvienu iš jų.

Apžvelgiau visą būrį.

– Šią savaitę tikriausiai nedirbsiu kabinete.

Tėtis papurtė galvą.

– Nieko baisaus. Susipažink su išrinktaisiais. Vis dar tikiuosi, kad sutiksi sau skirtąjį, nors pačiai atrodo, jog tai beviltiška.

– Galėčiau priminti, kad tada, kai pasiūlei surengti *Atran-ka*, man nekėlei tokio tikslo.

– Nesvarbu.

– Vaikinų tiek daug. Kuris iš jų tau nepatinka?

Tėtis prisimerkė.

– Tiesą sakant... – jis nužvelgė vaikinų veidus, bandydamas išskirti vieną iš jų. – Ana tas žaliamarškinis.

– Juodaplaukis?

– Taip.

– Tai Džulianas. Kuo jis tau neįtinka?

– Gal mano žodžiai atrodys lėkšti, bet kai praėjusį vakarą gyrei kitus vaikus, jis nesišypsojo ir neplojo nė vienam iš jų. Prastas požiūris. Jeigu vyrukas kelias akimirkas negali išbūti kitų vaikinų šešėlyje, kaip išbus tavo šešėlyje visą gyvenimą?

Nuolat svarstydavau, ar tėtis tikrai tiki, kad esu gimusi būti valdove. Pastarasis jo pareiškimas išsklaidė visas dvejones. Žinoma, jis laiko mane tokia.

– Dar keli lėkštoki žodžiai: nemanau, kad judu susilauktumėte gražių vaikų.

– Tėti! – sušukau ir atkreipiau visų susirinkusiųjų dėmesį.

Tėtis net susirietęs ėmė kvatotis, o aš susiėmiau už galvos.

– Aš tik pasvarsčiau! – teisinosi jis.

– Gerai, kylu nuo stalo. Ačiū už įžvalgumą.

Vos ne lėkte išlėkiau iš valgomojo, bet netrukus sulėtinau žingsnį, kaip dera panelei. Likusi viena, vėl visu greičiu pasileidau į savo kambarį. Ėmiau vartyti anketas, ieškodama įdomaus vaikino. Stabtelėjau prie Džuliano nuotraukos. Tėtis buvo teisus. Kad ir kaip dėliojuu mintyse jo nosį ir savo akis ar savo lūpas ir jo skruostus, išeidavo siaubingas derinys.

Bet tai buvo nesvarbu.

Netrukus išsiūsiu jį namo, pamaniau, tikriausiai keletas kitų pasimatymų irgi bus prasti, taigi pašalinsiu ne vien Džulianą. Anie kandidatai, kurių teko atsikratyti po vieną, buvo niekšai. O dabar esu kai ką sumaniusi. Taigi iš viso dešimt pasimatymų. Toks buvo mano tikslas, rengiantis būsimai *Pra-nešimų* laidai. Bent jau apie tris pasimatymus turėjo parašyti laikraščiai. Kaip man parodyti, kad jie buvo puikūs?

Mama ir ponია Lusė Moterų kambaryje kalbėjosi su mere. Ne daug moterų provincijose ėjo tokias pareigas, todėl visas jas pažinojau. Šiandien rūmuose lankėsi Mila Voren iš Kalgario. Nebuvau numačiusi šios viešnagės, bet ką darysi.

Padariau tūpsnį, sveikindama mamą ir jos viešnią.

– Jūsų Šviesybe! – užgiedojo ponია Voren, atsistojo ir padarė gilų tūpsnį. – Kaip malonu jus matyti tokiu išskirtiniu metu!

– Ir mums labai malonu, ponია. Prašom sėstis.

– Kaip laikaisi, Ildina? – paklausė mama.

– Gerai. Vėliau norėsiu tave šio to paklausti, – tyliai pridūriau.

– Neabejoju, kad kalbėsitės apie vaikus, tiesa? – mirkteleidama paklausė ponios Voren.

Mama ir ponios Lusė atlaidžiai nusijuokė, aš šypsodamasi pamaniau, kad ta moteris žino tiesą.

– Vargu ar *Atranka* tokia, kokią jūs įsivaizduojate.

Merė kilstelėjo antakius.

– Kad man kas nors duotų trisdešimt penkis vyrus, kasdien besivaržančius dėl mano dėmesio!

– Tiesą sakant, tai ne malonumas, o darbas, – pareiškiau. – Pažiūrėti smagus, bet iš tiesų tai iššūkis.

– Galiu šitai patvirtinti, – tarė mama. – Nesvarbu, ar kas nors renkasi tave, ar renkiesi tu, vis tiek sunku. Ilgą laiką nieko nevyksta, paskui įvykiai pabyra kaip iš gausybės rago. – Ji papurtė galvą. – Kai prisimenu *Atranką*, net dabar apima nuovargis.

Mama pasirėmė smakrą ranka ir dirstelėjo į mane. Jos veido išraiška buvo išties motiniška, žvilgsnis pritariantis. Jutau, kad ji mane supranta. Mamos žvilgsnis guodė.

Bet ir jos veide buvo matyti nerimas, streso ženklai – kaip tėčio veide šį rytą. Paskui mama vėl sutelkė dėmesį į viešnią.

– Taigi, Mila, girdėjau, kad padėtis Kalgaryje gera.

– Ak, taip, gera, mes esam ramūs žmonės.

Ponia Voren neapsiribojo vien socialiniais klausimais. Sėdėjau tiesi kaip styga, kol ji nusprendė atsisveikinti. Taip nutiko tik todėl, kad vogčia įdaviau kambarinei raštelį su prašymu,

kad ji po kurio laiko ateitų ir pasakytų, esą mamai atsiradę ne-
atidėliotinių reikalų.

Vos tik ponia Voren išėjo pro duris, mama rankomis pasi-
lygino suknelę.

– Einu pažiūrėti, kas ten nutiko.

– Neverta nerimauti, raštelis buvo nuo manęs, – ėmiau ap-
žiūrinėti savo nagus. Juos reikėjo padailinti.

Mama ir ponia Lusė sužiuro į mane.

– Norėjau pasikalbėti su tavim, o tavoji viešnia nesiliovė
plurpti, taigi sumaniau, kaip ją išprašyti, – įžūliai nusišypsojau.

Mama papurtė galvą.

– Idlina, kartais tu manipuliuoji žmonėmis, – atsiduso ji. –
Sykais toks gebėjimas tikra dovana. Vaje, nežinau, ar dar ilgai
būčiau ištvėrusi ponios Voren draugiją.

Visos trys sukikenome kaip sąmokslininkės. Buvau paten-
kinta, kad mama ir ponia Lusė palaiko mane.

– Man nesmagu dėl jos, – graužėsi mama. – Voren retai
kur išvyksta, viena dirba tokį sunkų darbą. Bet man nepatiko,
kaip ji kalbėjo su tavimi.

Nusivaipiau.

– Esu girdėjusi ir bjauresnių žodžių.

– Tiesa, – mama nurijo seilę. – Ko nori paklausti?

Dirstelėjau į poniją Lusę.

– Žinoma, – atsakė ji į neišstartą mano prašymą. – Jei ma-
nęs prireiks, visą dieną būsiu rūmuose. – Ponia Lusė padarė
užspūnį mamai, pabučiavo mane į viršugalvį ir išėjo. Elgėsi labai
maloniai.

– Ji man tokia gera, – pasakiau. – Broliai irgi. Tarpais pasijuntu, tarsi turėčiau kelias mamas.

Nusišypsojau mamai, ji linktelėjo.

– Brangius žmones laikau arti, jie pamilo tave dar prieš tau gimstant.

– Tikrai norėčiau, kad ponija Lusė susilauktų vaikų, – liūdnai pasakiau.

– Aš irgi, – mama nurijo seilę. – Turbūt jau visi žino, kad ji dėjo didžiules pastangas, bet jos buvo nesėkmingos. Aš irgi stengiausi jai padėti kaip galėdama.

– Tu stengeisi? – visad maniau, kad Skrivai kone visagaliai.

Tramdydama ašaras, mama kelissyk sumirksėjo.

– Neturėčiau tau visko pasakoti, nes tai asmeniška. Bet padariau visa, ką galėjau. Netgi pasisiūliau tapti surogatine motina ir išnešioti kūdikį Lusei, – mama sučiaupė lūpas. – Tąkart pasigailėjau esanti karalienė. Paaikšėjo, kad mano kūnas man nepriklauso, kad kai kurių dalykų man neleidžiama daryti.

– Kas taip sakė? – paklausiau.

– Visi, Idlina. Tai būtų buvę neįprasta, ir mūsų patarėjai nusprendė, kad toks mano poelgis būtų nuvylęs žmones. Kai kurie net įrodinėjo, kad kiekvienas mano išnešiotas kūdikis būtų turėjęs teisę į sostą. Tai atrodė be galo kvaila, todėl numojau ranka.

Valandėlę tylėjau, žiūrėdama, kaip mama mėgina nuvyti į šalį skaudžius prisiminimus apie savo norą padėti draugei.

– Kaip tu visa tai ištveri?

– Ką?

– Rodos, nuolat daliji save kitiems. Ar pasilieki ką nors sau? Kartais, žiūrėdama į tave, pajuntu nuovargį.

Mama nusišypsojo.

– Kai žinai, kas tau svarbiausia, savęs dalijimas nebeatrodo auka. Yra saujelė žmonių, už kuriuos, nė akimirkos nemąstydamas, atiduočiau gyvenimą. Dar yra Ilėjos žmonės, mūsų valdiniai, dėl jų aukočiausi kitu būdu.

Mama nudelbė akis ir perbraukė rankomis nepriekaištingai gulinčią suknelę.

– Tu tikriausiai irgi dėl kai kurių žmonių paaukotum gyvenimą, tik dar šito nežinai. Ateis diena, ir sužinosi.

Pasvarsčiau, ar mudvi su mama vieno kraujo. Visi žmonės, apie kuriuos ji galvojo, – tėtis, Aurenas, ponias Lusė, teta Mei – man irgi buvo labai svarbūs. Bet dažniausiai man reikėjo jų pagalbos, o ne atvirkščiai.

– Vis dėlto, – tarė mama, – ko norėjai paklausti?

– Ak, tėtis mano, kad tarp likusių kandidatų nėra pamišėlių, todėl šią savaitę noriu sutelkti dėmesį į pasimatymus, – atsakiau, palinkdama į priekį. – Ieškau gerų, lengvai įgyvendinamų sumanymų. Vis dėlto patys pasimatymai turi gražiai atrodyti prieš kameras.

– O, – susimąščiusi mama pakėlė akis į lubas. – Abejoju, ar galiu čia kuo nors padėti. Per *Atranką* beveik visuose savo pasimatymuose su tavo tėčiu mudu vaikštinėjome po sodą.

– Juokauji? Tai kaip judu susijęte? Vaikštinėti po sodą be galo nuobodu!

Mama nusikvatojo.

– Taip gaudavome galimybę pasikalbėti ar pasiginčyti. Didumą kartu praleisto laiko mudu arba kalbėdavomės, arba ginčydavomės.

Prisimerkiau.

– Ir bardavotės?

– Nuolatos, – kažkodėl mamos veide nušvito šypsena.

– Tiesą sakant, kuo daugiau išgirstu apie jūsų *Atranką*, tuo beprasmiškesnė ji man atrodo. Negaliu įsivaizduoti jūsų su tėčiu kivirčijantis.

– Žinau. Mums teko įveikti daugybę kliūčių. Ką ir sakyti, mudu reždavome tiesą vienas kitam į akis, nors kartais ją pripažinti būdavo labai sunku.

Aš irgi troškau turėti greta žmogų, kuris man sakytų tiesą, jei kada nors ištekėčiau. Bet jam reikėtų būti atsargiam su ta tiesa, jei norėtų likti su manimi.

– Gerai, grįžkim prie pasimatymų, – tarė mama, vėl sėsdamasi į krėslą ir susimąstydama. – Aš pati prastai šaudau iš lanko, bet jei kuris nors kandidatas turėtų tam gabumą, man išeitų visai gražus pasimatymas.

– Manau, galiu šitai surengti. Beje, žirgai jau buvo, tad jodinėjimą tenka atmesti.

– Gerai, valgių gaminimą irgi, – mama nejučiomis nusišypsojo, tarsi negalėdama patikėti, kad turėjau eiti į tokį pasimatymą.

– Vakarienė baigėsi katastrofa.

– Na, Kailas ir Henris pasirodė esantys šaunuoliai! Ir Foksas neapsikiaulino.

– Tiesa, – sutikau su ja. Paskui prisiminiau, kaip mudu su Henriu dviese darbavomės virtuvėje. Apie šį pasimatymą niekas nežinojo.

– Širdele, manau, kad, užuot ieškojusi ko nors įmantraus, renk paprastesnius pasimatymus. Gerk arbatą, vaikščiok sode. Labai tinka kartu pavalgyti. To niekada nebus per daug. Šiaip ar taip, toks pasimatymas padarys didesnę įspūdį negu pasijodinėjimas žirgais.

Stengiausi vengti visko, kas būtų pernelyg asmeniška. O tokie pasimatymai turėjo sukelti artumo įspūdį, maniau, kad žmonės šito ir trokšta. Paminau, kad mama, ko gero, teisi. Jei susidaryčiau saugių temų ir klausimų sąrašą, pasimatymai būtų visai įdomūs.

– Ačiū, mama, tikriausiai taip ir padarysiu.

– Nėra už ką, brangute. Visada pasirengusi tau padėti.

– Žinau, – pasitaisiau suknelę. – Atleisk, kad pastaruoju metu jums teko nerimauti dėl manęs.

Mama apkabino mane.

– Idlina, tu patiri daug streso. Mes tai suprantame. Jeigu neįimsi galabuti žmonių kirviu, kad ir kas nutiktų, aš tave mylėsiu.

Nusikvatojau.

– Žudikė su kirviu? Riba, kurios nevalia peržengti?

– Na... gal mylėsiu net tada, – mama mirktelėjo man. – Tau metas eiti. Jei nori šią savaitę susitikti su keliais vaikiniais, turi sudaryti planą.

Linktelėjau ir pati nežinodama, kodėl, trumpam prisėdau mamai ant kelių.

– Oi! – suvaitojo ji, slegiama mano svorio.

– Mamyte, aš tave myliu.

Ji stipriai apglėbė mane.

– Aš tave irgi. Nė neįsivaizduoji, kaip.

Pabučiavau ją į skruostą ir nušokau nuo kelių. Vyliausi, kad ateinanti savaitė visus nuramins.

Tokios mintys akimaju išgaravo iš galvos, kai, išėjusi į koridorių, radau manęs laukiantį Beideną.

Dvidešimt devintas skyrius

Jis atsistojo ir perėjo koridorių skersai. Pro langus skverbėsi vidurdienio saulė, šildanti ir viską nušviečianti švelnia geltona šviesa. Net Beideno oda atrodė ne tokia tamsi.

– Persekioji mane? – žaismingai paklausiau.

Piktas žvilgsnis bylojo, kad vaikinai prastai nusiteikęs.

– Nežinau, kaip kitaip prisikasti iki tavęs. Esi sunkiai pagunama.

Sunėriau rankas.

– Tu išties nusiminęs. Papasakok, kas nutiko, kad galėtume bendrauti toliau.

Nepatenkintas mano pasiūlymu, Beidenas nusivaipė.

– Noriu namo.

Pasijutau, tarsi būčiau visu greičiu įsirėžusi į plytų sieną.

– Prašau?

– Praėjęs vakaras buvo nesmagus. Pakviečiau tave į pasiimatymą, o tu mane atstūmei.

Nutildžiau jį rankos mostu.

- Aš tikrai neatsisakiau. Apie tai nebuvo nė kalbos.
- Tai negi ketinai sutikti? – nepatikliai paklausė Beidenas. Man nusviro rankos.
- Iš kur man žinoti, juk apsigręžei ir nuėjai sau.
- Ar rimtai ketini skaityti man moralą dėl nepagarbaus elgesio?

Žioptelėjau. Kaip jis drįsta?

Priėjau arčiau, bet, net išsitiesusi visu ūgiu, šalia Beideno atrodžiau kaip nykštukė.

– Ar žinai, kad už tokį įžūlų kalbėjimą su manimi gali būti nubaustas?

– Tai dabar jau baugini mane? Pirmiausia tiesiog atstumi, vėliau pasinaudoji manimi, kad pralinksmintum *Pranešimų* laidos žiūrovus. O aš visą šį rytą praleidau ieškodamas tavęs, nes buvai pažadėjusi susitikti su manim po pusryčių.

– Be tavęs esama dar devyniolikos vaikinių! Turiu atlikti savo pareigas! Kodėl laikai save pasaulio bamba?

Beidenas išpūtė akis ir dūrė pirštu sau į krūtinę.

– Tai aš laikau save pasaulio bamba?

Stengiausi neimti vaikino žodžių į širdį, kad nelikčiau įskaudinta.

– Žinok, buvai vienas iš mano favoritų. Tikrai neketinau artimiausiu metu išsiųsti tavęs namo. Patikai mano šeimai, o aš žavėjausi tavo talentu.

– Man nereikia tavo šeimos pritarimo. Buvai man maloni vos valandą, paskui dingai, tarsi nieko nebūtų įvykę. Turiu laisvę išvykti, todėl taip ir padarysiu.

– Tai ir nešdinkis!

Patraukiau savo keliu. Nebegalėjau ilgiau pakęsti Beideno kalbų.

Jis suriko per visą koridorių, žodžiai žeidė it peilis:

– Visi draugai įspėjo mane, kad be reikalo pildau anketą kaip koks kvailys! Jie buvo teisūs!

Žingsniavau toliau.

– Tu esi įžūli! Savanaudė! Ką sau maniau?

Pasukau už kampo, nors šis kelias nevedė ten, kur man reikėjo. Pamaniau, kad dar spėsiu nueiti. Susitvardžiau ir nutaisiau ramų veidą, kaip buvau mokyta. Niekas neturėjo žinoti, kaip buvau įskaudinta.

Po kelionės, trukusios dukart ilgiau nei įprastai, galiausiai atsidūriau trečiame aukšte. Vos pasiekusi laiptų aikštelę, apsipyliau ašaromis. Nepajėgiau ilgiau valdytis. Ausyse vis dar aidėjo Beideno žodžiai. Susiėmiau už pilvo, lyg gavusi stiprų smūgį.

Iki prasidedant *Atrankai*, turėjau daug sumanymų, kaip atsikratyti išrinktaisiais. Ketinau juos įpykdyti, kad prabiltų maždaug taip, kaip dabar prabilo Beidenas... Bet jo paties tikrai neprovokavau. O jis vis tiek iškoneveikė mane. Kodėl esu atstumiamą dėl to, kad noriu būti savimi?

Paskutiniai Beideno žodžiai pasiekė tikslą. Regis, prieš mėnesį, kai traukiau vokus, turėjau daugybę galimybių rinktis. O kiek vaikinių neužpildė anketos vien todėl, kad nepakentė manęs – kaip Beidenas?

Nejaugi žmonės laiko mane įžūlia? Savanaude? Kas labiau džiugina Ilėjos gyventojus: ar gražios akimirkos, mano praleistos su vaikinais, ar pasimatymai, virstantys pralaimėjimu?

Patraukiau tiesiai į savo kambarį. Tada prie durų išvydau lūkuriuojantį Eriką. Vaikinas, be abejo, matė, kad esu apsiverkusi.

Persibraukiau veidą, norėdama nusišluostyti ašaras, bet neįstengiau paslėpti paburkusių akių ir paraudusių skruostų. Erikas neturėjo pamatyti manęs tokios, tai buvo beveik tokia pat blogybė kaip barnis su Beidenu. Liko vienintelis būdas *parodyti*, kad nieko nenutiko – *elgtis* taip, tarsi nieko ir nebūtų nutikę.

Prisiartinusi prie Eriko, jo akyse išvydau tikrą liūdesį. Vaikinas nusilenkė man.

– Veikiausiai atėjau netinkamu laiku, – tarė jis su šiokia tokia sarkazmo gaidele.

Nusišypsojau.

– Gal ir ne visai tinkamu, – atsakiau, pripažindama, kad skausmas nugalėjo mano sveiką protą. – Vis dėlto būsiu laiminga, jei galėsiu kuo nors tau padėti.

Erikas sučiaupė lūpas, dvejodamas, ar verta pradėti kalbą.

– Norėjau pasišnekėti su jumis apie Henriį. Jis manęs neįsiuntė! – patikino vaikinas, iškeldamas ranką. – Jei galėtum sukalbėti, veikiausiai būtum atėjęs pats. Jis be galo suglumęs, – Erikas nurijo seilę. – Na, Henris... pasakojo man apie bučinį.

Linktelėjau.

– Jau supratau.

– Jis nuogaštuoja, kad bus peržengęs ribą. Sakosi labai norįs išlaikyti jus, bet veikiausiai turės paleisti, nes vis tiek nelaimės...

Papurčiau galvą.

– Patikėk, pasimatymas buvo visai gražus. Jis... Mes... – stojėjau suglumusi. – Mes mėginome bendrauti. Pristigę žodžių, pasibučiavome.

Kažkodėl, prisipažindama šitai Erikui, nusiminiau, nors jis ir taip viską žinojo.

– Taigi jūs nepykstate ant Henrio?

Garsiai atsidusau ir vos nenusikvatojau, nes šis klausimas atrodė labai keistas.

– Ne. Henris vienas iš maloniausių mano pažįstamų žmonių. Nė truputėlio nepykstu ant jo.

Erikas linktelėjo.

– Ar galiu jam perduoti jūsų žodžius?

– Be abejonės, – vėl nusišluosčiau akis, sykiu nusivalydama išskydusį akių apvadą. – Fu.

– Ar gerai jaučiatės, Jūsų Šviesybe? – Vaikino balsas buvo labai švelnus, bet, laimė, jame nebuvo justi gailėsčio.

Vos nepapasakojau jam, kas nutiko, tačiau būčiau peržengusi ribą. Kalbėtis apie Henrių yra viena, už akių aptarinėti kitus kandidatus – visai kas kita.

– Gerai. Bent jau bus gerai. Dėl manęs nesijaudink. Tiesiog patikink Henrių, kad būgštauja be reikalo.

Eriko veido išraiška šiek tiek pasikeitė. Iš akių mačiau, kad atlikti šį paliepiamą jam bus nelengva.

– Stengsiuosi kiek galėdamas.

Įdėmiai pažvelgiau į jį.

– Henris tikrai to nori, tiesa?

Erikas papurtė galvą.

– Jis ne šiaip to nori. Jam reikia jūsų.

Po užgaulių Beideno kalbų man buvo sunku patikėti, bet Erikas tai patvirtino.

– Henris be paliovos šneka apie jus. Kasdien Vyrų kambaryje verčiu politinių mokslų knygas ar bandau paaiškinti skirtumus tarp absoliutinės monarchijos, kokia gyvuoja Ilėje, ir konstitucinės monarchijos jo gimtajame Svendvėje. Henris netgi... – Erikas trumpam nutilo ir sukikeno. – Jis netgi mėgina įsidėmėti, kaip vaikšto ir laikosi jūsų broliai. Stengiasi būti vertas jūsų visais įmanomais būdais.

Nurijau seilę, sujaudinta tokio prisipažinimo. Paikai šypsodamasi ir mėgindama užgniaužti jaudulį, atsakiau:

– Bet Henris negali susikalbėti su manim.

– Žinau, – niūriai atsakė Erikas. – Štai kodėl aš svarstau...

– Ką svarstai?

Vaikinas persibraukė ranka lūpas, nežinodamas, ar verta kalbėti toliau.

– Lengviausia išmokti naujų kalbų vaikams. Galima tai ir sulaukus vyresnio amžiaus, bet liks stiprus akcentas. Henriui sunkiai sekasi įsiminti žodžius. Mokantis jo tempu, prireiks *ne vienu metų*, kad galėtumėt kalbėtis apie paprasčiausius dalykus. O perprasti slengą ir šnekamąją kalbą užtruks dar daugybę metų. Ar suprantat, ką tai reiškia?

Reiškia tai, kad aš labai ilgai negalėsiu susikalbėti su Henriu. *Atrankai* pasibaigus, mudu vos pažinosime vienas kitą.

– Aš suprantu, – ištariau tik du žodžius, bet jie atrodė tokie sunkūs, kad užpildė visą koridorių ir prislėgė mane.

– Tiesiog manau, jog turite tai žinoti. Noriu įspėti, ką teks patirti, jei pamilsite Henrių.

– Ačiū tau, – atsidusau.

– O jūs pati? Ar puoselėjate Henriui kokius nors jausmus? – staiga paklausė Erikas.

Buvau taip susijaudinusi nuo mūsų pokalbio, kad šis klausimas visiškai išmušė mane iš vėžių.

– Tiesą sakant, neturiu supratimo, ar ką nors jaučiu bent vienam vaikinui.

– Klausykit, – Erikas ištiesė ranką, bet staiga apsigalvojo. – Atleiskit už mano smalsumą. Tai anaip tol ne mano reikalas, o jums ši diena buvo sunki. Esu tikras šiknius.

Išsišnypščiau nosį.

– Ne, tu tiesiog geras draugas. Henrio ir mano. Nereikia atsiprašinėti.

Erikas sunėrė rankas už nugaros.

– Nepamirškite to.

– Ko?

Sutrikęs Erikas atsiduso.

– Kad esu jūsų draugas. Jei jums tokio reikia.

Tai buvo visiškai paprasti, bet labai kilnūs žodžiai.

– Apie geresnį draugą nė negalėčiau svajoti.

Vaikinas išsišiepė, bet tylėjo. Rodos, tylos akimirkos mudviem buvo pačios maloniausios.

Galiausiai jis atsikrenkštė.

– Tikriausiai turite nuveikti daug darbų, bet nenoriu palikti jūsų vienos, kai šitaip prastai jaučiatės.

– Man viskas gerai. Norėčiau likti viena.

Erikas nedrąsiai šyptelėjo.

– Jei taip sakot... – jis nusilenkė. – Tikiuosi, popietė jums bus geresnė.

– Jau yra, – pareiškiau ir šypsodamasi apėjau Eriką, kad galėčiau patekti į savo kambarį.

– Kas nutiko, panele? – paklausė Nina, man įžengus pro duris.

Nė neįsivaizdavau, kaip klaikiai atrodau.

– Sveika, Nina.

– Ar gerai jaučiatės?

– Ne visai, bet susitvarkysiu. Ar galėtum atnešti *Atrankos* dalyvių anketas? Noriu peržiūrėti.

Suglumusi Nina vis dėlto padarė, ko prašoma. Atnešė ir dėžutę popierinių nosinaičių.

– Ačiū, – maniau, kad blogiausia jau praėjo, bet, pažvelgusi į nuotraukas, vėl pradėjau ašaroti. Svarsčiau, kuris vaikinys gyvena rūmuose, kamuojamas abejonių dėl manęs, ir nekenčiau kiekvieno iš jų už galimybę tapti mano gyvenimo draugu.

– Nina, atnešk man popieriaus.

Ji pakluso, drauge su bloknotu atnešė puodelį arbatos. Buvo išties neapsakomai gera kambarinė.

Mėginau numatyti savaitės darbus. Apselio anketoje buvo parašyta, kad jis skambina pianinu, pamaniau, kad rytoj rytą galėtume pagroti dviese; pavakary eičiau pasivaikščioti su Tevišu. Pirmadienį gerčiau arbatą su Gunaru ir leisčiausi į pasi-vaikščiojimą su Harisonu, lydima fotografo. Tėčiui tai veikiausiai patiktų.

Baigusi planuoti, pasidėjau greta šūsnį popierių. Netarusi nė žodžio, Nina ėmė leisti vandenį į vonią. Išgėriau paskutinį gurkšnį arbatos ir padėjau puodelį ant stalo šalia arbatinuko, kad jai nereikėtų ieškoti visame kambaryje.

Iš vonios kilo garai. Įsitaisiau priešais veidrodį ir ėmiau traukti segtukus iš plaukų. Švelnus vandens čiurlenimas ir raminantis kambarinės buvimas beveik leido atsikratyti šlykščių Beideno žodžių.

– Gal norėtumėte pasikalbėti? – šukuodama man plaukus, tyliai paklausė Nina.

– Nedaug ką turiu pasakyti. Žmonės apmėtė mane pašvinčusiu maistu, žmonės mane koneveikė, taigi, jei noriu išgyventi, turiu būti stipresnė už juos.

Nina nepritariamai suniurnėjo, veidrodyje mačiau susirūpinusias jos akis.

– Kas tau?

Kambarinė trumpam liovėsi šukavusi ir pažvelgė į mano atspindį veidrodyje.

– Mano bėdų nė iš tolo negalima lyginti su jūsiškėmis. Labai atsiprašau.

Atsistojau.

– Nėra už ką atsiprašinėti. Tokia mano lemtis.

– Taip nesąžininga, tiesa? Maniau, panaikinus kastas, žmogaus likimas nebėra nulemtas nuo gimimo. Negi tai tinka visiems, išskyrus jus?

– Tikriausiai.

Apselio muzikiniai gebėjimai buvo puikūs, aš jų labai gyriau; nuotraukos su Tevišu sode išėjo nuostabios, bet mano pastangos nuėjo veltui. Nė vieno iš šių pasimatymų vaizdai nepateko į pirmuosius rytinių pirmadienio laikraščių puslapius.

Virš mano pačios ir kandidatų nuotraukų puikavosi visiškai kitoks straipsnis.

Antraštė šalia nuotraukos, kurioje buvau slapta nufotografuota žiovaujanti, rėkte rėkė: TAI DARBAS! „Slaptas šaltinis“ atskleidė, kad laikau *Atranką* tik darbu ir kad mano šeima stengiasi padaryti ją įdomią. Labiau už viską troškau pritrėkšti Milą Voren.

Negalėjau kaltinti vien jos. Prisdėjo ir Beideno pareiškimas, kad *Atranka* yra surežisuota. Jis su visomis smulkmenomis apibūdino mane kaip frigidishką, veidmainę ir nedraugišką. Pasakojo apie žavių mudviejų drauge praleistą akimirką, apie tai, kaip vėliau tyčia jo vengiau, tikino nieku gyvu negalįs ilgiau likti rūmuose, taikstytis su tokiu melu. Įtariau, kad už šį interviu Beidenui buvo sumokėta apvali sumelė ir kad jam tikriausiai stigo pinigų studijoms. Dar maniau, kad jis būtų visa tai išklodęs ir už dyka.

Šios bjaurios istorijos užtemdė gražius mano savaitgalio pasimatymus, privertė abejoti jų tikrumu. Visos mano pastangos atrodė tuščios. Negana to, žiniasklaidos puolimas labai paženklė tėčio sveikatai. Bėgo savaitės, o jis vis dar nebuvo radęs išeities, kaip išspręsti kastų problemą; sukilusios provincijos ragino nuversti monarchiją.

Buvau žlugdoma visais įmanomais būdais.

Po pusryčių nuėjau į savo kambarį peržiūrėti dienvartė. Ar mano planai ko nors verti? Ar dar įmanoma pataisyti padėtį?

Išgirdau beldžiant į duris. Atsigręžusi išvydau Kailą. Nė akimirkos nesusimąšiusi, puoliau jam į glėbį.

- Sveika, – tarė jis, tvirtai apkabindamas mane.
- Nebeišmanau, ką daryti. Reikalai vis prastėja.

Kailas atsitraukė ir pažvelgė man į akis.

– Kai kurie vaikinai sutrikę. Jie nerimauja, kad *Atranka* – tik žaidimas. Idlina, – Kailas toliau kalbėjo pakuždomis, kad neišgirstų Nina, – žinau, kad pirmas mūsų bučinyms buvo parodomasis. Ar visa *Atranka* yra tik šou? Jei taip, tau reikia atskleisti tiesą.

Įsispoksojau jam į akis. Kodėl anksčiau nesupratau, kad Kailas protingas, turi humoro jausmą, yra mielas ir nuoširdus? Nenorėjau kalbėti pašnibždomis, todėl rankos mostu paprašiau Ninos, kad išeitų. Vos jai uždarius duris, vėl pažvelgiau į Kailą.

– Tai itin sudėtinga.

– Aš labai protingas žmogus. Paaiškink, – jis šnekėjo ramiai, tai buvo daugiau kvietimas, o ne reikalavimas. – Jeigu būtum paklaususi mano nuomonės *Atrankos* išvakarėse, būčiau atsakęs, kad visa tai juokai. Bet dabar taip nebeatrodo, bent jau ne man.

Kailo žodžiai pribloškė mane. Nuoširdžiai rūpinausi išrinktaisiais ir vis dėlto siaubingai bijojau prisileisti per arti kurį nors iš jų. Net dabar, Kailui priartėjus prie manosios patogumo zonos, nežinojau, ką darysiu, jei jis peržengs ribą.

– Tu man svarbus, – prisipažinau. – Dauguma iš jūsų svarbūs. Bet ar ketinu už kurio nors tekėti? – gūžtelėjau pečiais. – Negaliu pasakyti.

– Juk tai nesąmonė. Arba nori tekėti, arba ne.

– Taip nesąžininga. Ar norėjai dalyvauti *Atrankoje*, kai buvo ištrauktas tavo vardas? Ar dabar taip pat manytum?

Nė nesuvokiau, koks įsitempęs Kailas, kol pamačiau jį sunkiai atsidūstant ir užmerkiant akis.

– Gerai, aš tai suprantu.

– *Atranka* vyksta kur kas sunkiau, negu tikėjau, mane persekioja nesėkmės. Nesugebu taip gražiai reikšti jausmų kaip kitos merginos. Todėl žmonėms kyla įspūdis, kad *Atranka* man nerūpi, nors iš tiesų taip nėra. Nesu linkusi atvirauti. Žinau, kad iš šalies tai atrodo nekaip, bet tokia tikrovė.

Kailas gerai pažinojo mane, todėl patikėjo, kad sakau tiesą.

– Tau reikia duoti atkirtį šmeižikams. Turi viešai pakalbėti apie aną istoriją su Beidenu, – primygtinai ragino jis, įsmeigęs akis į mane.

Pasitryniau smilkinį.

– Kažin, ar tai geras sumanymas. Kas, jeigu viską tik pabloginsiu?

Kailas kumštelėjo man į pilvą, taip darydavom vaikystėje.

– Kaip gali ką nors pabloginti tiesa?

Pasitvirtino visi mano nuogastavimai. Prisipažinimas, kokio be galo man svarbi *Atranka*, sykiu reikštų, kad laikausi šių ypatingų varžybų tradicijų. Jei elgsiuosi taip, kaip elgiausi iki šiol, tikrai nepelnysiu nė menkiausios žmonių simpatijos.

Kailas apgręžė mane ir privedė prie stalo.

– Valandėlę pasėdėkim.

Įsitaisiau šalia jo ir sudėjau į šūsnį suknelių eskizus. Ketinau juos dar tobulinti.

– Tavo modeliai įspūdingi, Idlina, – tarė Kailas.

Blausiai nusišypsojau jam.

- Ačiū, bet iš tiesų tai tik pluoštas keverzonių.
- Nekalbėk taip. Neapsimesk, kad tai nesvarbu.

Pamaniau, kad, prisiminus šiuos žodžius, jie mane paguos. Kailas pasiėmė saują pieštukų ir ėmė piešti eskizus.

- Kas čia? – paklausiau, žiūrėdama į kažkokias dėžutes.

- Idėja, su kuria eksperimentuoju. Esu skaitęs apie kai kurias vargingesnes provincijas. Ten žmonėms labai trūksta būstų.

- Dėl augančios pramonės?

- Aha, – Kailas piešė toliau, brėždamas itin tiesias linijas.

Tėtis labai stengėsi skatinti pramonės plėtrą tose provincijose, kur anksčiau buvo verčiamasi vien žemės ūkiu. Viskas būtų buvę gerai, jei fabrikuose ir gamyklose būtų dirbę vietos gyventojai. Bet ieškodami darbo suplaukė žmonės iš atokesnių vietovių, jie neturėjo, kur gyventi.

- Paskaičiavau, kiek kainuoja medžiagos, ir manau, kad būtų įmanoma pristatyti tokių namukų, skirtų šeimoms. Kai nuotų palyginti nebrangiai. Rutulioju šią idėją kelias pastarąsias savaites. Jei kas nors parengtų projektą, statybininkai galėtų jį įgyvendinti.

Žiūrėjau į tuos namukus, ne itin didesnius už mano vonią. Viena dėžutė glaudėsi prie kitos. Kiekviena iš jų turėjo duris ir vieną langą. Nuo stogo leidosi vamzdis lietaus vandeniui nutekėti, prie durų stovėjo nedidelė talpykla jam rinkti. Palei stogąėjo ventiliacijos angos, brezento stoginė virš durų saugojo namuką nuo saulės.

- Jie atrodo labai maži.
- Benamiams jie atrodys kaip rūmai.

Pamaniau, kad Kailas, ko gero, teisuus, ir atsidusau.

– Tokiame namuke nėra vietos voniai.

– Nėra, bet dauguma žmonių nusiprausia gamykloje po darbo, skaičiau apie tai. Šie namukai skirti tik prisiglausti, kad darbininkai geriau pailsėtų, jaustūsi sveikesni... ir tiesiog turėtų stogą virš galvos.

Pažvelgiau į Kailą. Jis susikaupęs tobulino eskizą, dailino smulkmenas. Žinojau, kokie svarbūs jam namai ir kaip jis trokšta turėti nuosavą būstą. Kailas atsargiai stumtelėjo popieriaus lapą prie kitų.

– Mano brėžiniai nėra iš tolo neprilygsta taviesiems balinių suknių eskizams, bet tik šitai moku piešti, – pareiškė juokdamasis.

– Tau labai gerai sekasi.

– Na, aš tik noriu prablaškyti tave, bet nesumoju, kaip.

Paėmiau Kailą už rankos.

– Pakanka vien to, kad atėjai. Šiaip ar taip, man nevalia graužtis. Turiu parengti veiksmų planą.

– Nori pasitarti dėl jo?

Gūžtelėjau pečiais.

– Galbūt, bet pirmiau turiu pasikalbėti su tėčiu.

Ko gero, Kailas palaikė mane kvaiša, bet jis nežinojo, kas dedasi. Nė iš tolo. Net jei ir būtų žinojęs, vargiai būtų supratęs.

– Ačiū, kad užsukai, Kailai. Lieku tau skolinga vieną pokalbį.

– Du. Vis dar laikiu, kada pasikalbėsi su mano motina, – Kailas mirktelėjo, ne pernelyg nusiminięs, kad kol kas neište-sėjau pažado.

Nebuvau jo užmiršusi. Turėjau ne vieną progą pasikalbėti su poniu Marli, bet ne ji, o aš pati buvau kliūtis. Man darėsi vis sunkiau įsivaizduoti rūmus be Kailo.

– Būtinai pasikalbėsiu.

Vaikinas kumštelėjo man į pilvą, aš sukikenau.

– Tikiu.

– Einu pasikalbėti su tėvais. Turiu nuspręsti, ko imtis.

– Gerai, – Kailas apkabino mane per pečius, ir mudu drauge išėjome pro duris, o prie laiptų išsiskyrėme.

Patraukiau tiesiai į darbo kabinetą. Įėjusi atsikrenkščiau ir susinervinau matydama, koks pavargęs tėtis.

Jis pakėlė galvą nuo popierių ir įmetė jų pluoštą į stalčių, tarsi nenorėdamas rodyti man.

– Sveika, brangute. Maniau, šią savaitę žadi skirti visą dėmesį *Atrankai*.

– Ketinau taip daryti, bet dabar svarstau, ar verta.

Tėtis buvo prislėgtas.

– Atleisk, Idlina, nesitikėjau, kad taip viskas susiklostys.

– Tai aš turėčiau atsiprašyti. Beidenas perlenkė lazda, bet pasakė ir nemažai tiesos. Merė Mila Voren tikrai girdėjo, kaip pavadinau *Atranką* darbu. Bet aš tiesiog norėjau pasiguosti, kiek daug jėgų atima šios varžybos. Paklausk mamos, ji ten buvo. Laikraštininkai iškrapė mano žodžius.

– Jau kalbėjau su ja, meilute, ir nenusivyliu tavimi. Tiesiog nesuprantu, kodėl Mila taip padarė. Rodos, dabar visi nusitaikę į mus... – tėtis prasižijo, lyg norėdamas dar ką nors pridurti, bet atrodė toks sutrikdytas didžiulio visuomenės nepasitenkinimo, kad nežinojo, nuo ko pradėti.

– Tėti, aš stengiuosi, bet, matyt, per mažai. Imu svarstyti, gal vertėtų išmėginti kitus būdus.

Jis patraukė pečiaus.

– Šią akimirką esu pasiryžęs bet kam.

– Nukreipkime valdinių dėmesį. Dabar niekas nepasitiki manimi. Pakvieskime apsilankyti Kamilę, tegu žmonės įsitikina, kaip karštai juodu su Aurenu myli vienas kitą. Atsidūręs dėmesio centre, Aurenas visada pasirodo geriau už mane. Galiu pakalbėti per televiziją ir papasakoti, kokią įtaką man padarė jie. Paskui vėl grįšime prie *Atrankos* ir pamėginsime sulieti vieną meilės istoriją su kita.

Svarstydamas tėtis spoksojo į stalą.

– Nežinau, iš kur trauki tokius sumanymus, Idlina, bet jie įkvepiantys. Veikiausiai Aurenas netvers džiaugsmu. Pirmiausia paskambinsiu ir pasiteirausiu, ar gali atvykti Kamilė. Pra-nešime Aurenui tik tada, kai gausime jos sutikimą, gerai?

– Žinoma.

– Noriu, kad iškeltum Kamilei puotą. Judviem reikėtų artimiau susipažinti.

Tarsi neturėčiau didesnių rūpesčių.

– Kaipmat imsiuosi to.

Tėtis pakėlė telefono ragelį, o aš grįžau į savo kambarį vil-damasi, kad Kamilės vizitas viską gražins į vėžes.

Trisdešimtas skyrius

Po dviejų dienų stovėjau oro uoste ant kilimu nukloto tako šalia apsvaigusio iš laimės brolio. Jis laikė rankose neskoningai didelę gėlių puokštę.

– Kodėl man nedovanoji tokių?

– Nesistengiu padaryti tau įspūdžio.

– Esi blogesnis už anuos vaikus rūmuose, – pasakiau, purtydama galvą. – Kamilė taps Prancūzijos karaliene. Tokias merginas, kaip aš ir ji, sunku nustebinti.

– Žinau, – Aurenas atrodė pakvaišęs iš laimės. – Man tiesiog pasisekė.

Iš lėktuvo buvo nuleisti laipteliai, du sargybiniai ėmė lipti jais pirma Kamilės. Ji atrodė liekna, šviesiaplaukė, smulkaus sudėjimo, šviesiu ir kupinu susižavėjimo veidu. Niekad nebuvau mačiusi Kamilės nepatenkintos ar susiraukusios – nei gyvos, nei nuotraukose.

Derėjo laikytis protokolo, bet Aurenas ir Kamilė numojo į tai ranka ir puolė vienas kitam į glėbį. Mano brolis tvirtai

apkabino ją ir nubėrė veidą bučiniais, iš susijaudinimo nulauždamas pusę puokštės žiedų. Kamilę prajuokino jo jausmų proveržis. Stovėdama greta, jaučiausi nejaukiai, laukiau, kol juodu baigs glėbesčiuotis, ir aš galėsiu pasisveikinti su viešnia.

– Labai pasiilgau tavęs! – sušuko Kamilė Aurenui; su akcentu tariami žodžiai vertė manyti, kad ji nustebusi.

– Turiu tau tiek daug parodyti. Paprašiau mamos ir tėčio įrengti nuolatinius apartamentus, kad atvykusi visada įsikurtum geriausiame kambaryje.

– Ak, Aurenai! Koks dosnumas!

Staiga prisiminęs, kad esu čia, brolis atsigręžė, išsišiepęs iki ausų.

– Tu, be abejo, pažįsti mano seserį.

Mudvi padarėme tūpsnį viena kitai, tada Kamilė elegantiškai atsitiesė.

– Jūsų Šviesybe, kaip malonu vėl susitikti. Atvežiau jums dovanų.

– Man?

– Jums, bet tai paslaptis, – palinkusi į mane, tarė ji. – Galėsite visa tai dėvėti.

Pralinksmėjau.

– Nuostabu! Galbūt kas nors tiks pasipuošti šio vakaro puotai, kurią keliu jūsų garbei.

Kamilė aiktelėjo ir griebėsi už širdies.

– Mano garbei? – ji mėlynomis akimis pažvelgė į Aureną. – Tikrai?

– Tikrai.

Buvo keista matyti tokį brolio žvilgsnį, lyg jis atliktų religines apeigas ir būtų pasirengęs bet kokiai aukai, kad tik Kamilė būtų patenkinta.

– Jūsų šeima man tokia gera. Važiukim. Mirštu iš nekantrumo pamatyti tavo mamą.

Mums parvykstant į rūmus, stengiausi pabendrauti su jais, bet Aurenas iš pagarbos Kamilei daugiausia kalbėjo prancūziškai, o aš mokėjau ispanų kalbą, todėl nieko nesupratau. Kai grįžome namo, mama, tėtis, Keidenas ir Ostinas laukė mūsų ant didžiųjų laiptų. Laidotakų pakraščiuose įsitaisę keli fotografai stengėsi kuo mažiau kristi į akis.

Aurenas išlipo pirmas ir padavė ranką Kamilei. Kai galiausiai prisivijau porą, ji jau bėgo laiptais, Kamilė skubėjo pulti mano mamai į glėbį.

Mama, tėtis ir Keidenas mokėjo prancūziškai ir šiltai pasveikino viešnią. Nužingsniauau prie Ostino, rodos, jam knietėjo kur nors užsiropšti.

– Ką žadi nuveikti šiandien? – paklausiau.

– Dar nežinau.

– Nueik pas išrinktuosius ir pateik jiems gluminančių klausimų. Grįžęs papasakok man.

Ostinas nusijuokė ir leidosi bėgti.

– Kur jis nuskuodė? – tyliai paklausė tėtis.

– Niekur.

– Eikime vidun, – pakvietė mama. – Kamile, tau reikia nusnūsti prieš puotą. Idlina labai stengėsi, rengdama ją, tad vakaras turėtų būti nuostabus.

Buvau viską apgalvojusi. Muzikantų grojami kūriniai turėjo tikti lėtiems šokiams. Numačiau, kad bus patiekta įvairių valgių, ilėjiškų ir prancūziškų, be to, nepaprastai gardžių spurgų su obuoliais, kokių man buvo išviręs Henris. Nekantravau jį pamatyti.

Mama kaip visada švytėjo, tėtis neatrodė toks išvargęs. Džoisė elgėsi kaip šeimininkė, bet buvau patenkinta, kad šįsyk ji nenukniukė diademos. Keidenas kaip mažas ambasadorius vaikštinėjo po salę ir spaudė svečiams rankas.

Aš, žinoma, laikiausi kuo arčiau laimingosios porelės – tai džiugino, bet ir sekino. Aurenas žiūrėjo į Kamilę taip, tarsi ši kasryt įžiebtų saulę danguje. Stebėjausi matydama, kaip jis asistuoja jai, kaip žavisi kiekvienu jos kvėptelėjimu. Jaučiausi tarsi nutolusi nuo jų, nes su manimi niekas niekada taip nesielgė, ir aš pati taip nedievinau jokio vaikino.

Pavydėjau Kamilei. Ne besąlygiškos brolio meilės – žinojau, kad šis jausmas valdo pasaulį – bet kad viskas jai sekasi labai lengvai.

Kaip Prancūzijos karalienė išaugino tokią dukrą? Kamilė buvo rafinuota ir miela, niekam nebūtų šovę į galvą jos įžeisti. Teko palaikyti tarptautinius santykius, todėl žinojau, kad prancūzai myli savo princesę. Praėjusiais metais per Kamilės gimtadienį gatvėse eksromptu prasidėjo šventė princesės garbei, ji truko tris dienas. Tris dienas!

Laikiau save visapusiškai išsilavinusia. Tai reiškė viena – mano ydos su tuo neturėjo nieko bendro, kaltas buvo vien mano būdas.

Ši mintis privertė mane atsitraukti nuo Kamilės ir Aureno. Stovėdama šalia jos, jaučiausi dar blogiau. Vos man paėjėjus į šalį, priešais išdygo Ijanas ir pasiūlė ranką.

– Seniai nesimatėme.

Pakėliau akis į dangų.

– Matau tave kasdien, – pasakiau ir vis dėlto įsikabinau jam į parankę.

– Bet mudu nesikalbėjome. Svarsčiau, kaip jums einasi.

– Puikiai. Negi neaišku? Lakstau kaip pamišėlė, rengdama pasimatymus su išrinktaisiais, už tai esu kaltinama veidmainyste, mano brolis myli nuostabią merginą, kuri kada nors jį pagrobs.

– Pagrobs?

Linktelėjau.

– Galiausiai juodu susituoks. Tiesa, pirmiau turės gauti Kamilės motinos sutikimą ir išlaukti ilgą sužadėtuvių laikotarpį, kol bus pasirengta prašmatniausioms vestuvėms, kokias kas nors kada nors yra regėjęs. Nuo tada Aurenas gyvens Prancūzijoje.

– Hmm, – numykė Ijanas, vesdamasis mane į šokių aikštelę ir dėdamas ranką man ant liemens. – Brolio niekas neatstos, bet, jam išvykus, jums reikės žmogaus, kuriuo visada galėtumėte pasikliauti.

– Ar kartais nekalbi apie save? – nusišaipiau, linguodama muzikos ritmu.

– Žinoma, – atsakė Ijanas. – Mano pasiūlymas tebegalioja.

– Nepamiršau jo.

Apžvelgusi salę, pilną išsipusčiusių ir įtakingų svečių, vargiai galėjau paneigti, kad Ijanas puikiai dera prie šios minios. Nuo pat savo atvykimo laikėsi, kaip geba laikytis nedaugelis. Jei nebūčiau girdėjusi vaikino istorijos, būčiau galėjusi manyti jį irgi užaugus rūmuose.

– Jeigu tame straipsnyje yra bent kruopelytė tiesos, jums neverta kankintis su anais pienburniais. Būčiau jums geras vyras. Ištikimas, malonus, tikras padėjėjas. Niekada nereikalaučiau jūsų meilės. Ir jausčiausi labai laimingas tiesiog gyvendamas greta jūsų.

Vis dar negalėjau suprasti Ijano motyvacijos. Man atrodė, kad būdamas toks patrauklus jis galėtų rasti tikrąją meilę.

– Dar kartą ačiū už pasiūlymą, bet kol kas dar nenusivyliau *Atranka*.

Kryptelėjęs galvą, Ijanas gudriai nusišypsojo.

– O aš maniau, kad nusivylėte.

– Kodėl gi? – kaip įmanydama stengiausi prisitaikyti prie jo kalbos tono, persmelkto pasitikėjimo savimi.

– Todėl, kad tebesu čia. Jeigu jūs išties ieškotumėte meilės, būtumėte jau pašalinusi mane.

Abudu šypsojomės po tokių įžūlių jo žodžių, paskui aš lioviausi šokti ir pamažu atitraukiau rankas.

– Juk žinai, kad galiu tuojau pat išsiųsti tave namo.

– Bet neišsiųsite, – tarė Ijanas, vis dar šelmiškai šypsodamasis. – Galiu suteikti jums vienintelį dalyką, kurio trokštate, o jūs esate vienintelė, galinti duoti, ko noriu aš.

– Ką duoti?

– Prabangų gyvenimą. Prabangų gyvenimą mainais už laisvę, – Ijanas gūžtelėjo pečiais. – Manau, būtų visai geras sandoris, – jis nusilenkė. – Pasimatysime rytoj, Jūsų Šviesybe.

Negalėjau pakęsti, kad Ijanas tikriausiai buvo vienintelis žmogus, viską apskaičiuojantis geriau už mane. Jis tiksliai žinojo, ko noriu ir kiek daug esu pasiryžusi tam paaukoti. Tai mane erzino.

Buvau netoli šoninių salės durų, tad išsmukau į koridorių atsikvėpti. Pasitryniau įskaudusius nuo šypsojimosi skruostus. Koridoriuje buvo vėsiau, mintys lengviau lindo į galvą.

– Jūsų Šviesybe!

Koridoriumi artėjo Erikas. Vilkėjo puikiai pasiūtą kostiumą, lyg būtų susiruošęs į pasimatymą. Plaukai buvo tvarkingesni negu įprastai, sušukuoti atgal. Vaikinas atrodė aukštesnis, išdidesnis. Kai išvydau jį tokį, man atvipo žiauna. Erikas pasirodė esąs tikras gražuolis.

– Šitoks įvaizdis tau dera, – pasakiau, stengdamasi nusišypsoti nuostabą veide.

– Na, – Erikas nudelbė akis. – Stengiausi apsivilkti kaip dera.

– Tau puikiai pavyko, – atsitraukiau nuo sienos ir pažvelgiau jam į veidą.

– Taip manote? Heilas man patarė rinktis siauresnį kaklaraištį.

Sukikenu.

– Taip, jis išties apdovanotas subtiliu stiliaus jausmu, bet tu atrodai labai gerai.

Nuo mano pagyrų vaikinas pasijuto nesmagiai.

– Ar jums linksma puotoje?

Dirstelėjau į salę.

– Ji nusisekusi, tiesa? Puikus maistas, nuostabi muzika, daugybė svečių... Geresnės dar nesu surengusi.

– Kaip diplomatiškai atsakėte, – tarė Erikas.

Atsigrėžiau į jį ir nusišypsojau.

– Šįvakar jaučiuosi tarsi varžybose.

– Su kuo varžotės? – priblokštas paklausė jis.

– Be abejo, su Kamile, – mėgindama pasislėpti už durų, vėl pažvelgiau į salę.

Vakinas priėjo prie manęs, abudu sužiurome į Kamilę, šokančią su Aurenu.

– Tai juokinga.

– Tau gal juokinga, o man geriau matyti. Kamilė yra tokia, kokia stengiuosi būti aš, – ir anksčiau taip maniau, tik niekam neprisipažinau. Nesuvokiau, kaip Erikas sugebėjo priversti mane atskleisti šitokią paslaptį.

– Bet kam stengtis būti tokiai kaip Kamilė, jei Idlina yra daugiau nei tobulybė?

Staigiai žvilgtelėjau į Eriką, nes man tai atrodė netiesa. Nuolat siekiau tobulybės, man niekad nebuvo gana. Nuo jo žodžių vos nepravirkau. Suėmiau jo ranką, kaip neseniai buvau paėmusi savo kambaryje.

– Be galo džiaugiuosi, kad susipažinau su tavimi. Kad ir kaip baigsis *Atranka*, būsiu laiminga vien dėl to, kad susikirto mūsų keliai.

Erikas nusišypsojo.

– O aš niekada nesugebėsiu išreikšti žodžiais, kokia garbė buvo jus pažinti.

Ketinau paspausti jam ranką, bet pamaniau, kad gera tiesiog stovėti susikabinus ir tylėti.

– Ar buvai užpildęs anketą? – staiga paklausiau. – Turiu galvoje, ar norėjai patekti į *Atranką*?

Vaikinas nusišypsojo ir papurtė galvą.

– Ne.

– Kodėl?

Jis gūžtelėjo pečiais, ieškodamas atsakymo.

– Todėl... kas aš toks?

– Tu Eiko.

Eriką šiek tiek apsvaigino mano tariamas tikrasis jo vardas. Galiausiai vaikiną vėl nusišypsojo.

– Taip, esu Eiko, bet jūs menkai pažįstate mane.

– Pažįstu Eiko taip gerai, kaip jis pažįsta Idliną. Galiu pasakyti, kad ir jam nieko neprikiši.

Erikas nykščiu labai švelniai paglostė man plaštaką. Abudu svarstėme, kas būtų nutikę, jeigu jo anketa būtų atsidūrusi viename iš krepšių. Galbūt Erikas būtų tapęs išrinktuojų, galbūt vokalė su jo vardu iš viso nebūtų buvęs ištrauktas... Negalėjai pamatuoti, ar toks sumanymas galiausiai būtų pasiteisinęs.

– Turiu grįžti, – per petį mostelėjau į salę.

– Žinoma, pasimatysime vėliau.

Kiek įmanydama atlošiau pečius ir išsitempiau, su Kamilės dovanotais bateliais atrodžiau dar aukštesnė. Įėjau į salę, grakščiai sveikindama svečius galvos linktelėjimu. Galėjau sustoti daugybę kartų, bet yriausi pirmyn, kol susiradau Henri.

– Labas, – pasisveikino jis.

Šią savaitę ketinau susitikti su juo ne kartą. Tačiau trumpi pasimatymai, bandymai atitaisyti žiniasklaidos padarytą žalą, puotos Kamilės garbei rengimas atėmė visą laiką. Pasikalbėti su Henriu man taip ir nepavyko. Mačiau, kad jis susirūpinęs; nors buvau tikra, kad Erikas perdavė mano žodžius, maniau, jog mudviem reikia rimtai pasikalbėti akis į akį.

– Ar viskas gerai? – paklausiau.

Henris linktelėjo.

– O tau gerai?

Irgi linktelėjau.

Tai išgirdęs, vaikas garsiai atsiduso, kaip ir tikėjausi, jo veidas vėl nušvito. Prisiminiau visus nesutarimus ir nesusipratimus savo gyvenime. Nė vieno iš jų nepavykdavo išspręsti tik keliais sakiniais. Bet pakako vos kelių nuoširdžių Henrio žodžių, kad suprasčiau, jog jis gailisi netyčia mane įžeidęs; visai netroškau, kad atsiimtų bučinį.

Gal Erikas būgštauja be reikalo, pamaniau. Gal mudu su Henriu gebėtume puikiai bendrauti.

– Šoki? – paklausiau, rodydama į aikštelę.

– Prašom!

Avėdama aukštakulnius, buvau beveik tokio pat ūgio kaip Henris. Vaikinas neatrodė esąs puikus šokėjas, bet grakštumo stygių atstojo entuziazmas. Jis keliskart apsuko mane ratu, du syk netgi atlošė. Kai po antro karto juokdamasi atsitiesiau, per Henrio petį pamačiau Eriką.

Gal man tik pasirodė, kad drovi jo šypsena buvo liūdnoka.

Trisdešimt pirmas skyrius

Visuose laikraščiuose Kamilė atrodė nepriekaištingai, keli paskalų žurnalai mėgino prilyginti mūsų šeimą kino žvaigždėms ir dainininkams. Vien princesės buvimas Moterų kambaryje praskaidrino nuotaiką. Norėdama pasimatyti su Kamile, kelioms dienoms atvyko teta Mei.

Supratau, kodėl nesutariu su Džoise. Ši bjauri paauglė labai stengėsi mėgdžioti mane, todėl, jai sukiojantis šalia, buvau itin atsargi. Vis dėlto bendrauti su Kamile ėjosi dar sunkiau. Jos tobulumas buvo tarsi savaime suprantamas, bet ji pati vargiai tai pastebėjo. Tad nors troškau neapkęsti Kamilės, suvokiau, kad labiau pakenksiu sau negu mielai, kukliai prancūzaitei.

– Kaip laikosi tavo mama? – paklausė princesės mano mama. Kalbėjo taip, tarsi būtų įsipareigojusi pasiteirauti apie karalienę Dafnę, nors iš tiesų šia tema jiedvi su Kamile šnekėdavo visiškai lengvai.

Mama padavė Kamilei puodelį arbatos, ši su džiaugsmu jį paėmė ir apgalvojo atsakymą.

– Labai gerai. Perduoda jums nuoširdžiausių linkėjimų.

– Mačiau naujausias karalienės Dafnės nuotraukas, ji atrodė patenkinta kaip niekada, – maloniai šypsodamasi, mama pasidėjo rankas ant kelių. Jos žodžiai buvo nuoširdūs.

– Taip ir yra, – pripažino Kamilė. – Nenutuokiu, kas manai nutiko, bet ji dar niekad taip nesidžiaugė gyvenimu. Jos laimė daro laimingą ir mane, – prisiminusios mamą Kamilės žvilgsnis sušvelnėjo, ir aš vėl ėmiau spėlioti, kas dedasi Prancūzijos karaliaus rūmuose.

– Taigi, – tarė Džoisė, demonstratyviai sukryžiuodama kojas ir įsiterpdama į pokalbį, – tikėtina, kad ateityje išgirsime skambant vestuvių varpus?

Kamilė droviai nusuko akis į šalį, visos moterys kambaryje ėmė juoktis.

– Galbūt, – išsisukinėdama atsakė ji. – Aurenas išties mano vienintelis, bet abu norime sulaukti tinkamo laiko.

Ponia Marli atsiduso.

– Manau, kad neketinate kelti vestuvių, įpusėjus *Atrankai*.

– Nieku gyvu! – Kamilė uždėjo ranką man ant kelio. – Negaliu blaškyti savo brangios draugės tokiu atsakingu metu!

Ponia Marli ir ponia Lusė patenkintos susiėmė už rankų.

– Gerai, kad priminėt, – Kamilė atlošė pečius. – Idlina, tu man nieko nepasakojai. Ar tie vaikinai verti dėmesio?

Prunkštelėjau.

– Iš jų daugiau rūpesčių negu naudos.

– Ak, liaukis, – nusišaipė mama.

– Prašau nieko man nepasakoti apie Kailą! Fu! – pareiškė Džoisė.

Motina pliaukštelėjo dukrai per šlaunį.

– Aš irgi noriu išgirsti naujausias žinias, – įsiterpė teta Mei. – Daug ką praleidau. Žinau, kad buvo kilusios muštynės!

– Buvo, – pakėliau akis į dangų. – Tiesą sakant, dar kaip reikiant nepažįstu daugumos kandidatų, – pridūriau. – Yra keletas įdomesnių, bet padėtis kasdien keičiasi, todėl sunku pamatuoti, kiek kuris nors iš jų geresnis už kitą.

– Pamatuoti? – liūdnai paklausė Kamilė. – Jausmai nematuojami. Negi nėra nė vieno vaikino, užvaldžiusio tavo širdį ir mintis?

Jai ištarus šiuos žodžius, man prieš akis iškilo vienas vardas. Labai nustebau, kad taip nutiko, todėl nė nespėjau jo įsiminti.

Prisiverčiau susitelkti į pokalbį.

– Tikriausiai nesu taip linkusi į romantiką kaip kai kurie kiti žmonės.

– Tai jau tikrai, – panosėje sumurmėjo Džoisė.

Arba Kamilė jos neišgirdo, arba neatkreipė dėmesio.

– Tikiu, kad rasi nuostabų vyrą. Nekantriai to laikiu!

Pokalbis pakrypo kita linkme, tylėdama klausiausi jo. Svarsčiau, ar verta likti Moterų kambaryje visą dieną, ar eiti padirbėti su tėčiu. Pastaruoju metu viską dariau blogai, nenorėjau dar pailginti klaidų sąrašo.

Man patiko mergaičių pašnekesys, bet reikėjo trumpos pertraukėlės. Atsiprašiusi išėjau į koridorių, tik nebuvo apsisprendusi, kur trauksiu. Penkiolika minučių. Pažadėjau sau, kad grįžusi būsiu energinga ir maloni.

Laimė, sutikau einantį į sodą Heilą. Vaikinas nešėsi padėklą su pilnais vandens grafinais. Išvydęs mane, plačiai išsišiepė.

– Kur einate? – paklausė jis.

– Nė pati nežinau, kur. Noriu truputį pailsėti nuo Moterų kambario.

– Kai kurie vaikinai lauke žaidžia beisbolą, gal norite pažiūrėti?

Priėjau prie lango ir pamačiau kokius aštuonis vaikus, mėtančius kamuolį.

– Iš kur jie gavo įrankius?

– Iš Ostino.

Žinoma, Ostinas turėjo viską. Vaikinai buvo atsiraitoję kelnes ir nusiainę išėiginius batus. Jie draugiškai stumdėsi.

– Niekada nesu žaidusi beisbolo, – prisipažinau.

– Dar viena priežastis prisidėti prie mūsų.

– O tu žaidi?

– Esu daugiau metikas negu gaudytojas, bet žaidžiu neblogai. Išmokysiu ir jus, – Heilo veidas buvo toks nuoširdus, kad iškart patikėjau jam rūpinti.

– Gerai, bet tikriausiai apsijuoksiu.

– Nejaugi kada nors taip yra buvę? – paklausė Heilas, mums einant pro duris.

Lauke žaidė Kailas, Apselis, Tevišas ir Harisonas. Pamačiau ir Aleksą; man buvo labai nesmagu prisiminti, kaip ketinau išsiųsti vaikiną į Kalgarį, kai Mila Voren apšmeižė mane spaudoje. Šitai niekaip neišėjo man iš galvos.

Henris darė tempiamuosius pratimus greta Lindo. Nejučia apsižvalgiau, kur Erikas. Jis irgi buvo čia, sėdėjo ant akmeninio suoliuko.

– Jūsų Šviesybe! – sušuko Edvinas, atkreipdamas mano dėmesį. – Atėjot pažiūrėti žaidimo?

– Ne, ponaiti, atėjau žaisti.

Kai kurie vaikinai ėmė ploti ir šūkauti iš džiaugsmo, nors aš rimtai abejoju, ar esu laikoma naudinga žaidėja.

– Gerai jau, gerai, – garsiai pasakiau, iškeldama rankas. – Žinokit, kad turėsiu grįžti į vidų po kelių minučių ir niekada nesu žaidusi beisbolo. Nė kartelio. Nutariau tik prasiblaškyti, prieš grįždama prie darbo.

– Tikrai prasiblaškysit, – patikino Tevišas. – Duokite man batelius, pastatysiu greta savųjų.

Nusispyriau aukštakulnius ir padaviau Tevišui.

– Oho, kokie sunkūs. Kaip jūs pakeliate koją?

– Mano stiprios blauzdos.

Tevišas nusijuokė ir nunešė mano batelius prie savųjų.

– Gerai, Idlina pradeda pirmoji, – pareiškė Kailas.

Turėjau tik bendrą supratimą, kaip žaidžiamas beisbolas. Trys užribiai, keturios bazės. Visai nenutuokiau apie žaidimo techniką.

Heilas stovėjo aikštelės viduryje ir miklinosi mėtyti su Apseliu. Raulis, turintis gaudyti, atsistojo man už nugaros.

– Štai ką jums reikia daryti, – tarė jis. Vaikinas kalbėjo su ryškiu ispanišku akcentu, bet jo nurodymai buvo tikslūs ir aiškūs. – Suimate blokštą čia ir čia, – Raulis parodė, kaip, tvirtai suimdamas įrankį ties kotu. – Kojas praskėskite, atramine koja įsikaskite į žolę, gerai?

– Gerai.

– Tiesiog žiūrėkite į kamuolį.

– Žiūrėti į kamuolį... pamėginsiu.

Raulis padavė blokštą. Šis buvo daug sunkesnis, negu tikėjau.

– Sėkmės.

– Ačiū.

Stovėjau prie laikinosios bazės, stengdamasi vykdyti visus Raulio nurodymus. Maniau, jei metikas bus Heilas, tai mudu atsidursime skirtingose komandose. Pamatęs mano stovėseną, jis vis tiek šypsojosi.

– Mesiu nestipriai, gerai?

Linktelėjau.

Heilas sviedė kamuolį, bet aš užsimojau per aukštai. Taip pat nutiko ir antrą kartą. Nežinau, kas nutiko trečią, bet apsisukau ratu.

Heilas ir Raulis kvatojosi. Šiaip jau būčiau sutrikusi, bet vaikinų juokas buvo geraširdiškas.

– Idlina! Idlina!

Tuoj pat atpažinusi mamos balsą, pažvelgiau į atvirus Moterų kambario langus. Visos esančiosios jame spietėsi prie jų. Laukiau mamos paliepimo grįžti.

– Nepasiduok jiems! – suriko ji. – Atmušk kamuolį!

Teta Mei iškėlė rankas.

– Pirmyn, Ide!

Šaukdamos ir plodamos, jai pritarė kitos merginos. Nusijuokiau ir atsigrėžiau į Heilą. Jis linktelėjo man. Atsakiau tuo pačiu, spausdama blokštą.

Galiausiai numušiau kamuolį, jis nuskrido žemyn, į kairę. Suklikau, numečiau blokštą, kad galėčiau pasikelti suknelės padurkus, ir pasileidau prie pirmosios bazės.

– Pirmyn, Ide, pirmyn! – šaukė Kailas.

Henris nusivijo kamuolį, todėl aš nulėkiau prie antrosios bazės, nenuleisdama akių nuo jo. Neketinau to daryti. Tarsi kažkieno genama mečiau pirmyn ir įpuoliau į bazę.

Aš laimėjau!

Visi prapliupo šaukti ir ploti. Nors dar nebuvo atėjusi mano eilė ir Henrio iš tiesų nenugalėjau, jaučiausi pakiliai. Netikėtai Edvinas pakėlė mane nuo žemės ir apkabinęs apsuko ratu.

Po kelių akimirų mama, Džoisė ir visos kitos damos išbėgo laukan, nuspyrė batelius ir pareikalavo būti priimtos į žaidimą.

Kažkas apie jį pranešė tėčiui ir mano broliams. Keidenas visiems parodė esąs puikus sportininkas. Tėtis ir mama, susikabinę rankomis, stovėjo aikštelės pakraštyje. Kandidatai tapšnojo vienas kitam per nugarą, Aurenas su Kamile paėjęjo į šalį; mano brolis bučiavo ją kas žingsnį.

– Pirmyn, Henri! – paraginau, jam paėmus blokštą.

Erikas išdygo man už nugaros, jis irgi palaikė Henriį.

Abudu buvome pernelyg orūs, kad imtume šokinėti, užtat iškėlėme kumščius.

– Argi ne šaunu? – paklausiau. – Man patinka, kad Henris gali tiesiog žaisti, apsieidamas be žodžių.

– Man irgi, – atsakė Erikas. – Negaliu patikėti, kad atmušėt tą kamuolį!

Nusijuokiau.

– Žinau! Dėl to tikrai vertėjo išsipurvinti suknią.

– Be abejo. Ar yra kas nors, ko nesugebate? – nusišaipė

Erikas.

– Daugybė dalykų, – atsakiau, blaiviai vertindama begalę savo klaidų.

– Pavyzdžiui?

– Na, tarkim, nemoku suomiškai.

Erikas nusijuokė.

– Gerai. Tai tik vienas dalykas. Jis atleistinas.

– O kaip tu?

Erikas apsidairė.

– Nesugebu valdyti šalies.

Numojau ranka.

– Patikėk manim, jei aš išmokau tai daryti, išmokyti kiekvienas.

Pribėgusi mama apkabino mane.

– Tai buvo puiki mintis.

– Vaikinai sumanė žaisti, – paaiškinau. – Tiesiog atsiradau tinkamoje vietoje tinkamu laiku ir buvau pakviesta.

Per mamos petį pamačiau tėtį traukiant į aikštelę.

– Pirmyn, tėti, pirmyn!

Jis pakėlė ranką, rodydamas į tolį, o mama papurtė galvą.

– Nieko nebus, – sumurmėjo ji.

Kaip ji ir spėjo, tėtis per smarkiai užsimojo ir neatmušė kamuolio. Mes vis tiek jam paplojome ir žaidėme toliau, niekam neskaičiuojant taškų.

Akimirką visi buvome laimingi. Mane supo šeima ir draugai. Juokėmės, plojome ir džiaugėmės saule. Mama vėl apglėbė mane, pabučiavo į viršugalvį ir pasakė, kaip labai didžiuojasi mano smūgiu. Vis dėlto daugiau žaisti nebemėginau. Ostinas laktė ratais aplink aikštelę, mėtydamas daiktus ir versdamas visus kvatotis. Džoisė nudžiovė vieno iš kandidatų marškinius ir nesusagstytus užsimetė ant suknelės. Atrodė nei šiaip, nei taip, bet buvo labai patenkinta.

Tai buvo tyro džiaugsmo pliūpsnis.

Jo neužfiksavo jokios kameros, nebuvo jokių žurnalistų, galinčių papasakoti apie tai pasauliui. Dėl tam tikros priežasties šitaip buvo nepalyginti geriau.

Trisdešimt antras skyrius

Troškau gyventi šioje aikštelėje, pamiršti visus rūpesčius, pakibusius virš mano šeimos ir gresiančius bet kurią akimirką ją prislėgti. Bet ramybė truko tik iki vakarienės. Kai kurie nedalyvavę žaidime kandidatai skundėsi, kad jiems apie tai nebuvo pranešta. Pareiškė, jog žaidusieji beisbolą nepelnytai gavo laiko papildomai pabendrauti su manimi, ir paprašė, kad susitikčiau su visu jų pulku.

Išreikšti tam pageidavimui jie išrinko Vinslovą. Vaikinas stovėjo priešais mane, žvelgdamas šunyčio akimis ir mėgindamas perduoti nusiminusių kandidatų nuomonę. Mudu stabtelėjome prie valgomojo durų. Vinslovas buvo nutvėręs mane, begrižtančią į savo kambarį.

– Tiesiog prašome susitikti su mumis, kad *Atranka* vyktų sąžiningai.

Pasitryniau smilkinį.

– Tai nebuvo tikras pasimatymas. Viskas įvyko be išankstinio plano, dalyvavo ir mano šeima, netgi jaunesnieji broliai.

– Suprantame šitai ir pasirengsime pasimatymui, jei tik sutiksite ateiti.

Suirzusi atsidusau.

– Kiek jūsų bus?

– Viso labo aštuoni. Ijanas nepanorėjo būti įtrauktas.

Patenkinta šyptelėjau. Žinoma, Ijanui nėra ko veikti su būriu vaikigalių, bambančių, kad neskiriu jiems laiko. Svargsčiau, ar nevertėtų tuoj pat pakviesti jo į pasimatymą ir pasikalbėti. Įtariau, kad Ijanas to tikisi.

– Jūs renkate pasimatymą, o aš dėsiu visas pastangas rasti tam laiko.

Vinslovas išsišiepė.

– Ačiū, Jūsų Šviesybe.

– Bet perduok kitiems, – nedelsdama pridūriau, – kad šitoks niurzgėjimas tikrai negerina mano nuomonės apie jus. Elgiatės šiek tiek vaikiškai. Verčiau surenkite tokį pasimatymą, kokio dar nesate rengę gyvenime.

Vinslovo veidas apniuko, o aš praėjau pro jį ir ėmiau kopti laiptais.

Dar du mėnesiai, pamaniau. Turiu juos išverti. Reikia pripažinti, kad patyriau ir šilta, ir šalta. Nujaučiau, kad blogiausia jau praėjo. Po žaidimo nebe taip bijojau kandidatų. Buvau tikra, kad duosiu tėčiui laiko, kurio jam taip reikia.

Vis dar nebuvau apsisprendusi, kam atiteks mano širdis.

Užlipusi į trečią aukštą, sutikau išeinantį iš savo kambario Aureną. Jis buvo persirengęs, vilkėjo nebe kostiumą, o marškinius ir liemenę. Neabejojau, kad traukia į naujuosius Kamilės apartamentus.

– Kada liausiesi šypsojęsis? – paklausiau, negalėdama patikėti, kad šitiek dienų brolio veido išraiška nesikeičia.

– Tik ne tada, kai čia vieši Kamilė, – Aurenas pasitaisė liemenę. – Ar gerai atrodau?

– Kaip visada. Esu tikra, Kamilei šitai nerūpi. Įsimylėjusi tave iki ausų kaip ir tu ją.

Aurenas atsiduso.

– Aš irgi taip manau. Viliuosi.

Brolis man atrodė tarsi nutolęs. Mintimis jis jau buvo Paryžiuje, bučiavo Kamilę ir svarstė, kokius vardus duos savo vaikams. Jutau, kad Aurenas mane palieka... Nebuvau tam pasirengusi.

Nurijau seilę ir išdrįsau pasakyti, ką ilgų ilgiausiai galvojau.

– Aurenai, Kamilė nuostabi mergina. To nepaneigsi. Bet gal ji ne tavo vienintelė?

Šypsena brolio veide pagaliau išblėso.

– Ką turi galvoje?

– Turėtum apsvarstyti ir kitas galimybes. Ilėjoje daugybė šaunių merginų, bet tu jų nepastebi. Neskubėk priimti sprendimo, kurio nebeatšauksi. Jeigu judu su Kamile nutrauksite santykius, nieko neatsitiks. Bet jei suirs jūsų santuoka, mes galime netekti sąjungininkės Prancūzijos.

Aurenas pašnairavo į mane.

– Idlina, žinau, kad abejoji meile, bet mano jausmai Kamilei tikri. Tu tiesiog bijai...

– Ne, nebijau! – pareiškiau. – Tik stengiuosi tau padėti. Ko gero, myliu tave labiau už bet ką. Viską dėl tavęs padaryčiau, kaip ir tu dėl manęs.

Jis paniuro.

– Padaryčiau. Žinai, kad padaryčiau.

– Tada pagalvok apie mano žodžius. Tiek teprašau.

Brolis linktelėjo, persibraukė lūpas ir skruostus pirštais. Atrodė susirūpinęs, visiškai sutrikęs. Pažiūrėjo į akis, šyptelėjo ir išskėtė rankas, kad apglėbtų. Tvirtai laikė mane kaip niekada gyvenime.

– Aš tave myliu, Ide.

– Ir aš tave, Aurenai.

Pabučiavęs į viršugalvį, brolis paleido mane iš glėbio ir nužingsniavo Kamilės apartamentų link.

Paruošusi naktinę aprangą, manęs laukė Nina.

– Ar ką nors veiksime vakare? O gal norite persivilkti nakčiai?

– Nakčiai, – atsakiau jai. – Bet palūkėk, kol papasakosiu, ką galiausiai sumanė tie vaikinai, – išklojau kambarinei apie nepatenkintų kandidatų reikalavimus ir pridūriau, kad Ijanas neprisidėjo prie jų.

– Protingai padarė, – tarė Nina.

– Ir aš taip manau. Svarstau, ar tai priežastis surengti ypatingą pasimatymą vien jam.

– Iš širdies ar vien tam, kad įsiutintumėt kitus?

Nusijuokiau.

– Pati nežinau. Ką gi man daryti su visais jais?

– Pašalinkite. Cha! Ant suknelės aptikau žolės kuokštą, kurio anksčiau nebuvo pastebėjusi, – kambarinė parodė man tą kuokštą, paskui išmetė į šiukšliadėžę.

– Beisbolas išėjo labai linksmas, – pasakiau. – Niekad nepamiršiu mamos veido, kai ji, persisvėrusi pro langą, liepė man žaisti toliau. O juk buvau tikra, kad prisidariau rūpesčių!

– Būčiau norėjusi visa tai pamatyti.

– Tau tikrai nebūtina ištisą dieną lindėti mano kambaryje. Jis visad švarus, rytą aš greitai apsirengiu. Gali visur eiti su manimi, apžiūrėti rūmus, o ne vien šį ir savo kambarį.

Nina gūžtelėjo pečiais.

– Gal ir taip.

Iš balso supratau, kad mano pasiūlymas ją nudžiugino. Svarsčiau, ar neįpratinus Ninos keliauti. Būtų gera turėti ją šalia, kai kitąkart vyksiu į užsienį. Bet jeigu Nina ateinančiais metais ketina palikti rūmus, tai gal neverta nė mėginti. Žinojau, kad viena ir ta pati kambarinė nedirbs man visą gyvenimą, bet mintis, kad Niną pakeis kita mergina, mane baugino.

Kitą rytą, nulipusi pusryčiauti, pamačiau, kad Aureno nėra. Susijaudinau, kad brolis nusivylė manimi. Mudu niekad ilgai nesipykdavome, kivirčytis su juo man buvo išvis nepakenčiamas. Kartais jausdavausi, tarsi Aurenas būtų dalelė manęs.

Kiek vėliau pastebėjau nesant ir Kamilės. Nutariau, kad galėjo nutikti du dalykai: Aurenas atsikvošėjo ir pasakė jai turįs dar pagalvoti, ir jie ėmė vienas kito vengti... Arba juodu kartu praleido naktį ir galbūt dar tvarsosi lovoje.

Svarsčiau, ką apie tai pamanytų tėtis.

Paskui pasigedau ir keleto vaikinių. Gal Kamilė su Aurenu visai neguli apsikabinę? Gal jie pasigavo užkratą? Tai buvo panašiau į tiesą, nevertė nerimauti.

Išėjusi iš valgomojo, aptikau manęs laukiančius Lilandą ir Ivaną. Abudu žemai nusilenkė.

– Jūsų Šviesybe, – pasisveikino Ivanas. – Didžiajame kambaryje jūsų laukia didžiausias gyvenime pasimatymas.

Patenkinta nusišiepiau.

– Tikrai?

Lilandas sukikeno.

– Darbavomės visą naktį. Tikimės, kad kaip tik dabar turite laisvo laiko.

Pažvelgiau į sieninį laikrodį.

– Turiu gal valandą.

Ivanas pralinks mėjo.

– Tiek laiko pakaks. Eime su mumis.

Abu vaikinai pasiūlė man įsikibti į parankę. Taip ir padariau, paskui leidausi lydima į didįjį kambarį.

Prie užpakalinės sienos buvo pastatyta neaukšta scena, uždengta kalėdinėmis rūmų staltiesėmis. Prožektoriai, kuriais kartais naudodavomės per vakarėlius, buvo nutaikyti į scenos vidurį. Mums prisiartinus, kiti vaikinai ėmė tildyti vienas kitą ir išsirikiavo į eilę.

Buvau nuvesta prie krėslo, pastatyto priešais sceną. Apimta smalsumo ir suglumusi, atsisėdau.

Vinslovas plačiai išskėtė rankas.

– Sveika atvykusi į pirmąjį *Atrankos* varjetė spektaklį! Vaidina būrys nevykėlių, besivaržančių dėl jūsų dėmesio.

Nusikvatojau. Vaikinai nusipelnė bent to.

Kelvinas nubėgo į šoną ir atsisėdo prie pianino. Jis skambino regtaimo stiliaus muziką, scenoje liko tik Vinslovas.

Jis nusilenkė labai iškilmingai, bet atsitiesęs plačiai šypsojosi ir pasidėjo tris pagalvėles priešais save. Tada ėmė žongliuoti jomis. Tai buvo taip kvaila, kad pratrūkau juoku. Vinslovas grįžtelėjo į šalį, kažkas jam metė ketvirtą pagalvėlę. Paskui atskriejo penkta ir šešta. Trumpai pažongliravus, pagalvėlės nukrito ant scenos, viena iš jų šleptelėjo Vinslovui per galvą.

Visi dūsavo, bet plojo jam už pastangas, netgi aš.

Tada scenoje pasirodė Lodžas su lanku ir strėlėmis. Jis tūkėsi į balionus ir visus prakiurdino. Iš sprogsių balionų pasipylė blizgučiai ir palengva nuklojo sceną. Visą tą laiką Kelvinas sėdėjo prie pianino, kiekvienam pasirodymui parinkdamas vis kitą melodiją.

Foksas, mano nuostabai, irgi dalyvaujantis šiame pasimatyme, užlipo ant scenos piešti. Piešė jis klaidingai. Buvau tikra, kad Ostinas, net būdamas vaikas, nupieštų gražesnius žmogeliukus. Bet, rodos, šis renginys turėjo arba keisčiausiu būdu atskleisti kandidatų gebėjimus, arba komiškai parodyti jų silpnybes. Išėjo visai neblogai. Ėmiau svarstyti, kaip vogčiomis nudžiauti savo atvaizdą, nupieštą Fokso. Popieriuje mano galva atrodė kaip balionas, iš jo kyšojo kelios rudos garbanos. Buvau piešiama ir tapoma daugybę kartų, bet niekada taip juokingai.

Lilandas dainavo, Džulianas šoko hulą, Ivanas be galo ilgai spardė aukštyrų futbolo kamuolį, neleisdamas nukristi. Gunaaras padeklamavo eilėraščių.

*Mūsų mylima princese Ildina,
Jūsų vardą surimuoti sunku.
Ir nors mes jus išbarėme,
Vis tiek labai jus mylime.*

Kikenau per visą spektaklį, dauguma vaikinių irgi.

Jo pabaigą vainikavo visų aštuonių kandidatų šokis. Veikiau pastangos šokti. Jie raitėsi ir siūbavo klubais taip, kad kelis syk išraudau. Pasirodymas išties padarė man įspūdį. Kandidatai parengė jį per naktį, stengdamiesi ir pralinksminti mane, ir atsiprašyti.

Vaikinai pasidarbavo tikrai nuoširdžiai.

Kai jie baigė savo spektaklį ir nusilenkė, plojau atsistojusi.

– Šaunuoliai, bet man reikia imtis veiklos... O gal liepsiu atnešti čia gėrimų ir mes šiek tiek pasikalbėsime?

Visi kandidatai vienas per kitą noriai pritarė, taigi pasiunčiau liokajų atnešti arbatos, vandens ir šaltų gėrimų. Nestatėme staliukų, įsitaisėme ant grindų. Kartais šie galvos skausmą keliantys vaikinai atrodė esantys visai mieli.

Aurenas neatėjo ir pietauti. Žiūrėjau, kaip renkasi kandidatai ir mūsų svečiai, kaip šiek tiek pavėlavusi ateina mama... Aurenas nepasirodė.

Tėtis palinko prie manęs.

– Kur tavo brolis?

Pjaustydama vištieną, patraukiau pečiais.

– Nežinau, šiandien dar nemačiau jo.

– Paprastai jis taip nesielgia.

Apžvelgiau valgomąjį ir devyniolika kandidatų. Kailas mirktelėjo man, Henris pamojavo. Kaskart, dirstelėjusi į Gunnarą, prisimindavau kvailąjį jo eilėraščių. Mano ir Fokso žvilgsniams susitikus, jis man linktelėjo. Rauliui pasiražius, atsiminiu, kaip rūpestingai jis mokė mane laikyti blokštą.

Vaje.

Tai nutiko. Suvokiau, kad man neabejingi net tie vaikinai, su kuriais praleidau mažai laiko. Kai kas iš jų jau rado kertelę bijančioje meilės mano širdyje, bet kurį reikės pasirinkti, jei man svarbūs visi?

Krūtinę užgulė sunkumas. Ilgėsiuosi triukšmingų, keistų vaikinių. Net jei per stebuklą rasčiau vieną, kuris liks su mani iki gyvenimo galo, kitus vis vien tektų išsiųsti namo.

Prieš *Atranką* jaudinausi, kad neturėsiu ramybės savo namuose.

Man taip bemažstant, įėjo Gavrilas. Jis gyveno rūmuose, kad galėtų rengti *Pranešimų* laidą ir gautų naujausių žinių. Priėjęs prie mūsų stalo, nusilenkė ir pažvelgė į tėtį.

– Atsiprašau, kad trukdau, Jūsų Didenybe.

– Nieko baisaus. Kas nutiko?

Į Gavrilą susmigo daugybė smalsių akių.

– Ar galiu prieiti arčiau?

Tėtis linktelėjo, ir Gavrilas kažką pakuždėjo jam į ausį.

Priblokštas tėtis prisimerkė.

– Vedė? – paklausė pusbalsiu, kad išgirstume tik mudvi su mama. Paskui atsilošęs pažvelgė Gavrilui į akis.

– Gavo jos mamos sutikimą. Viskas atlikta, viskas teisėta. Tada išvyko.

Mano kūną sukaustė šaltis, išbėgau iš valgomojo.

– Ne, ne, ne, – murmėjau, sparčiai kopdama laiptais.

Pirmiausia užsukau į Aureno kambarį. Jis buvo tuščias. Kambarys atrodė tvarkingai, nebuvo matyti jokių daiktų krovimo ar skubaus bėgimo ženklų. Bet, svarbiausia, nebuvo paties brolio.

Išlėkiau iš kambario ir nuskubėjau į Kamilės apartamentus. Užsukusi anądien, mačiau atidarytus jos lagaminus. Juose buvo tiek apdarų, kad veikiausiai būtų užėmę visą mano drabužinę. Lagaminai tebestovėjo čia, trūko tik kelių mažiausių – ir pačios Kamilės.

Atsilošiau į sieną. Buvau taip pritrenkta, kad kojos linko. Aurenas išvyko. Pabėgo, norėdamas slapta susituokti, ir paliko mane čia vieną.

Stypsojau apdujusi, nežinodama, ką daryti. Ar galiu sugrąžinti brolių? Gavrilas sakė, kad santuoka teisėta. Ką tai reiškia? Ar yra koks nors būdas ją anuliuoti?

Mano pasaulis apniuko, suskilo ir susvetimėjo. Kaip išiversiu be Aureno?

Galiausiai atsidūriau savo kambaryje, nors nesuvokiau, kur einanti. Nina padavė man voką.

– Maždaug prieš pusvalandį jums paliko Aureno liokajus. Išplėšiau voką jai iš rankų.

Idlina,

jeigu naujienos tavęs dar nepasiekė, o laišką jau gavai, leisk papasakoti, ką padariau. Mudu su Kamile išvykome į Prancūziją. Jeigu gausiu jos tėvų pritarimą, nedelsdamas vesiu ją. Atleisk, kad pabėgau neatsisveikinęs su tavimi, kad atėmiau iš tavęs, mamos ir tėčio galimybę būti šalia laimingiausią mano gyvenimo dieną, bet neturėjau kitos išeities.

Kai pasikalbėjome praėjusį vakarą, perpratau kelių pastarųjų metų tavo elgesį su manimi. Visada maniau, jog nemėgsti Kamilės dėl to, kad abidvi tapsite karalienėmis. Esate jaunos nuostabios moterys, paveldėsiančios sostą. Judvi su Kamile visai skirtingai vertinate savo padėtį. Ji nuoširdžiai bendrauja su visais žmonėmis, o tu laikaisi nuo jų atstu. Kamilė nesipuikuoja savo valdžia, o tu mojuoji ja kaip kardu. Man nemalonu būti tokiam tiesmukam, nors esu tikras, kad žinai apie šią savo ydą. Vis dėlto nesmagu šitai sakyti.

Ir vis dėlto tavo padėtis nesuteikia dingsties nemėgti Kamilės. Ji tau nepatinka todėl, kad yra vienintelis žmogus, galįs mus išskirti.

Idlina, tavo žodžiai labai įskaudino mane, nes norėjau patikėti tavimi. Troškau išklaudyti tave ir apsvarstyti tavo siūlymus. Jei būčiau tam ryžęsis, vieną dieną būtum įtikinusi mane visko atsisakyti dėl tavęs. Gal netgi uždėjusi karūną man ant galvos. Ir, Dievas mato, būčiau ją priėmęs. Bet ką padaręs dėl tavęs.

Tad kol nepasigvieši mano gyvenimo, atidaviau jį Kamilei.

*Linkiu tau surasti meilę, Idlina. Beatodairišką, karš-
tą, galinčią sudeginti tave. Jei pavyks, tada galbūt suprasi
mane. Viliuosi, vieną dieną taip ir įvyks.*

*Mano laimę su Kamile temdo vienintelis dalykas: būsiu
atskirtas nuo tavęs, jei apsispręsi man nedovanoti. Tada
labai liūdėsiu, bet tą liūdesį išversiu lengviau negu išsisky-
rimą su savąja sielos pusele.*

*Net rašydamas šį laišką, ilgiuosi tavęs. Sunku įsivaiz-
duoti, kad būsime taip toli vienas nuo kito. Prašau man
atleisti, nes aš tave myliu. Gal ne taip labai, kaip norėtum,
bet vis tiek myliu.*

*Trokšdamas įrodyti, kad esu atsidavęs tau, pateiksiu
naujausią informaciją, gal praversiančią tau ateinančiais
mėnesiais.*

*Prieš monarchiją stoja daugiau provincijų, negu tu
manai. Ne visos, bet dauguma. Kad ir kaip skaudu man tai
sakyti, žmonių nepasitenkinimas valdovais kyla dėl vieno
karališkosios šeimos asmens – dėl tavęs.*

*Nežinau, kodėl: gal kad esi jauna, gal kad esi moteris,
gal dėl priežasčių, kurių nė nenumanome. Visa tai kelia
neramumus. Tėtis paseno anksčiau laiko. Nuveikė daugiau
už savo pirmtakus, bet visos reformos jį labai išsekino.
Diduma valdinių mano, kad tu netrukus įžengsi į sostą, o
žmonės tam nepasiruošę.*

*Man nemalonu tarti šiuos žodžius, bet iš dalies tu tuo
jau įsitikinai. Nenoriu, kad leistumeisi užvaldoma tokių
minčių, viliuosi, kad ryšiesi permainoms. Sakau tai tik*

todėl, kad manau, jog gali pakeisti žmonių nuomonę. Nesilaikyk atstu nuo savo valdinių, Idlina. Tu gali būti drąsi ir sykiu moteriška. Gali vadovauti šaliai ir drauge aistringai mėgti gėles. Svarbiausia, kad gali būti karalienė ir nuotaka.

Tikiuosi, kad tie, kurie nepažįsta tavęs, kaip pažįstu aš, galiausiai išvelgs geruosius tavo bruožus, jei nuspręsi susirasti vyrą. Gal ir klystu, bet jeigu kartais šis laiškas būtų paskutinis mūsų pokalbis, turiu tau duoti tokį patarimą.

Viliuosi, įstengsi man atleisti.

Tavo brolis, tavo dvynys, tavo antroji pusė

Aurenas

Trisdešimt trečias skyrius

Labai ilgai spoksojau į laišką. Aurenas paliko mane. Paliko dėl Kamilės. Kai galiausiai šitai suvokiau, apėmė laukinis įniršis. Čiupau pirmą po ranka pasitaikiusį dūžtamą daiktą ir iš visų jėgų sviedžiau per kambarį.

Stiklui sudužus nuo smūgio į sieną, Nina aiktelėjo, tada atsikvošėjau. Buvau visai pamiršusi, kad ji vis dar čia.

Gaudydama kvapą, papurčiau galvą.

– Atsiprašau.

– Sušluosiu šukes.

– Nenorėjau išgąsdinti tavęs. Jis išvyko. Aurenas išvyko.

– Ką?

– Pabėgo su Kamile, norėdamas ją vesti, – persibraukiau plaukus pirštais, jausdamasi išmušta iš vėžių. – Neįsivaizduoju, kodėl karalienė pritarė tokiam žingsniui, bet be jos leidimo čia neapsieita. Valgomajame Gavrilas sakė, kad viskas teisėta.

– O ką tai reiškia?

Nurijau seilę.

– Kamilei atiteks Prancūzijos sostas, Aurenas taps princu konsortu ir visų pirma turės atlikti pareigą Prancūzijai. Ilėja jam liks tik gimtoji šalis.

– Jūsų tėvai tai žino?

Linktelėjau.

– Tik nesu tikra, ar Aurenas parašė laiškus ir jiems. Turiu nueiti pas juos.

Nina palygino man suknelę ir sušukavo plaukus. Pataisė ir makiažą, kad atrodyčiau nepriekaištingai.

– Na štai. Šitaip turi atrodyti mano būsima karalienė.

Apkabinau kambarinę.

– Tu man per gera, Nina.

– Nusiraminkit. Eikit pas tėvus. Esate jiems reikalinga.

Atšlijau, mėgindama sulaikyti besiveržiančias iš akių ašaras. Tada nužingsniavau koridoriumi ir pasibeldžiau į tėčio kambario duris, paprastai juo dalijosi abudu tėvai.

Neišgirdusi atsakymo, išdrįsau dirstelėti vidun.

– Tėti! – įžengiau į didžiulį kambarį.

Lankiausi čia labai seniai, gal būdama maža, ir negalėjau prisiminti, ar kambarys visada šitaip atrodė. Regis, jį dekoravo mama, o ne tėtis. Išvydau šiltų spalvų sienas, visur buvo pridėliota knygų. Jei čia tėčio užuoglauda, pamaniau, tai kodėl nejusti jo dvasios?

Mamos ir tėčio kambaryje nebuvo, tad pasijutau kaip įsi-brovėlė ir apsigrėžiau eiti.

Dirstelėjusi per petį, sustojau kaip įkasta. Keletas didžiulių įrėmintų nuotraukų dengė visą sieną. Vienoje buvo įamžinti

mama su tėčiu labai jauni, maždaug mano metų. Tėtis vilkėjo eilutę su karaliaus kaspinu, mama buvo apsirengusi kremine suknele. Išvydau jų vestuvinę nuotrauką, tėvai buvo išsiterlioję veidus tortu. Kitoje nuotraukoje mama sulipusiais nuo prakaito plaukais laikė ant rankų du kūdikius, tėtis bučiavo ją į kaktą, o jam per skruostą ritosi ašara. Keletas slapta darytų nuotraukų, tarkim, bučinys ar šypsena, buvo smarkiai padidintos ir nespaltotos. Palyginti su įprastomis, jos atrodė klasikinės.

Akimirksniu man paaiškėjo du dalykai. Pirma, tėčio kambarys atrodė visai ne jo buveinė todėl, kad taip ir buvo. Jis pavertė jį mamai skirta šventove. Greičiau abiejų šventove, bylojančia, kaip labai juodu myli vienas kitą.

Kasdien buvau neblėstančių jų jausmų liudytoja, bet pirmąsyk išvydau nuotraukas, į kurias abudu tėvai kiekvieną vakarą žiūrėdavo prieš užmigdami. Jiems buvo lemta būti kartu, nors teko įveikti daugybę kliūčių, ir jie norėjo to neužmiršti.

Antra, supratau, kodėl Aurenas paliko mane, paliko mus visus – kad turėtų galimybę mylėti ir būti mylimas. Jeigu brolis gaus bent trupinėlį tokios meilės, jo poelgis pasiteisins.

Staiga suvokiau turinti papasakoti tėvams apie Aureno laišką. Jie supras, – turbūt geriau už bet ką šioje žemėje, – kodėl išvyko sūnus. Be abejo, geriau ir už mane.

Neradau tėvų nei valgomajame, nei tėčio kabinete, nei mamos kambaryje. Koridoriuose kažkodėl buvo tuščia. Nemačiau nė vieno sargybinio.

– Ar čia kas nors yra? – sušukau blausiai apšviestame koridoriuje. – Atsiliepkit!

Galiausiai iš už kampo išniro du sargybiniai.

– Ačiū Dievui, – tarė vienas iš jų kitam. – Bėk pas karalių ir pasakyk, kad radome ją.

Antrasis sargybinis nukūrė pas mano tėtį, pirmasis pažvelgė į mane ir sunkiai atsiduso.

– Eime su manim į ligoninės sparną, Jūsų Šviesybe. Karalienę ištiko širdies smūgis.

Sargybinis kalbėjo tyliai, bet man jo žodžiai nuskambėjo kaip rikšmas. Nesumojau nei ką sakyti, nei ką daryti, bet žinojau turinti eiti pas mamą. Net avėdama aukštakulnius, aplenkiau sargybinį ir pasileidau, kiek kojos neša.

Galvoje kirbėjo priekaištingos mintys apie tai, kaip dažnai blogai elgdavausi su mama, kokia atžari jai būdavau, kad pasiekčiau savo. Neabejojau, jog mama žino, kaip ją myliu, bet man reikėjo dar kartą jai šitai pasakyti.

Priešais ligoninės sparną sėdėjo teta Mei ir ponija Marli. Ji susikaupusi meldėsi. Laimė, čia nebuvo Ostino, o Keidenas iš paskutiniųjų stengėsi atrodyti drąsus. Ponia Braisė irgi buvo čia, vaikštinėjo takelio pakraščiu. Tėčio veide atsispindėjo didžiulė baimė.

Jis buvo tvirtai įsikabinęs į generolą Legerį, laikėsi už jo iš visų jėgų, suleidęs pirštus į uniformos švarką. Nesidrovėdamas verkė, dar niekad nebuvau girdėjusi tokios skausmingos raudos. Ir vyliausi daugiau niekada neišgirsti.

– Aš negaliu jos prarasti. Aš nežinau... Aš ne...

Generolas Legeris suėmė tėtį už pečių.

– Dabar negalvokite apie tai. Reikia tikėti, kad karalienė pasveiks. Turite galvoti apie savo vaikus.

Tėtis linktelėjo, bet supratau, kad jam vargiai pavyks.

– Tėti! – pašaukiau trūkšmingu balsu.

Jis atsigręžė ir išskėtė rankas. Pripuoliau prie jo ir tvirtai apkabinau. Pamiršusi išdidumą nebetramdžiau ašarų.

– Kas atsitiko?

– Nežinau, meilute. Turbūt Aureno išvykimas buvo mamai per didelis smūgis. Jos šeimoje paveldimos širdies ligos, o pastaruoju metu ji labai nerimavo, – tėčio balsas pasikeitė, supratau, kad jis kalbasi nebe su manimi. – Turėjau leisti jai daugiau ilsėtis. Nereikalauti iš jos tiek daug. Ji viską aukojo dėl manęs.

Generolas Legeris čiupo tėtį už rankos.

– Juk žinote, kokia užsispyrusi yra karalienė, – švelniai tarė jis. – Negi bent akimirką pamanėte, kad būtų jums paklususi ir sudėjusi rankas?

Abudu vyrai liūdnam nusišypsojo.

Tėtis linktelėjo.

– Ką gi, telieka laukti.

Generolas Legeris paleido tėčio ranką.

– Turiu pareiti namo, papasakoti viską Lusei ir persivilkti švariais drabužiais. Paskambinsiu karalienės motinai, jei jūs dar nepaskambinot.

Tėtis sunkiai atsiduso.

– Visiškai pamiršau.

– Suprantu. Grįšiu maždaug po valandos. Jei ko nors prireiks, būsiu netoliese.

Tėtis paleido mano ranką ir dar kartą apkabino generolą Legerį.

– Ačiū tau.

Nuėjau šalin, ketindama lūkuriuoti prie palatos durų. Svarščiau, ar mama pajus, kad esu arti. Baisiai pykau – ant visų, ant savęs. Jei žmonės nebūtų iš jos tiek daug reikalavę, jei pati būčiau dirbusi daugiau... Dabar nereikėtų nuogąstauti, kad neteksiu mamos.

Vis galvojau, kad negaliu skirti savo gyvenimo kitiems ir kad meilė tarsi grandinėmis surakina žmogų. Gal taip ir yra, bet, Dievas mato, dabar man reikėjo tų grandinių. Leidausi prislegiama slapto Aureno išvykimo, tėčio nerimo ir, svarbiausia, to, kad mamos gyvybė pakibo ant plauko. Šitai nesusilpnino manęs, tik atvėrė akis tikrovei. Nebesinorėjo bėgti nuo sunkumų.

Atsigrėžiau išgirdusi žingsnius, rodos, artinosi didelis būrys žmonių. Kai iš už kampo pasirodė visi kandidatai, buvau taip priblokšta, kad netekau žado.

Kailas pažvelgė į mane.

– Atėjome pasimelsti.

Linktelėjau, ašaroms užtvindžius akis. Vaikiniai išsiskirtė – vieni iš jų atsistojo prie sienų, kiti atsisėdo ant suoliukų. Kas nulenkęs, kas pakėlęs galvą meldėsi už mano mamą. Jie sukėlė didžiulį perversmą mano gyvenime... Ir man tai praskaidrino nuotaiką.

Prispaudęs kumštį prie burnos, Heilas nervingai sūpavosi ant kulnų. Ijanas, kaip ir tikėjausi, buvo labai ramus, susikaupęs, sunėręs rankas ant krūtinės. Henris sėdėjo ant suoliuko, palinkęs į priekį, garbanos krito jam ant akių; šalia Henrio stovėjo Erikas, nors jam nebuvo būtina čia ateiti. Tai mane džiugino.

Kailas surado savo mamą, juodu apsikabino. Vaikinas atrodė iki ašarų susijaudinęs dėl mano mamos. Keista, bet toks jautrumas suteikė man stiprybės.

Mano akys lakstė nuo Kailo prie kitų vaikinių. Vėl pamaniau, kad kiekvienas iš jų savotiškai paveikė mane... Paskui pažvelgiau į tėtį. Karaliaus veidas buvo išraudęs nuo ašarų, kostiumas susilamdęs, kiekviena kūno ląstelė drebėjo nuo baisios minties, kad miršta jo žmona.

Praėjo dar ne tiek daug laiko, kai tėtis turėjo išsirinkti žmoną, kaip dabar aš vyrą. Tada mano mama tebuvo viena iš daugelio kandidačių. Nepaisant daugybės kliūčių ir prabėgusių metų, tėvai vis dar karštai mylėjo vienas kitą.

Toji meilė buvo matyti kiekviename žingsnyje: jie dalijosi kambariu, nerimavo vienas dėl kito ir flirtuodavo vienas su kitu, nors buvo susituokę jau seniai.

Jei kas nors prieš mėnesį man būtų pasakęs, kad pati svarsčiau apie galimybę ištekėti, būčiau pakėlusį akis į dangų ir nuėjusi šalin. O dabar? Ką gi, tai atrodė visai tikroviška. Nesitikėjau patirti tokios meilės, kokią patyrė tėvai ar, tarkim, Aurenas su Kamile. Bet... pamaniau, gal rasčiau *tinkamą žmogų*. Jis turėtų nesibjaurėdamas bučiuoti mane, kai sloguosiu, ir pamasažuoti pečius po ilgos derybų dienos. Gal rasčiau tokį, kuris nebaugintų manęs, kurį pati įsileisčiau į savo pasaulį. Tikriausiai noriu per daug.

Šiaip ar taip, delsti nebegalėjau. Žinojau, kad savo labui – visos mūsų šeimos labui, – turiu užbaigti *Atranką*.

Tada man ant piršto suspindės žiedas.

Padėka

Nuoširdžiai ačiū:

Tau, skaitytojau, už tai, kad esi šaunus, bet dar labiau už tai, kad perskaitei ketvirtą knygą, nors manei jų esant viso labo tris;

Kelevėjui už viską, ypač už valgio gaminimą ir matematikos išmanymą, išvadavusiam mane nuo begalės rūpesčių;

Gaidenui ir Zuzu – mieliausiems vaikams – už tai, kad sunkiomis dienomis prisiglausdavo prie manęs;

mamai, tėčiui ir Džodei už nuolatinį palaikymą, bet dar labiau už tai, kad yra tokie pat keistuoliai kaip ir aš;

Mimi, Papa, Krisei už paramą ir už vaikų priežiūrą per Kalėdų atostogas, kad galėčiau išsimiegoti;

savo nuostabijai agentei Elanai, įtikinusiai mane, kad, kam nors mėginant sviesti tortą man į veidą, ji pati atsisteis su smurtautoju;

be galo puikiai redaktorei Erikai – skambindavau jai po aštuoniolika sykių per savaitę, o ji nesiskųsdavo;

Olivijai, Kristinai, Karai, Stefanei, Erinai, Elison, Džonui ir kitiems *HarperTeen* leidyklos darbuotojams už geranoriškumą ir už tai, kad palengvino man gyvenimą, nors niekada nebuvau susitikusi su jais;

Dievui už buvimą, už tai, kad sukūrė pasaulį, kuriame kačiukai vaikšto pasipuošę varlytėmis.

Dėkoju visiems tiems, kuriuos pamiršau paminėti. Be abejo, tokių daugybė. Esu baisi užuomarša, labai išvargusi, tad renku šiuos žodžius užmerktomis akimis.

Myliu jus visus!